

Giới thiệu Chuộc Lấy Tình Yêu

Người ta nói trong truyện Chuộc Lấy Tình Yêu của tác giả Hắc Miêu Bạch Bạch, phụ nữ không thể quá mạnh mẽ, phải biết hợp thời yếu thế, đàn ông mới thích.

Cô dùng phong thái mềm mỏng nhất, đến bên cạnh anh.

Bây ra vẻ đẹp ngôn tình ngược trong sáng thuần khiết như hoa tuyết liên, chọc anh thương, làm anh yêu...

Nhìn như chỉ có tình yêu hoàn mỹ, thật ra lại là mưu kế của nữ phụ báo thù.

Cô nói: “Tiêu Dịch Thành, tôi chính là muốn cho anh biết, thế nào là đau, thấu, tâm, can!”

Nhưng cô đoán đúng mở đầu, lại không lường trước được kết cục.

Anh nói: “Tô Yên Nhiên, đời này, anh sẽ không buông em ra. Anh sẽ khiến em, sống không bằng chết!”

Truyện hay còn gì hấp dẫn, mời bạn tiếp tục theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tính Kế

“Tiểu Tiểu, em thật sự muốn dùng hạnh phúc của mình làm tiền cược? Nghe nói, Tiêu Dịch Thành là một nhân vật vô cùng nguy hiểm, không dễ chọc đâu.” Trên ghế salon, cô gái trang điểm đậm đến mức gần như không nhận ra dung mạo thật nhìn Tô Yên Nhiên bên cạnh, sau đó thối nhẹ bộ móng tay vừa sơn màu đen của mình.

Tô Yên Nhiên kiểm tra cách ăn mặc của mình trong gương lần cuối, cười với chính mình trong gương một cái - rất tốt, cái cô muốn chính là vẻ đẹp nhu mì, then thùng này, là cảm giác ham muốn dục vọng này. Sau đó nhàn nhạt nói: “Dù có khó khăn hơn nữa, em cũng muốn lấy lại món đồ của mẹ em - đó là nỗi bận tâm duy nhất mẹ để lại cho em. Em là người vốn chỉ có hai bàn tay trắng, không có gì để mất, cùng lắm là mất đi một tấm màng mỏng mà thôi, chị cũng biết cuộc đời em vốn dĩ không có ý định lập gia đình, thứ đó đối với em mà nói có hay không cũng không quan trọng.”

“Vậy còn A Miên thì sao, em không quan tâm nữa à? Cậu ta chưa đủ tốt với em sao? Em không cần giả vờ với chị, cậu ta thích em, cũng đâu phải chuyện ngày một ngày hai.”

Nghe vậy, đôi mắt sáng ngời trong suốt của Tô Yên Nhiên lóe lên: “Anh ấy không đủ để em buông bỏ được ý niệm trong lòng. Em cũng không xứng để anh ấy kiên trì chờ đợi như vậy - vừa hay mượn cơ hội lần này để anh ấy bỏ cuộc.”

“Vậy được, em đi đi.” Cô gái nhún vai tỏ vẻ thờ ơ.

“Cảm ơn, chị.” Tô Yên Nhiên quay lại, nhẹ nhàng nói.

Lâm Vô Hà hừ một tiếng, quay đầu, không nhìn cô nữa, tập trung sơn móng tay mình. Nghĩ thầm: Nha đầu này, chỉ khi cầu cạnh mình, hoặc lúc cảm động mới biết điều gọi mình một tiếng chị. Còn tên tiểu tử đáng chết A Miên kia, đã không trông cậy được lâu rồi, nó luôn hùa theo Đoạn Á Hi gọi mình 'Lâm vô địch', 'đồ đáng chết'... Dù mình chưa bao giờ gọi Đoạn Á Hi là 'Anh hai', nhưng cũng bởi vì tên kia vốn không xứng!

Lúc Tô Yên Nhiên xoay tay nắm cửa, Lâm Vô Hà vẫn chịu không được nói một câu: “Chị hi vọng sau này em vẫn có thể gọi chị là chị.”

Tô Yên Nhiên quay đầu, hơi mỉm cười, nghiêm túc nói: “Ừm, nhất định.” Sau đó, dứt khoát bước ra, đóng cửa lại.

Lâm Vô Hà còn đắm chìm trong nụ cười vừa rồi, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc. Miệng lẩm bẩm: “Tiểu nha đầu, trưởng thành thật rồi... Năm đó mẹ đặt cái tên 'Yên Nhiên' cho nó thật đúng là quá có ý rồi! Nếu nó sinh vào thời cổ đại, nhất định là một hồng nhan họa thủy... Không uống công mình dạy dỗ!~... Ai ai ai, cũng may là vẻ đẹp của nó không giống với vẻ đẹp của mình, nếu không mình sẽ ghen tị chết mất...”

Năm nay, Tô Yên Nhiên, hai mươi mốt tuổi. Kể từ khi cô bước ra khỏi cánh cửa đó, quỹ đạo cuộc đời cô cũng đã thay đổi.

Mùa hè hơn hai năm sau, thành phố S, nhà chính nhà họ Tiêu.

Hôm nay trước hôn lễ một ngày, Tô Yên Nhiên mặc thử lần nữa bộ áo cưới ngày mai phải mặc và còn bao nhiêu bộ lễ phục mặc ở những trường hợp khác nhau, không còn cách nào khác, hôn lễ này quá đột ngột, có vài bộ lễ phục hôm qua mới sửa xong, sáng hôm nay mới đưa đến Tiêu Gia, ai bảo eo của cô to lên hai ba cen-ti-mét chứ?

Đĩ nhiên, cả quá trình Tiêu Dịch Thành đều đi cùng cô, có điều hình như anh chưa từng khen một câu nào, có thể được anh gật đầu một cái, hoặc nói một câu 'cũng được' là đã rất hiếm rồi, phần lớn thời gian anh chỉ lẳng lặng ở bên cạnh nhìn.

Tô Yên Nhiên lười phải suy đoán tâm tư của Tiêu đại Boss, bây giờ cô chỉ cảm thấy, chỉ thay quần áo thôi cũng là một chuyện rất mệt, mệt muốn chết... May là, ngày mai cô tuyệt đối không phải mặc hết toàn bộ y phục này lên người lần nào nữa...

"Yên Nhiên." Tiêu Dịch thành tiến lên từ phía sau, vòng tay qua eo cô.

"Hửm?" Tô Yên Nhiên hơi nghiêng đầu.

"Bộ quần áo trên người em khó coi chết đi được... Tới mai không được mặc bộ này, đổi bộ khác!"

"Sao thế?" Tô Yên Nhiên không hiểu, bộ cô đang mặc trên người là bộ dạ phục trễ vai cộng thêm trăn châu màu lam là do ban đầu Tiêu Dịch Thành tự mình chọn. Nói thẳng ra, trên lưng và từ bắp đùi trở xuống của bộ dạ phục này có rất nhiều chỗ nhìn thấu qua...

Tiêu Dịch Thành không trả lời, chỉ đưa tay vén mái tóc mềm mại của cô lên, tình té hôn lên cái cổ nhỏ trắng nõn, sau đó ngậm vành tai xinh xắn, khéo léo của cô... Đầu lưỡi vờn vào liếm bên trong lỗ tai cô... Tô Yên Nhiên nhịn không được ngậm lên một tiếng rất nhỏ. Muốn tránh khỏi môi lưỡi đang quần lấy cô một chút, thân thể lại bị một đôi bàn tay khóa chặt.

Cảm thấy bộ vị nào đó của người đang dán chặt mình đang từ từ thức tỉnh, Tô Yên Nhiên không thể không nhắc: "Dịch Thành..., Không... Không thể..."

Tiêu Dịch Thành mơ hồ ưm một tiếng, nhưng cũng không dừng lại. Đưa tay kéo khóa kéo của bộ lễ phục mà hấn cho là chướng mắt xuống.

Dù biết rõ một khi Tiêu Dịch Thành đã nổi hứng, trước giờ cô không thể tránh được, người đàn ông này thật sự khiến người khác... Khó có thể kháng cự...

Tô Yên Nhiên vẫn không nhịn được hạ giọng nhắc: "Dịch Thành, bác sĩ nói..." Giọng nói mang vẻ cầu khẩn.

Nhưng một khắc sau, Tô Yên Nhiên đã bị xoay mặt lại. Tiếng của cô bị nuốt mất, biến thành tiếng 'Ưm ưm', khuôn mặt trắng nõn nháy mắt bị nhuộm màu đỏ ửng.

Tiếng của Tiêu Dịch Thành trầm thấp khàn khàn mang theo một loại mỉa hoặc, dứt quãng vang lên bên tai: "Yên tâm, anh có chừng mực... Năm tuần, kể từ lúc khẳng định em mang thai tới giờ, suốt năm tuần anh không chạm vào em rồi... Anh không nhịn được!... Đáng ghét, chòr tiểu ác ma trong bụng em ra ngoài, nhất định anh phải đánh vào mông nó một trận."

Năm tuần, thật sự là anh ấy đã kiềm chế đến cực hạn rồi. Anh ấy thật sự yêu mình rồi sao? Nếu không thì không thể vì cô mà 'Thủ thân như ngọc'. Nghĩ tới đây, Tô Yên Nhiên có chút tự đắc, lại có chút áy náy. Ngày mai, là ngày bọn họ kết hôn... Tự dưng trong lòng có chút chột dạ...

Tô Yên Nhiên xoay người vòng tay lên cổ Tiêu Dịch Thành, cười với anh: "Dịch Thành, có thể lấy anh, thật tốt." Sau đó chủ động dâng lên đôi môi đỏ mọng.

Tiêu Dịch Thành hơi kinh ngạc với sự chủ động và nhiệt tình của Tô Yên Nhiên, so ra, cô ấy luôn là người bị động... Cũng phải, có thể lấy anh, nhất định là cô rất vui! Vì vậy nhanh chóng chìm đắm vào khoái cảm mãnh liệt...

Bên ngoài mùa hè trời nắng chang chang, nhưng trong phòng lại là cảnh xuân kiều diễm.

Ngày hôn lễ.

Trong phòng chờ nhà ga xe lửa thành phố S, biển người đông nghịt, Tô Yên Nhiên bất đắc dĩ nhìn xung quanh, ai nấy đều mờ hôi đầm đìa, mà trên mặt cô vẫn còn đánh một lớp dày, đầu đội tóc giả, càng khiến cô nóng không chịu được.

Cũng giống với lối trang điểm trên mặt khiến người khác không nhận ra được diện mạo thật sự, rõ ràng là một gương mặt xinh đẹp không tỳ vết, duyên dáng, mỉa hoặc, thế mà giờ đây lại nhìn như một người vì cuộc sống mà bồn ba cực khổ khắp nơi, chỉ là một người phụ nữ bình thường với nét mặt nhợt nhạt, nhưng Tô Yên Nhiên rất hài lòng với thành quả này... Chắc chắn anh không nghĩ đến, một người rất ít trang điểm như cô, sẽ 'Dịch dung' (hóa trang thành người khác).

Lòng thầm than, thật hi vọng cái loại chờ đợi dấn vật này có thể qua nhanh một chút, để cô lên xe lửa nhanh một chút! Mặc dù xe lửa mà cô sắp đi cũng không có máy điều hòa - nhưng chỉ khi đã ngồi trên xe rồi, gánh nặng mà cô luôn mang theo trong lòng mới có thể buông xuống được.

Nghĩ đến người đàn ông kia... Tô Yên Nhiên không tự chủ được siết chặt tấm vé xe lửa nhấm nhúm trong lòng bàn tay. Bên môi nở một nụ cười khổ, lúc đầu Vô Hà nói rất đúng - anh là một người đàn ông vô cùng nguy hiểm. Nếu có thể lựa chọn lại lần nữa, cô tuyệt đối sẽ không tự đưa mình tới cửa - không báo thù, không lấy được đồ của mẹ cô cũng không chết được, dù trong lòng sẽ nhớ, nhưng cô có thể ăn ngon ngủ yên như trước, nhưng bây giờ...

Cô dùng hai năm, bằng thái độ mềm nhất mỏng nhất, quanh quẩn bên cạnh anh, không sợ anh đuổi, không sợ anh mắng, không sợ anh lạnh nhạt, bắt chắp đến gần anh... Bây giờ nghĩ lại, mình đúng là có tổ chất bị coi thường, ha ha.

Sau này, cuối cùng cô cũng chiếm được yêu thương của người đàn ông đó... Hôm nay, rốt cuộc cô cũng được toại nguyện làm cho người đàn ông đó

biết được thế nào là đau thấu tâm can... Nhưng bản thân cô cũng phải trả giá rất cao - người của cô, đã quá mệt mỏi, còn tâm của cô, còn trọn vẹn thuộc về cô không? Cô cũng không biết.

Đột nhiên Tô Yên Nhiên cảm thấy một trận buồn nôn, không hít thở được, khiến cô có cảm giác cực kì muốn nôn... Nhìn đồng hồ lớn treo trên tường, còn nửa giờ nữa xe lửa mới tới, vẫn nên tới nhà vệ sinh lần trước. Phòng vệ sinh của nhà ga xe lửa được đặt ở bên ngoài, dù lúc này rất không thích hợp để ra ngoài, nhưng nếu tiếp tục đợi chắc chắn cô sẽ phun ra.

Vừa đi tới cửa lớn của nhà ga, liền nhìn thấy xung quanh có rất nhiều bóng dáng quen thuộc - bản lĩnh phân biệt của cô luôn rất tốt, ngay cả người chỉ gặp mặt một lần, qua nhiều năm sau cô vẫn nhớ.

Tô Yên Nhiên kinh sợ trong lòng, do dự không biết có nên quay lại phòng đợi không, nhưng nếu lập tức xoay người lại sẽ khiến bọn họ sinh nghi. Chỉ có thể giả vờ như không có chuyện gì, đến cửa hàng tiện lợi gần đó mua một chai nước suối lạnh.

Vừa tính tiền xong, một bàn tay khoác lên vai cô từ phía sau, Tô Yên Nhiên cảm thấy cứng cả người, dưới tình huống cô tập trung cao độ chú ý, còn có thể lảng lảng xuất hiện không một tiếng động sau lưng mà cô không hề phát giác ra, trong phạm vi những người mà cô quen biết, ngoài mấy vị sư huynh, sư tỷ vô lương tâm nhà cô ra, cũng chỉ có vài tên đặc lực bên cạnh anh...

Nhà chính nhà họ Tiêu.

"Thiếu gia, đã huy động toàn bộ người đi lục soát... Nhất định Tô tiểu thư vẫn chưa đi xa..." Một người đàn ông trung niên vẻ mặt phúc hậu, cung kính nói với người đàn ông trẻ tuổi mặc lễ phục tây trang màu đen đang ngồi trên ghế salon bằng da màu đỏ, nhưng trong giọng nói có vẻ run run, chân đường như cũng đang phát run.

"A, vậy sao?" Người đàn ông khoát tay tỏ vẻ không để ý lắm, mỉm cười, giọng nói bình thản, tựa như thứ anh mất đi chẳng qua chỉ là một con mèo cưng, mất rồi, mua con khác là được.

Người đàn ông có gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị, góc cạnh rõ ràng, đôi mắt hẹp dài, xinh đẹp ẩn chứa đôi con ngươi đen như mực, giống như ánh sáng lấp lánh nhất của một viên đá quý, thứ ánh sáng mê hoặc lòng người; đôi mày rậm, mũi cao thẳng, đôi môi hoàn mỹ, cao quý nho nhã không một chút khoa trương. Chỉ tiếc, khóe miệng dù ẩn chứa nụ cười, nhưng ý cười lại không mấy may động lại nơi đáy mắt.

Chân người đàn ông trung niên càng run rẩy hơn: "Vâng... Vâng! Nhất định sẽ nhanh chóng tìm được..." Những lời này, là để trấn an tư tưởng yếu ớt của chính ông thì đúng hơn.

"An quân gia, ông bao nhiêu tuổi? Đã làm việc ở Tiêu Gia bao lâu rồi?" Trên mặt người đàn ông tuần tú phi phàm vẫn treo nụ cười dịu dàng như cũ.

"Thiếu gia, An Quang Vinh năm nay bốn mươi tám tuổi, làm việc ở Tiêu gia đã hai mươi lăm năm, lên làm quản gia đã được tám năm." An Quang Vinh lặng lẽ giơ tay lau mồ hôi lạnh đổ trên trán. Nam chủ nhân trẻ tuổi nhất Tiêu gia này, ngoài mặt đối đãi người khác hiền hòa, nhưng là người ông kiêng nể nhất, bởi vì ông biết rõ người trước mắt này mới vừa tiếp quản tập đoàn Thiên Khai Khóa Quốc năm năm, đã khiến cho Thiên Khai trở mình, lập nhiều thành tích, người đàn ông trẻ gần ba mươi tuổi - Tiêu Dịch Thành, thủ đoạn làm việc sắc bén và tàn nhẫn.

"Ồ, nhiều năm vậy à, An quân gia đúng là cực khổ, chắc là sức khỏe cũng không tốt như trước? Có nghĩ tới việc hồi hương sống những ngày tháng an nhàn?" Nụ cười trên mặt Tiêu Dịch Thành càng tươi.

Trong lòng An Quang Vinh 'Lộp bộp' một tiếng, những năm về vang nhất cuộc đời ông đều cống hiến cho Tiêu gia... Ông mới bốn mươi tám tuổi, trước nay đều khỏe mạnh, năng lực làm việc hạng nhất, đang giữa thời kỳ hoàng kim của công việc quản gia, nào phải đến nông nổi cần an hưởng tuổi già? Hơn nữa, ở quê nhà ông đã sớm không còn người thân, cái gọi là 'Hồi hương sống ngày tháng an nhàn' là muốn ông phải sống cô độc cả quãng đời còn lại sao? T-T

"Thiếu gia!~~~~" An Quang Vinh gọi chân tình, tha thiết, giọng điệu nghiêm túc xen lẫn đau buồn phẫn nộ: "Tôi thề, nhất định tìm Tô tiểu thư về! Bằng không tôi sẽ cuốn gói hồi hương!"

Nhưng Tiêu Dịch Thành không hề trả lời, khuôn mặt tuần tú thu lại nụ cười, mắt hiện lên một tia băng lãnh. An Quang Vinh không dám mở miệng nữa, ông có thể lờ mờ đoán được giờ phút này ông chủ mình đang nghĩ đến ai... Trừ người phụ nữ khơi nguồn mọi tai vạ đó, còn có thể là ai.

Trong đôi mắt đẹp của Tiêu Dịch Thành lóe lên một tia bất định, sắc mặt anh u ám, thâm trầm. Không có cô ở đây, anh cũng lười phải giả vờ... Còn nhớ ban đầu cô ngẩng mặt nói với anh, Dịch Thành, em thích nụ cười của anh nhất. Nhưng em có biết không, anh thích nhất, cũng là nụ cười của em. Nụ cười yêu kiều, nụ cười ngượng ngùng, nụ cười tươi sáng, nụ cười như trẻ con... Dù trong lòng tuyệt không hề vui vẻ, em cũng thích dùng nụ cười để che giấu... Yên Nhiên, của anh.

Không lâu trước đây, tại giáo đường lớn nhất ở thành phố S, có một hôn lễ long trọng, xa hoa nhất được tổ chức ở thành phố S từ trước đến nay. Cô mặc áo cưới màu trắng được thiết kế bởi một nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp, mỉm cười xinh đẹp với anh. Anh luôn biết cô rất đẹp, nhưng vẫn cảm nhận được thế nào gọi là, kinh điển (xinh đẹp động lòng người).

Anh chỉ cảm thấy giờ phút đó, nụ cười của cô là thứ đẹp nhất trên thế gian, là thứ mà anh muốn quý trọng, che chở cả đời, đột nhiên anh cảm thấy: câu mà anh vốn cho là rất dung tục "Cùng nắm tay, chung sống đến già", là dùng để khắc họa tâm tình của anh lúc ấy, đợi đến lúc trao nhẫn, anh sẽ nói cùng cô.

Nhưng vào giây phút quan trọng, lúc trả lời câu hỏi của Mục sư, anh trưng ra một nụ cười say đắm, thâm tình chăm chú nhìn vào đôi mắt trong như nước

của cô, kiên định nói: “Con bằng lòng.”

Trước mặt đông đảo quan khách, Mục sư trang nghiêm hỏi cô một câu giống như vậy: “Tô Yên Nhiên, con có bằng lòng lấy anh Tiêu Dịch Thành làm chồng, theo lời dạy của Thánh Kinh, cùng nhau, kết làm một trước mặt Thánh Thần, yêu anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, yêu anh ấy như yêu chính bản thân mình. Cho dù khỏe mạnh hay ốm đau, giàu có hay bần cùng, trước sau đều một lòng với anh ấy, cho đến cuối cuộc đời?”

Anh cho rằng, câu trả lời của cô tuyệt đối chỉ có một. Ban đầu là cô, trước thì yêu anh, sau thì liều mạng quấn lấy anh, đuổi cũng không đi, mà bản thân anh cuối cùng lại rung động, anh cũng thấy khó tin, là do cô quá kiên trì quá cố nghị lực, hay do bản thân anh mềm lòng? Tiêu Dịch Thành buồn cười nghĩ. Nhưng nếu cô đã mang thai, vậy thì kết hôn cũng là chuyện nước chảy thành sông. Anh vốn cho rằng hôn nhân của anh nhất định sẽ trở thành công cụ để củng cố địa vị cho Thiên Khải, nhưng vì có cô, anh bằng lòng để mình vất vả thêm một chút để đổi lấy sự cường thịnh cho Thiên Khải, mà không phải dùng đến thủ đoạn kết thông gia.

Trong mắt người khác anh cao cao tại thượng, thật ra cũng chỉ là một người tầm thường ao ước có được hạnh phúc bình thường mà thôi.

Nhưng, cô lại mỉm cười nói: “Con không bằng lòng.”

Cả hội trường xôn xao.

Cô vẫn cười xinh đẹp như cũ, Nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Tiêu Dịch Thành, tôi chưa từng yêu anh. Tất cả chỉ là mưu kế trả thù. Hôm nay, tôi thành công rồi!”

...

Ngay sau đó, cô dứt khoát xoay người, đi về phía cửa chính của giáo đường.

Thân thể mảnh mai bình thường đi trên đường nhiều cũng sẽ than một đó, cứ thế mà chạy như bay ra ngoài. Tất cả mọi người đều bị biến cố này dọa khiếp sợ, ngây ngẩn cả người, không ai nghĩ đến chuyện ngăn cản cô - chủ yếu là Tiêu đại boss còn chưa lên tiếng, những cảnh vệ kia nào dám mạnh động?

Đội Tiêu Dịch Thành phục hồi tinh thần, lúc anh gầm lên giận dữ: “Ngăn cô ấy lại!”, Tô Yên Nhiên đã chạy ra khỏi giáo đường. Cô xách làn váy nhanh chân chạy đến cửa bên phải của taxi đã chờ sẵn ở giáo đường..

Bảo vệ chỉ có thể nhìn chiếc xe kia nghênh ngang rời đi.

...

Chẳng trách ban đầu lúc chọn áo cưới, cô khẳng khái không muốn chọn bộ váy hoa lệ, có trang sức phức tạp và tà váy kéo dài dưới đất, mà khẳng khái muốn chọn bộ đơn giản này, thì ra là để thuận tiện chạy trốn!

Chuyện bỏ trốn hôm nay, là do em đã có dự định kỹ càng từ trước đúng không?

Nét mặt tươi cười mỹ lệ cuối cùng của cô, chủ động và nhiệt tình khác thường của cô tới hôm qua... Bây giờ nghĩ lại, mịa mai thật! Tô Yên Nhiên. Rất tốt... Đời này tốt nhất đừng để anh tìm thấy em, nếu không... Anh sẽ khiến em, sống không bằng chết!!!

”Xoảng xoảng!” Trên bàn trước mặt Tiêu Dịch Thành vốn để cái gạt tàn thuốc, lại bay thẳng ra đập vào màn hình TV plasma tinh thể lỏng cực lớn treo trên vách tường cách năm, sáu mét bên ngoài, vỡ tan tành.

An Quang Vinh chỉ cảm thấy, tiêu rồi tiêu rồi, có lẽ mình sẽ phải cô độc cả quãng đời còn lại rồi..

Rất lâu sau, đáy mắt gọn sóng của Tiêu Dịch Thành rút cuộc khôi phục lại bình tĩnh, nhàn nhạt đáp: “Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hoàng Đô

Tô Yên Nhiên cứng người, từ từ quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông có gương mặt bình thường - cô khẳng định, cô chưa từng nhìn thấy gương mặt này lần nào. Ngũ quan tuyệt đối không tính là đẹp, thậm chí đôi mắt không được đẹp của anh ta còn tỏ vẻ dẹt dẹt, anh ta nở một nụ cười chất phát có chút ngượng ngùng, nói một hơi không chuẩn tiếng phổ thông cho lắm: “Bà xã, anh sai rồi, em đừng về nhà mẹ đẻ được không? Thị trấn XX cách đây rất xa, anh không đi nổi quãng đường xa như vậy để tìm em về đâu!”

Nhìn những nốt ruồi màu đen lớn nhỏ bên khóe miệng anh ta, Tô Yên Nhiên nhin không được bật cười 'Hi hi' một tiếng.

"Bà xã, em cười rồi? Chúng tớ em tha thứ cho anh rồi đúng không? Vậy chúng ta về nhà thôi! A Mao ở nhà khóc đòi mẹ mấy tiếng đồng hồ rồi đấy." Người đàn ông thật thà vui mừng nói.

Còn có A Mao nữa sao... Anh cho em là Tường Lâm tầu à? Nhưng Tô Yên Nhiên cố nén loại kích động muốn trợn mắt này, phối hợp với 'Người đàn ông thật thà phúc hậu' trước mắt diễn một vở đôi phu thê trở về nhà. Một tay chống lưng, một tay nhéo lỗ tai người đàn ông: "Đồ chết giẫm, sao bây giờ mới tới!~~~~ Anh thật sự mong em về nhà mẹ đẻ đúng không? Em thừa biết anh chê bai bà cô già như em rồi..."

...

Nửa tiếng sau, Tô Yên Nhiên và người đàn ông có nốt ruồi bên khóe miệng một trước một sau xuống xe buýt. Sau đó, hai người lôi kéo nhau vào một khách sạn trên đường.

Vừa vào phòng, Tô Yên Nhiên liền ngã lên giường được phủ một tấm drap trông có vẻ sạch sẽ, cười lớn: "Ha ha ha... Em nói này Á Hi, tạo hình của anh lần này quả thật làm cho em chấn động! Nếu không phải cái mực ruồi đặc biệt bên khóe miệng anh nhìn quá mức quen thuộc, em còn nhận không ra anh đấy!"

Còn Đoạn Á Hi vừa vào phòng thì lập tức chui vào nhà vệ sinh, kể đó là tiếng nước chảy ào ào... Người nào đó đang rửa mặt.

Năm phút sau, Đoạn Á Hi cầm khăn lông lau mặt, liếc Tô Yên Nhiên trên giường, tức giận nói: "Nói xem, Tiểu nha đầu, tạo hình của em cũng có gì khác hơn anh đâu..."

"Ôi, cũng phải!" Tô Yên Nhiên vội chạy đến trước gương, ngắm kỹ mình trong gương... Cũng bắt đầu thấy hơi xấu hổ, sau đó liền chui vào nhà vệ sinh.

Mười phút sau, Tô Yên Nhiên chắc chắn mỗi tác trên da thịt mình đã sạch sẽ trở lại, chỉnh tề mới bước ra ngoài: "Á Hi, sao lại là anh? Những người khác đâu."

Đoạn Á Hi lầm bầm nói: "Lớp hóa trang này do người phụ nữ chết tiết Lâm Vô Dịch đó trang điểm cho anh... A Miên cũng ở gần đây, tối nay chúng ta đi tìm họ."

"Vậy tại sao không phải là một trong số họ, mà là anh tới cứu em?" Lúc này Tô Yên Nhiên rất tò mò, vì dựa vào mức độ căm ghét phiền phức của anh, loại chuyện này nếu có thể thoái thác anh tuyệt đối sẽ thoái thác...

"Nha đầu chết tiết kia! Anh tới cứu em không được sao? Em còn ruồng rẫy anh? Hay là em chờ không được muốn gặp A Miên?" Đoạn Á Hi bất mãn kêu gào oa oa.

Đánh chết Đoạn Á Hi cũng sẽ không nói, là vì Diệp Thu Miên cao một mét tám, còn mình chỉ có một mét bảy, trong đám người cao, thì anh tương đối 'Thấp', không làm người khác chú ý... Mới bị bọn họ ép ra trận, =.=

Bỗng mắt Tô Yên Nhiên瞥见 hồng, cô chạy tới ôm lấy cánh tay Đoạn Á Hi cọ cọ: "Á Hi, may mà người tới là anh..." Nếu là Vô Hà cô sợ sẽ nhìn thấy ánh mắt trách cứ và thất vọng của chị ấy; nếu là A Miên, cô càng cảm thấy chột dạ, áy náy với anh... Cũng may, người tới là đồ không tim không phổi lỗ mẫn thần kinh Đoạn Á Hi. Càng may mắn hơn là: "May là không phải người của Tiêu gia... Giây phút quay đầu lại, quả thật em sợ đến chết mất!" Ngang đầu lần nữa, đôi mắt vốn trong suốt sáng ngời của Tô Yên Nhiên giờ đây đã nước mắt lưng tròng.

Đoạn Á Hi cứng người mấy giây, nhịn xuống kích động muốn đẩy Tô Yên Nhiên ra - dù anh ghét bị phụ nữ đụng chạm thân thể, nhưng nhóc con trước mặt này, là em gái lớn lên từ nhỏ cùng anh. Cô trải qua đau đớn khổ sở suốt hai năm trời, cuối cùng trở về bên cạnh bọn anh.

Anh thấy cô lúc này, vẫn luôn tươi cười như xưa, đúng như nhũ danh mà họ đặt cho cô: 'Tiểu Tiểu'. Nhưng, đằng sau nụ cười xinh đẹp sáng lạn hết như trước kia của cô, rõ ràng bên trong có ẩn chứa điều gì đó nặng nề.

Đưa tay lên vụng về vỗ lưng Tô Yên Nhiên: "Ngoan, đừng khóc."

Buổi tối, đèn hoa rực rỡ.

Hoàng Đô, một hội sở giải trí cao cấp, chia làm đại sảnh và khu dành cho khách quý, đại sảnh thì giống với một quán bar thông thường, một nơi để các nam thanh nữ tú trong thành phố tán gẫu, uống chút rượu, là nơi để tìm kiếm sự an ủi. Mà khu khách quý và đại sảnh dù bên trong thông với nhau, nhưng từ cửa vào đến nhân viên phục vụ, tiêu chuẩn chi phí cũng hoàn toàn khác nhau - Lầu ba Hoàng Đô, là nơi để những người giàu có tiêu tiền như nước, nơi để tụy sinh mệnh tử (sống mơ màng, không có mục đích).

Trong đại sảnh huyền ảo, những người phục vụ mặc đồng phục thống nhất qua lại không ngớt giữa đám đông. Nữ có nam có, nhưng bất luận là ai tướng mạo cũng không tệ. Tô Yên Nhiên đương nhiên không có lòng dạ để chú ý những chuyện này, nhưng Đoạn Á Hi cứ không ngừng làm nhảm bên tai cô, muốn cô không chú ý cũng khó.

Khôi phục lại dung nhan ban đầu và trang phục ngày thường của Đoạn đại thiếu, lộ ra gương mặt vừa nho nhã lại anh tuấn: Mày rậm đen, lông mi vừa dài lại cong nhẹ, một đôi mắt màu hổ phách, sống mũi thẳng tắp, đôi môi dày mỏng vừa phải, màu hồng nhạt như cánh hoa hồng, khóe môi lúc nào cũng hơi vén lên, giống như hàm chứa ý cười, đôi môi cong cong tựa như trăng lưỡi liềm chiếu sáng giữa bầu trời đêm. Bên tai phải có đính một viên kim cương sáng lấp lánh, càng tăng thêm vẻ phóng khoáng, buông thả của anh.

Đơn giản mà nói, chính là loại người mà cả nam lẫn nữ đều bị gương mặt của anh lừa. Đáng tiếc, mỗi một câu anh nói ra, đều đáng đánh đòn...

”Em xem kia, bên kia bên kia ~ cái móng nhỏ kia vĩnh viễn biết bao nhiêu! Sờ vào cảm giác chắc chắn rất thích... A ha ha ha...” Đoạn Á Hi nâng ly rượu, bắt đầu cười thích chí khó hiểu, nước miếng cũng sắp chảy vào trong ly rồi...

Tô Yên Nhiên theo tầm mắt của anh nhìn sang, không nhìn được đầu đầy vạch đen: Nếu đối tượng mà Đoạn Á Hi chảy nước miếng là một mỹ nữ cô không có gì để nói, suy cho cùng cũng là thực sắc tính dã (ăn uống và dục vọng là ham muốn và bản năng của con người), nhưng đối phương lại là một nam sinh vừa cao vừa gầy... Tô Yên Nhiên xuống tay hung hãn nheo đuôi Đoạn Á Hi bên cạnh, bắt đắc dĩ nhắc: “Á Hi! Nếu em nhớ không nhầm, chúng ta tới đây để chờ người mà.”

”Ai da! Nhẹ tay chút! Tiểu nha đầu, em học cái gì không học, cứ học người phụ nữ chết tiết Lâm Vô Dịch kia xuống tay ác độc! Cần thận sau này giống như người phụ nữ chết tiết đó không ai thêm lấy!”

”Này, Tiểu Tiểu! ~ còn có, Á ----- Hi ~~~” Một giọng nói nũng nịu, ngân dài vang lên, âm thanh từ xa đến gần.

Một giây sau, Đoạn Á Hi bịt tai la oai oái: “Này này này ---- nhẹ chút! Lỗ tai của tôi! ~~~ Lâm nữ vương! Tôi không đúng, tôi sai rồi! Tôi không nên nói xấu sau lưng cô...” Còn đúng lúc bị cô nghe thấy.

Tiếng Đoạn Á Hi kêu như lợn bị chọc tiết khiến không ít người nhìn về phía bên này... Tô Yên Nhiên không muốn gây ồn ào quá mức, vội khuyên: “Lâm Vô Hà, chị tốt của em, tạm tha cho anh ấy lần này đi!”

Lâm Vô Hà lúc bấy giờ mới buông tay, lầm bầm nói: “Việc xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, trở về chị lại trừng trị anh ta.” Sau đó đặt mông ngồi bên cạnh Đoạn Á Hi.

Đoạn Á Hi vội nhảy dựng lên: “Người phụ nữ chết tiết này, cách xa tôi một chút ~~~! Không thể chọc, tôi trốn cô còn không được sao?” Sau đó một mình ngồi vào ghế salon không có ai.

Thế nên, chỗ còn trống, ngoại trừ vị trí bên trái Tô Yên Nhiên chỗ Đoạn Á Hi bỏ đi, cũng chỉ còn vị trí bên phải Tô Yên Nhiên... Người nào đó này giờ vẫn một mực yên lặng đứng một bên, tay để trong túi quần ra vẻ lạnh lùng, im hơi lặng tiếng ngồi vào bên phải Tô Yên Nhiên. Chỗ ngồi không rộng lắm, nên anh ngồi sát vào cô.

Thế này là họ cố ý phải không? Tô Yên Nhiên than thầm trong lòng, bắt đắc dĩ dịch về phía Lâm Vô Hà một chút.

”Sao hả, đến giờ em còn muốn tránh anh sao?” Diệp Thu Miên lạnh lùng chế giễu, tay thuần thục móc ra một gói thuốc lá và bật lửa, sau đó châm một điếu thuốc. Hai ngón tay kẹp thuốc, thon dài mà sạch sẽ, rất đẹp.

Khu đại sảnh không cấm hút thuốc, Đoạn Á Hi và Lâm Vô Hà đều không ghét khói thuốc, hiển nhiên không có cảm giác gì, nhưng Tô Yên Nhiên luôn không thích người khác hút thuốc lá, hơn nữa hiện tại cô... Mang thai giai đoạn đầu... Ngay cả mùi thuốc lá cũng không ngửi được. Không khí trong đại sảnh khá hỗn tạp, mùi rượu còn lẫn với mùi nước hoa của phụ nữ, lại thêm mùi thuốc lá của Diệp Thu Miên bên cạnh...

Có cảm giác không nhìn được muốn nôn, Tô Yên Nhiên vội đứng dậy, che miệng chạy vào toilet.

Lâm Vô Hà nhìn Diệp Thu Miên bằng ánh mắt trách cứ: “A Miên, rõ ràng cậu biết Tiểu Tiểu không ngửi được mùi thuốc lá mà.”

Gương mặt anh tuấn lạnh lùng của Diệp Thu Miên hiện lên một tia chán nản, lạnh lẽo đập tắt điếu thuốc vào gạt tàn.

Đoạn Á Hi vừa liếc nhìn một phục vụ nam, vừa cười hi hi nói: “Ồ kia, tiểu A Miên, thấy người mình từng yêu trở lại, không phải cậu nên vui mừng mới đúng sao? Sao vừa mở miệng đã dùng lời nói khích người ta rồi? Vì yêu sinh hận là không đúng đâu đấy...”

Tô Yên Nhiên nôn một trận trong toilet. Cảm giác mệt mỏi như muốn nôn cả dạ dày ra luôn.

A Miên... Anh ấy học hút thuốc bao giờ vậy? Trong hai năm mình không có ở đây sao? Cũng đúng, Cuộc đời của cô cũng đã không còn như trước, đương nhiên A Miên cũng sẽ có những thay đổi của riêng anh ấy.

Chỉ là, rất khó đem người có động tác kẹp thuốc thành thạo, tao nhã, nói chuyện lạnh lùng với mình lúc này liên hệ với cậu bé có tính lười biếng, lạnh nhạt nhưng lại luôn cưng chiều, dung túng mình trong trí nhớ...

Ở trước gương, cô ra sức vốc nước lên mặt... Bất chợt nhớ ra, trên mặt cô vẫn còn một lớp trang điểm đậm, sau khi trang điểm, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra ba bốn phần khuôn mặt thật của cô, nhưng vốc nước thế này, thì không thể không dùng mặt thật lộ diện rồi.

Thôi được. Cô vốn không thích có quá nhiều lớp trên mặt. Đêm khuya, ở nơi như thế này, chắc không có ai nhận ra cô nhỉ. Tô Yên Nhiên cô cũng không phải người nổi tiếng gì, cũng lắm cũng chỉ chọc vào một người đàn ông không nên chọc thôi --- Nói không chừng anh đã hoàn toàn từ bỏ không tìm kiếm cô nữa.

Cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi. Tiêu Dịch Thành anh chỉ cần ngoắc tay, muốn bao nhiêu loại người thì sẽ có bấy nhiêu. Lúc cô lừa anh, đúng là anh có chút quan tâm cô, nhưng nếu anh biết 'Tình yêu' của cô chẳng qua chỉ là một âm mưu, vậy thì anh cũng không thể yêu đương với cô được nữa. Cho dù là có, chắc cũng chỉ có hận! Cũng giống như nỗi hận mà trước đây cô dành cho anh vậy! Nhưng bây giờ, có lẽ đã không còn hận nữa? Dù sao thì, cô cũng đã thành công chuyển dời hết đau khổ lên người cô hận rồi không phải sao? Hận một người, Thật ra rất phí công sức... Cô đã rất mệt rất mệt rồi, chỉ muốn buông bỏ hết.

Còn đứa bé khiến cô khổ sở mấy ngày nay... Sinh, hay là không sinh? Vốn là chuyện đã định, nhưng giờ phút này cô đột nhiên có chút hoang mang... Vừa nghĩ đến việc phải vào bệnh viện, để cho những dụng cụ lạnh như băng kia luồn vào tử cung của mình, lấy ra khối thai đó... Trái tim cô lại đau nhói... Cô rất sợ đau! Huống hồ, đứa bé này không chỉ thuộc về anh ta, mà còn là một phần cốt nhục của mình nữa!

Nhưng nếu giữ lại, anh ta vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ qua cho cô! Người đàn ông kiêu ngạo như vậy, sao có thể để một người phụ nữ đã từng lừa gạt sinh con của anh ta... Anh ta phải người đuổi theo mình lúc sau đó, có lẽ cũng chỉ vì lí do này?

Tô Yên Nhiên cẩn thận rửa sạch lớp trang điểm trên mặt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của mình trong gương, bất giác nở một nụ cười tự giễu: “Tô Yên Nhiên, cô đúng là tự mình chuốc lấy phiền phức!” Niềm chua xót không che dấu được tràn trên môi.

Lúc này, một cô gái tóc xoăn gọn sóng, mặc một chiếc váy đỏ bó sát người đi vào, lấy một hộp trang điểm xinh xắn từ túi xách ra, nhìn về phía gương bắt đầu dặm lại lớp trang điểm. Tô Yên Nhiên đề phòng đưa mắt liếc một cái, xác định chắc chắn không phải người quen.

Rửa mặt xong, Tô Yên Nhiên xoay người đi ra ngoài.

Lúc cô đi ngang qua, cô gái lạ mặc chiếc váy đỏ kia đột nhiên gọi cô lại: “Ồ? ... Đây! Cô dừng lại một chút.”

Tô Yên Nhiên lập tức cảm thấy hơi căng thẳng. Nếu cô bỏ chạy ngay không biết liệu có kịp? Nhưng nghe giọng điệu lưỡng lự của cô ta, chứng tỏ đối phương cũng không chắc chắn --- Nếu đối phương thật sự là người do Tiêu gia phái tới, bỏ chạy chẳng khác nào tự thừa nhận thân phận của chính mình?

Tô Yên Nhiên cô tỏ ra bình tĩnh dừng lại, nhưng chỉ hơi nghiêng đầu, mỉm cười hỏi: “Ừm, xin hỏi có chuyện gì không?”

Cô gái mặc váy đỏ cười cười: “Không có gì! Chỉ là tôi thấy cô... Sắc mặt cô không được tốt... Ừm, Ăn mặc cũng không được đẹp cho lắm...”

Ánh mắt đánh giá của cô gái váy đỏ khiến Tô Yên Nhiên cảm thấy khó chịu. Khẳng định cô gái này không phải do Tiêu gia phái tới, Tô Yên Nhiên hơi bực mình: Sắc mặt tôi có chỗ nào không tốt? Tôi mặc quần áo có đẹp hay không cũng không mất phân tiền nào của cô? Tôi thích khiêm tốn một chút không được sao? Lòng lại có chút trách móc: Đều do Đoạn Á Hi chuẩn bị quần áo cho mình quá sơ sài --- Vì anh ta lười phải đi xa nên cứ mua bừa ở một cửa hàng gần khách sạn. Nhưng Tô Yên Nhiên vẫn khách sáo khẽ mỉm cười, dùng ánh mắt thối mác ra hiệu cho đối phương tiếp tục nói.

“Nên tôi đoán, Có phải cô có chuyện buồn phiền không? Là vì tiền à --- Nếu là vì chuyện này, có lẽ tôi có thể giúp cô soi đường chỉ lối nha! ~” Cô gái váy đỏ nở một nụ cười “Thân thiện”, nhưng rõ ràng có tia sáng lóe lên trong mắt cô ta.

Tô Yên Nhiên có phần dờ khóc dờ cười, cô khẳng định “Đường” mà cô gái này chỉ chắc chắn không phải loại đường tốt đẹp gì, đây xem như --- cô được một tú bà nhìn trúng rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Biến Chuyển

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tô Yên Nhiên, cô gái nói: “Ôi ôi ôi, cô đừng hiểu sai ý tôi nhé! Con đường mà tôi chỉ cho cô là con đường chân chính đấy!”

“A?” Tô Yên Nhiên vẫn lẳng lặng nghiêng đầu, khẽ mỉm cười như lúc này.

“Ái chà, em gái, chị chính là thích loại có tính cách điềm tĩnh như em đấy! Không nhiều lời, nhìn qua rất có phong cách... Sao hả, gia nhập vào Hoàng Đô của bọn chị đi? Đảm bảo sẽ không bạc đãi em ~! --- Yên tâm, sẽ không bắt em làm những công việc bất chính, chỉ là làm phục vụ bình thường thôi mà! Em có thể ra ngoài hỏi thăm thử xem! Những nữ phục vụ ở tầng ba Hoàng Đô, không ai là không phải mỹ nữ! Phục vụ nam thì ai nấy đều là soái ca...”

Tô Yên Nhiên im lặng: ...

Phục vụ tầng ba Hoàng Đô? Quả thật có nghe qua, nghe nói bên trong toàn là soái ca, mỹ nữ có phong cách riêng, hơn nữa ngoài phục vụ trong phạm vi công việc của mình, hoàn toàn chỉ cung cấp dịch vụ nghiêm chỉnh, không cung cấp những dịch vụ đặc biệt. Vì vậy, tầng ba Hoàng Đô là nơi ăn chơi hạng sang có giá đặt bàn cao nhất ở thành phố S. Cô có nên cảm thấy vinh hạnh vì lời mời này không? Ha ha.

Đương nhiên, có người ở sau lưng lén lút muốn mượn cơ hội để kết thân với những quan chức giàu có hay không, cái này rất khó nói.

Lúc Lâm Vô Hà thấy Tô Yên Nhiên đi quá lâu, tới tìm thì vừa nhìn thấy Tô Yên Nhiên ra khỏi toilet.

Lâm Vô Hà vừa nhìn thấy Tô Yên Nhiên thì gọi to: “Tiểu Tiểu! Sao em đi lâu thế! Chị còn tưởng em chết trong toilet rồi...”

Tô Yên Nhiên lặng lẽ nhét tấm danh thiếp mà cô gái vậy đó vừa đưa cho cô lúc nãy vào túi quần sau. Vừa cười vừa đi tới khoác tay Lâm Vô Hà, nũng nịu gọi: “Vô Hà ~~~ Chị càng ngày càng giống bà già rồi.”

Nếu người nói lời này là Đoạn Á Hi, nhất định Lâm Vô Hà đã tức giận gõ đầu anh ta, nhưng lại do Tô Yên Nhiên nói ra bằng cái giọng mềm mại thế này, bảo cô giận cũng không giận nổi, chỉ có thể không vui nói: “Đừng dùng bộ dáng đối phó với đàn ông ban đầu chị dạy em để đối phó với chị!”

“Ha ha, nhưng có tác dụng là được rồi không phải sao.”

Lúc trở lại chỗ ngồi, Diệp Thu Miên cố ý nghiêng mặt đi, không nhìn Tô Yên Nhiên.

Đoạn Á Hi nửa thật nửa đùa hỏi: “Tiểu Tiểu, từ lúc anh đón em tới bây giờ, đã nhìn thấy em nôn đến ba bốn lần rồi.. Không phải là em mang thai chứ?”

Lâm Vô Hà kinh ngạc hô nhỏ: “Cái gì? Mang thai? Tiểu nha đầu em mau khai thật cho chị!”

Diệp Thu Miên tỏ vẻ không có phản ứng, giả vờ như không nghe được câu đó. Nhưng khi người khác không chú ý, trên gương mặt tuấn lãng lạnh lùng lộ ra đôi môi mím chặt thành một đường, chứng tỏ anh để ý.

Tô Yên Nhiên cố tỏ ra ngạc nhiên: “Hà? ? Em nói này Á Hi, câu nói đùa của anh nhạt nhẽo quá đi! Chị là gần đây khẩu vị em không được tốt, dễ bị buồn nôn mà thôi... Anh biết dạ dày em luôn không được tốt mà. Sao em có thể... Mang thai chứ? Em đã hạ quyết tâm sẽ sống cô độc cả quãng đời còn lại! Chuyện nuôi đứa bé gì đó, rất phiền phức.” Tay bất giác nắm chặt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay, Tô Yên Nhiên mạnh mẽ áp chế lại hoảng sợ trong lòng, bắt bản thân bình tĩnh lại.

“Làm chị sợ muốn chết ~ Không phải có thai là được rồi!” Lâm Vô Hà vỗ ngực, thở hào hẹ nhõm.

Diệp Thu Miên là loại đàn ông đẹp trai mang theo chút lạnh lùng, đối xử người khác hòa nhã, lễ độ, nhưng luôn giữ khoảng cách, vẻ mặt luôn thản nhiên, gần như không lộ cảm xúc ra ngoài. Chỉ trừ lúc đối mặt với... Tô Yên Nhiên.

Lúc này anh chợt quay sang, thỉnh linh nắm lấy cổ tay phải của Tô Yên Nhiên, Cứng ngắt nhìn chăm chăm vào mặt cô, lạnh lùng nói: “Suốt hai năm lẻ ba tháng, người đàn ông nghe nói rất xuất sắc đó không may may đụng vào em? Là tên Tiêu Dịch Thành gì đó quá kém cỏi, hay là do em vốn không có tâm? ... Hai năm trước đột nhiên không nói tiếng nào đã biến mất, hai năm sau lại đột nhiên xuất hiện... Tô Yên Nhiên, em có biết không, em rất ích kỉ!”

Lúc anh cho rằng anh sắp quên được em, em lại xuất hiện... Lúc anh mất một khoảng thời gian rất lâu để hạ quyết tâm “Không quan tâm tới bất cứ chuyện gì có liên quan tới Tô Yên Nhiên nữa”, thoáng chốc sụp đổ hoàn toàn.

Dưới ánh mắt của Diệp Thu Miên, Tô Yên Nhiên cảm thấy nụ cười mình ra sức duy trì trên mặt sắp không trụ nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu xuống, khẽ hỏi: “A Miên. Anh cứ... ghét em như vậy sao? Nếu sự xuất hiện của em, đã gây phiền nhiễu cho anh, em rất xin lỗi. Em, em có thể biến mất lần nữa...”

Muốn vùng khỏi tay Diệp Thu Miên, lại thoát không được, vì thế Tô Yên Nhiên đành phải dùng tay trái tách từng ngón, từng ngón tay của Diệp Thu Miên ra khỏi cổ tay mình --- Cô không phải người bị đàn ông đụng vào một chút là để ý, hơn nữa người này còn là A Miên cùng lớn lên từ nhỏ với cô. Nhưng bí mật của cô, không chừng chỉ cần A Miên chú ý mạch tượng của cô một chút thì sẽ biết ngay. Diệp Thu Miên học y... Là thiên tài y khoa nổi tiếng, một năm trước đã trở thành bác sĩ đứng đầu khoa ngoại trẻ tuổi nhất bệnh viện của thành phố A --- cô vẫn luôn âm thầm theo dõi và chú ý tin tức của bọn họ. Lần này, anh nghe tin từ chỗ chị Vô Hà, cố ý xin nghỉ ở thành phố A đến muốn giúp mình...

Nhìn hành động của Tô Yên Nhiên, ánh mắt Diệp Thu Miên càng lạnh, con ngươi trong tròng lạnh lùng phảng phất ý hận thấu xương: “Tô Yên Nhiên, em ghét anh?”

Khóe môi Diệp Thu Miên đột nhiên nở một nụ cười khó hiểu, sau đó một tay kéo Tô Yên Nhiên vào ngực, Tô Yên Nhiên không kịp đề phòng, suýt chút ngã, theo quán tính tay lên cổ Diệp Thu Miên. Diệp Thu Miên cúi người, mạnh mẽ hôn lên môi cô... Đồng thời hai tay siết chặt bên eo cô, như hận không thể hòa tan cô vào cơ thể mình vậy.

Tô Yên Nhiên chỉ thấy đầu óc trống rỗng, không chống cự cũng không đáp lại, chỉ biết mở to đôi mắt trong suốt, ngơ ngác nhìn khuôn mặt đẹp trai của Diệp Thu Miên cách mình rất gần, rất gần. Người này là anh trai nhỏ... của cô.

Năm đầu tiên lúc cha nuôi thu nhận cô, Tô Yên Nhiên mới bảy tuổi. Năm đó, vào tháng mười một, ngày sinh nhật của cô, cha nuôi tự mình xuống bếp, làm cho cô những món ăn tuy không ngon, nhưng cô được ăn mì trường thọ rất thơm --- đó là sinh nhật lần đầu tiên sau khi cô rời khỏi mẹ, vô cùng vui vẻ. Nhưng anh A Miên vốn luôn đối xử tốt với cô lại xụ mặt cả ngày, không để ý tới cô.

Vì thế cô nhóc Yên Nhiên đi hỏi chị Vô Hà, tại sao anh A Miên lại không vui? Còn nữa, sinh nhật anh A Miên là ngày nào? Lâm Vô Hà mười tuổi dùng giọng điệu người lớn nói với cô: “Đừng lo, dù là sinh nhật của ai, nó đều không vui... . Bởi vì chính bản thân A Miên cũng không biết ngày sinh của mình, chỉ biết là năm XX.”

Cô nhóc Yên Nhiên khi đó bèn nghĩ, vậy không phải cùng tuổi với mình sao? Cậu ta nhỏ hơn hay lớn hơn mình còn chưa biết, uống công mình gọi cậu ta bằng anh nửa năm trời.

Đúng là quá thiệt thòi! Vì vậy Tô Yên Nhiên mặt dày mày dạn đi qua, nói với tên nhóc xấu xa mặt lạnh Diệp Thu Miên bằng giọng điệu mềm mại: “A Miên, sau này anh hãy cùng em tổ chức chung ngày sinh nhật, sinh nhật của em cũng là sinh nhật của anh.”

Nhìn cô nhóc nhỏ khoác trên tay mình vậy không ra, nhóc A Miên kinh ngạc, sau đó hơi xấu hổ gật đầu, nở nụ cười ngượng ngùng: “Vậy sau này... anh cũng có sinh nhật.” Nhưng đột nhiên vênh mặt lên, mặt dữ tợn nói: “Sinh nhật em tháng mười một, trên thực tế anh có chín trên mười phần khả năng lớn hơn em, nên em phải gọi anh là anh.”

Cô nhóc Yên Nhiên bĩu môi không nghe: “Nói không chừng thật sự em vừa đúng là một phần kia thì sao?”

Nhóc A Miên đành phải dụ dỗ: “Gọi anh là anh, anh sẽ bảo vệ em”

Cô nhóc Yên Nhiên nháy nháy đôi mắt trong veo như nước: “Nhưng em có anh Á Hi, có chị Vô Hà... Rất muốn có một em trai.”

Nhóc A Miên suyết chút nữa đã nhượng bộ, nhưng đột nhiên nhớ lại nụ cười bỉ ổi của chị Vô Hà xấu xa: “A Miên, ngoan, nghe lời, đi mua kẹo ngào đường cho chị. Nếu không, chị sẽ cắt đứt tiểu đệ đệ của em!”

Nhóc A Miên trong sáng đương nhiên không hiểu liền hỏi: “Tiểu đệ đệ? Em không có tiểu đệ đệ.”

Lâm Vô Hà bị ồ ồ đầu của nhóc: “Ngốc quá, tiểu đệ đệ chính là tiểu kê kê! Em khẳng định em không có? ... Nào nào nào, cho chị xem thử...” Ra về muốn coi quần của nhóc...

Nhóc A Miên cũng không ngại, chỉ trưng ra khuôn mặt lạnh lùng: “Chị còn muốn ăn kẹo ngào đường không?” Vì thế Lâm Vô Hà thu tay lại.

Từ đó, nhóc A Miên biết cái cụm từ “Đệ đệ” này còn có một lớp nghĩa không đứng đắn khác... Dù nhóc không hiểu lắm, nhưng chung quy vẫn cảm thấy từ được nói ra từ cái miệng bỉ ổi của Lâm Vô Hà, khẳng định không phải từ hay ho gì.

Vì vậy lập trường rất kiên định nói với cô nhóc Yên Nhiên: “Không được, anh không muốn làm em trai! Huống chi, anh Á Hi lớn hơn em nhiều như vậy, anh ấy vốn không rảnh trông nom em. Còn nữa, anh cũng rất muốn... Có một em gái.” Sau đó mặt ảm đạm, lã chã - chực khóc: “Làm em gái anh nhé, được không?”

Cô nhóc Yên Nhiên mềm lòng, ngốc nghếch gật đầu: “Được.”

Sau này, Diệp Thu Miên vẫn luôn rất hối hận, Tô Yên Nhiên khi còn bé dễ gạt như vậy, nếu biết trước ban đầu anh đã nói: “Làm cô dâu của anh nhé, được không?” Sau đó... Khụ khụ.

Diệp Thu Miên nhắm mắt lại, bất đắc dĩ buông Tô Yên Nhiên vẫn còn thần thờ ra... Mùi vị của cô, ngọt ngào như trong tưởng tượng của anh, nhưng anh lại nếm được một vị khổ sở ---- bản thân anh đối với cô, không có chút ảnh hưởng nào sao, không khơi dậy nổi một chút phản ứng của cô? Hai tay siết bên eo cô, cũng lặng lẽ buông ra.

Tô Yên Nhiên nhanh chóng nhảy ra khỏi ngực Diệp Thu Miên.

Thấy động tác vội vàng rời khỏi của cô, sắc mặt Diệp Thu Miên trầm xuống, đứng dậy.

Tô Yên Nhiên cho là anh đứng lên muốn bắt mình, lui về sau hai bước, đứng bên cạnh Đoạn Á Hi, Đoạn Á Hi cũng đứng lên, bước ra đằng trước, bày ra dáng vẻ bảo hộ chắn trước mặt Tô Yên Nhiên: “A Miên, cậu đừng quá đáng!”

Diệp Thu Miên bỏ đi với vẻ mặt không cảm xúc, giống như không muốn nhìn họ thêm một lần nào nữa. Giọng mệt mỏi mà lạnh lùng trong trẻo: “Đúng, sau này anh không muốn nhìn thấy em nữa.” Sau đó, đi không quay đầu lại, chỉ để lại một bóng lưng ngao ngễ.

Ba người còn lại nhất thời trầm mặc.

Đoạn Á Hi vươn tay, vụng về vỗ lưng Tô Yên Nhiên như trước: “Không sao rồi.”

Lâm Vô Hà thở dài: “Tiểu Tiểu, nói thật thì, chị cảm thấy A Miên đáng thương hơn em.”

Tô Yên Nhiên im lặng. Một lúc lâu sau khôi phục trở lại cười nói: “Cảm ơn anh chị... đã giúp em lần này. Nếu không có chuyện gì nữa, anh chị có thể trở về thành phố A, sau này, em có thời gian rảnh sẽ đi thăm hai người. hai người cũng có thể đến thăm em.”

Lâm Vô Hà nghe xong liền là lên: “Tiểu Tiểu em nói gì thế? Giữa chúng ta còn cần nói 'Cảm ơn'? Còn nữa, Ý em là muốn ở lại thành phố S, không về với bọn chị? Hay muốn đi chỗ khác? Em thừa biết thành phố S không an toàn... Nếu vì A Miên, em không cần để ý, nó nhất thời nói lầy thôi, sao nó lại không muốn gặp em...”

Mặc dù Đoạn Á Hi cũng rất bất mãn, nhưng vẫn khéo léo tỏ vẻ tôn trọng quyết định của Tô Yên Nhiên: “Từ trước đến giờ anh không có chỗ ở cố định em không phải không biết, nếu em muốn ở lại thành phố S, anh cũng ở lại. Hừ, anh không tin em có thể đuổi được anh!”

Vành mắt Tô Yên Nhiên ửng hồng, nhưng lại cười đến rạn rở, đưa ánh mắt cảm kích nhìn Đoạn Á Hi, sau đó bước tới ôm Lâm Vô Hà, áy náy nói: “Xin lỗi... Lâm Vô Hà, em còn có việc, nhất định phải ở lại. Hơn nữa, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, em sẽ cẩn thận. Xin hai người đừng lo lắng cho em, em cũng không còn nhỏ, có thể tự bảo vệ mình.”

Lâm Vô Hà hiểu rõ tính của Tô Yên Nhiên, chuyện đã hạ quyết tâm thì không dễ dàng thay đổi vì người khác. Nên chỉ có thể nói: “Em lúc nào cũng thế, rõ ràng bản thân rất yếu đuối, cá tính lại luôn mạnh mẽ, như thế này rất dễ bị tổn thương. Em không còn nhỏ nữa, nhưng vẫn không biết tự chăm sóc

mình chút nào! ... Tóm lại, nếu có chuyện gì nhất định phải gọi điện thoại cho chị... Làm xong việc, nhất định phải trở về thành phố A... Đó mới là nhà của em. Á Hi, anh ở lại thành phố S cũng tốt, giúp tôi chăm sóc nó. Nếu Tiểu nha đầu xảy ra chuyện gì, tôi hỏi tội anh!”

Đoạn Á Hi cười hi hi: “Tuân lệnh, nữ vương bề hạ!” Nhưng giọng nói lại rất nghiêm túc.

Thói quen sinh hoạt của Đoạn Á Hi là mỗi ngày sau mười hai giờ trưa mới thức dậy. Buổi chiều luôn có bộ dáng ủ rũ, nhưng đến buổi tối tinh thần lại cực kỳ tốt, đa phần đều chọn đến các quán bar lớn để vui chơi... Sau đó, mười một mười hai giờ hơn mới về nhà. Tiếp theo, viết một đồng code trên máy tính mà Tô Yên Nhiên hoàn toàn xem không hiểu gì cả... Rạng sáng ba bốn giờ mới ngủ. Ừm, nghề chính của Đoạn Á Hi là kỹ sư phần mềm, còn nghề phụ... Nghe câu treo trên cửa miệng của anh ấy thì biết ngay: “Ai dám chọc giận Lão tử, ta sẽ hack máy tính của kẻ đó!”

Chỉ là, đa số không có ai xem lời này là thật là được... Thoạt nhìn bề ngoài anh ấy là một cậu ấm cà lơ phất phơ không chịu làm việc đàng hoàng.

Nhưng biết anh quả thật có năng lực này, Tô Yên Nhiên thường bắt đầu đi lác đầu: “Á Hi, làm hacker cũng phải có đạo đức nghề nghiệp... Còn nữa, anh có thể khiêm tốn một chút không? Bộ dạng của anh thật sự sẽ khiến cho hình tượng các anh soái ca hacker cool ngầu trong lòng các em nữ sinh tan biến hết đấy...”

Còn thói quen sinh hoạt của Tô Yên Nhiên là luyện Yoga buổi sáng, làm điểm tâm sáng, xem TV, lên mạng, đến buổi trưa làm xong bữa trưa thì gọi Đoạn Á Hi rời giường, sau đó về phòng mình đọc báo hoặc tạp chí, kể đến ngủ trưa, buổi chiều làm cơm tối, bình thường Đoạn Á Hi ăn tối xong sẽ ra ngoài, sau đó cô tiếp tục xem TV, lên mạng, lúc Đoạn Á Hi về, thường là cô đã đi ngủ.

Qua mấy ngày, Tô Yên Nhiên cảm thấy cuộc sống như thế quá buồn chán, quá nhàn hạ, luôn khiến cô không thể không suy nghĩ lung tung... Cô tuyệt đối không muốn buộc mình phải đưa ra quyết định đó. Hơn nữa, những thay đổi trên cơ thể cô, thật sự khó mà giấu được lâu, mấy ngày nay may mà thói quen sinh hoạt của cô và Đoạn Á Hi hoàn toàn khác nhau, cộng thêm thai kỳ của cô sắp đầy ba tháng, cuộc sống sinh hoạt của cô đã có quy luật hơn, phản ứng nôn nghén không còn quá nghiêm trọng, nên mới không bị phát hiện.

Cũng đã đến lúc nên đi rồi... Không thể luôn dựa vào người khác.

Vô tình móc ra tấm danh thiếp mà cô gái váy đỏ âm thầm đưa cho cô ngày đó... Tâm tư Tô Yên Nhiên thoáng lưu chuyển, nghĩ: Ở đó có thể từ chỗ của các quan chức và người giàu có nghe được chút tin tức của người kia... Không phải là không thể nhờ Đoạn Á Hi vốn giỏi hơn cô trong việc này đi nghe ngóng tin tức, nhưng cô sợ Đoạn Á Hi sẽ biết được bí mật của cô. Hơn nữa cô biết, người kia trước sau như một luôn thích bàn chuyện làm ăn ở những nơi yên tĩnh, tao nhã một chút, sẽ không chọn Hoàng Đô huyên náo như vậy.

Hoàng Đô, thật ra là một nơi rất mạo hiểm, dù anh ta không xuất hiện ở đó, nhưng cũng không có nghĩa là bạn bè của anh ta sẽ không xuất hiện ở đó, chẳng qua cô rất có lòng tin với kỹ thuật hóa trang mà Lâm Vô Hà dạy cho cô.

Hạ quyết tâm, Tô Yên Nhiên dùng sim và điện thoại di động tạm thời mà Đoạn Á Hi vừa mua cho cô, ấn số trên danh thiếp: “A lô, xin hỏi có phải chị Vương không? ... Ừm, em là, người gặp chị trong toilet hôm nọ... Phải, em muốn làm việc ở Hoàng Đô.”

Bạn đang đọc truyện *Chúc Lắng Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bại Lộ

Tô Yên Nhiên làm phục vụ thật ra cũng không phải lần đầu. Cô không khỏi hồi tưởng lại lần đầu tiên cô và Tiêu Dịch thành “Gặp nhau”...

Ở thành phố S, nếu nói nơi có nữ phục vụ đẹp, vẫn còn một nơi. Đó là một nhà hàng có phong cách cổ điển nổi tiếng ở Trung Quốc, tên là “Cổ Hương Sắc”.

Cảnh trí ở Cổ Hương Sắc giống hệt như tên của nó, cách bày trí thuần chất hương vị cổ, màu sắc cổ, cực kỳ thanh tĩnh, tao nhã, là nơi Tiêu Dịch Thành luôn thích đến mỗi khi bàn chuyện làm ăn. Lúc đó vì tiếp cận mà không để anh nghi ngờ, cô đã xin vào làm phục vụ ở Cổ Hương Sắc.

Một Tô Yên Nhiên ngũ quan xinh đẹp, khí chất trong sáng, không kiêu căng không nóng nảy, cộng thêm tâm bằng tốt nghiệp chuyên ngành phổ biến, vẫn phải vượt qua ứng tuyển để được làm phục vụ của Cổ Hương Sắc, dù sao đãi ngộ của phục vụ viên ở đây không hề kém chút nào so với công việc trí thức trong các văn phòng. Không ngoài dự đoán, cô được đứng vào hàng ngũ những nữ phục vụ xinh đẹp mặc sườn xám, búi tóc.

Sau khi Tô Yên Nhiên làm việc ở đó được một tháng, Tiêu Dịch Thành có đến Cổ Hương Sắc ba lần, có điều, lần nào anh cũng không chú ý có một nữ phục vụ lên theo dõi anh mỗi lần anh tới. Bằng tài mạo của Tiêu Dịch Thành, nữ phục vụ nào mà không nhìn trộm anh mới là lạ!

Vì mỗi lần tới Tiêu Dịch Thành đều đặt phòng VIP, còn Tô Yên Nhiên chỉ là người mới, tuyệt đối không có tư cách phục vụ khách quý. Tô Yên Nhiên nghe ngóng từ quản lý, để được ở lại phục vụ trong phòng VIP, ít nhất phải có tuổi nghề ba tháng trở lên, nhưng Tô Yên làm gì có kiên nhẫn như thế?

Có một lần, Tiêu Dịch Thành cùng một người đàn ông từ tướng mạo đến khí chất đều hết sức nổi bật tới Cổ Hương Sắc, do không có đặt trước, phòng VIP đã có người, hai người tùy tiện chọn một phòng bình thường. Nhưng thân phận cao quý của Tiêu Dịch Thành vẫn không thay đổi, đương nhiên phải

chọn phục vụ chu đáo nhất. Tô Yên Nhiên mê neo quản lý rất lâu: “Tiêu tiên sinh là thần tượng của em, em rất muốn rất muốn nhìn anh ấy ở khoảng cách gần một lần, quản lý à chị đồng ý với em đi mà.”

Nữ quản lý hơn ba mươi tuổi cũng là người từng trải, đương nhiên biết ý định muốn dựa vào sắc đẹp để leo lên cành cao của các em gái trẻ tuổi. Nhưng thấy Tô Yên Nhiên luôn cư xử rất đúng mực, vì vậy thờ dãi: “Tầm mắt của Tiêu Dịch Thành luôn rất cao, chắc chắn sẽ không coi trọng những người bình thường như chúng ta... Nhưng mà, cho em đi nhìn anh ta gần chút cũng không sao.” Quản lý nói xong, nhìn nụ cười rạng rỡ, hân hoan trên mặt Tô Yên Nhiên, không nhịn được lẩm bẫm “Cũng có thể, anh ta sẽ bị nụ cười của em mê hoặc không chừng...”

Vì thế, Tô Yên Nhiên cuối cùng cũng được toại nguyện "Phục vụ" Tiêu Dịch Thành một lần, =.=

Lúc Tô Yên Nhiên bụng khay thức ăn bước vào phòng “Túy Giang Nam”, đã nghe thấy một giọng nam êm tai cười khẽ nói: “Từ lâu đã nghe nói phục vụ ở đây đều là đại đại mỹ nhân, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Tô Yên Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông điển trai ăn mặc phóng khoáng, ước chừng có vẻ trẻ hơn Tiêu Dịch Thành hai ba tuổi. Một đôi mắt đào hoa mang vài phần tà khí, khóe mắt hơi cong. Đôi môi mỏng mà khéo gợi, cũng hơi cong, toàn thân tản ra hơi thở cợt nhả --- một hoa hoa công tử điển hình.

Đối diện tên hoa hoa công tử đó dĩ nhiên là Tiêu Dịch Thành. Nghe lời đó, Tiêu Dịch Thành nhú mày, tùy tiện liếc nhìn Tô Yên Nhiên một cái, rồi gác sang một bên. Nói với hoa hoa công tử bằng giọng hơi giễu cợt: “Cậu ở nước ngoài đã lâu, ngày ngày đều ngắm các cô gái tây dương, trở về nhìn thấy con gái trong nước, đương nhiên nhìn ai cũng thấy giống tiên nữ cả.”

Tô Yên Nhiên đột nhiên tức giận trong lòng: Dù cô cũng không tự cho mình là xinh đẹp, nhưng giọng nói khinh thường ngang nhiên của Tiêu Dịch Thành làm cô thấy khó chịu. Cho dù vậy quanh đại thiếu gia anh ai nấy đều là đại mỹ nữ, đã ngắm đến phát mệt đương nhiên sẽ không cảm thấy loại con gái có vẻ đẹp thủy mị như tôi có gì đặc biệt, nhưng tôi càng muốn quần lấy anh, cho đến khi trở thành người phụ nữ đặc biệt nhất trong lòng anh mới thôi!

Tô Yên Nhiên vốn còn có chút thấp thỏm và do dự, nhưng lập tức càng quyết tâm muốn ra sức dạy dỗ người đàn ông kiêu ngạo trước mặt này --- thật ra ân oán đời trước cô cũng không muốn tham dự nhiều, Tiêu Dịch Thành hình như cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với cô, cô vốn có ý định thông qua việc tiếp cận Tiêu Dịch Thành, điều tra rõ nguyên nhân cái chết của mẹ năm xưa, và còn muốn lấy lại món đồ của bà. Cha anh đã hại cả cuộc đời mẹ tôi, tôi đòi lại khoản nợ này trên người anh thì có gì không đúng?

Thế nhưng ngoài mặt Tô Yên Nhiên rất vui vẻ cười dịu dàng, hơi nghiêng mình, rót rượu cho hai người bọn họ.

“Xoảng xoảng”, ly rượu 'không cần thận' bị Tô Yên Nhiên trượt tay, vừa đúng hướng về phía Tiêu Dịch Thành, rượu trong ly nhanh chóng tràn lên quần Tây màu xám đậm của Tiêu Dịch Thành, để lại một mảng quần lớn bị thấm nước rất rõ ràng, hơn nữa còn rất gần với bộ phận quan trọng của phái nam.. Vị trí này thật sự dễ khiến người ta suy nghĩ sâu xa nha... Khụ khụ.

Tô Yên Nhiên lúng túng: “À! Xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi không cố ý...” Trong lòng lại đang cười trộm, mới lạ đó, tôi chính là cố ý.

Đôi mày rậm đẹp đẽ của Tiêu Dịch Thành không vui nhú lại, phục vụ của Cổ Hương Sắc ngoài việc không ảnh hưởng tới thần kinh thị giác của thực khách, còn khá tỉ mỉ chu đáo cộng thêm tay chân lanh lợi. Nữ phục vụ lạ mặt trước mắt sao tay chân lại vụng về như vậy? Hay là --- cô ta vốn cố ý, nhằm hấp dẫn sự chú ý của anh?

Lời trách cứ vừa ra khỏi miệng: “Cô...” Làm sao thế? Nhưng khi tầm mắt rơi trên khuôn mặt xinh đẹp mang vẻ luống cuống, hoảng sợ, còn đôi mắt sáng ngời đã hơi ảm ướt của cô, giọng bất giác mềm đi: “Bỏ đi, không có gì.” Một đôi mắt trong suốt, chân thành như thế, khiến người ta thật sự rất khó phát giận hoặc nghi ngờ cô có dụng ý khác. Có lẽ cô đang lo những lời tức giận của mình sẽ khiến cô bị đuổi việc? Tiêu Dịch Thành nghĩ. Cô vẫn còn là người mới, thỉnh thoảng mắc sai lầm là điều khó tránh khỏi, anh là đàn ông, không nên so đo với một cô gái có vẻ ngoài yếu đuối.

Tô Yên Nhiên nghe vậy, mở to đôi mắt, có cảm kích cũng có kiên định: “Cảm ơn ngài không để tâm.. Nhưng sao có thể cho qua? Đương nhiên không thể cho qua như vậy được!” Tô Yên Nhiên kéo chiếc khăn tay được vắt bên hông sườn xám, cúi người xuống, bàn tay thon dài trắng nõn cầm một góc khăn lau lau trên đùi Tiêu Dịch Thành.

Từ góc độ của Tiêu Dịch Thành nhìn xuống, có thể thấy rõ một góc cổ trắng non mịn, xinh đẹp động lòng người lộ ra khỏi cổ áo chiếc sườn xám màu hồng cánh sen. Tiêu Dịch Thành còn chú ý trên nửa mặt bên phải của cô khi cô nghiêng về phía anh, phía sau tai khoảng hai ba cen-ti-mét, có một nốt ruồi son nho nhỏ, màu đỏ, khiến bông hoa trắng ngần trước mắt lập tức sinh động hẳn lên.

Tô Yên Nhiên tận lực lau nước mắt trên quần Tiêu Dịch Thành, động tác rất cẩn thận, không dám đụng đến bộ phận quan trọng của phái nam kia. Nhưng Tiêu Dịch Thành lại không nhịn được mong sao tay của cô có thể 'Không cần thận' một chút.

Hoa hoa công tử bên kia lạng nhìn một lúc, chợt mở miệng nói: “Nếu anh Tiêu đã nói bỏ đi, mỹ nữ em cũng đừng bận tâm nữa! Mau dọn thức ăn lên, chúng tôi sắp chết đói rồi!”

Tô Yên Nhiên vàng lời đứng lên, hơi cúi người chào, lui ra ngoài, bắt đầu cho người dọn món ăn lên. Những việc tiếp theo, cô đều làm rất suôn sẻ, không mắc bất kỳ sai lầm nào nữa.

Thế nhưng cô cảm nhận rõ ràng ánh mắt dò xét của hoa hoa công tử luôn lơ đãng rơi trên người cô, Tô Yên Nhiên vừa nhìn sang, anh ta liền dời tầm mắt đi, giả vờ như vừa rồi chỉ lơ đãng nhìn cô một cái, Tô Yên Nhiên nhạy bén chú ý thấy thỉnh thoảng trong mắt anh ta lóe lên tia sáng thâm trầm... Anh ta, chắc không phải đã phát hiện được gì rồi chứ?

Tô Yên Nhiên không hiểu, người đàn ông thoạt nhìn vô công rồi nghề nhưng thật ra tâm tư sâu xa kia là ai? ... Cô đã rất cẩn thận điều tra các mối quan hệ qua lại của Tiêu Dịch Thành, nhưng hầu như không có nhân vật nào như vậy cả.

Sau đó, sau khi Tiêu Dịch Thành và Tô Yên Nhiên quen nhau, cô từ chỗ anh biết được tên hoa hoa công tử này tên Vệ Minh Dữ, là con trai độc nhất của Vệ gia có quan hệ thế giao với Tiêu Gia, cả nhà đã di dân sang nước M nhiều năm trước. Lần đó chỉ là tình cờ về nước. Từ đó về sau, cho đến khi Tô Yên Nhiên bỏ đi cũng chưa từng nói lời tạm biệt với người đàn ông tên Vệ Minh Dữ này.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Lạ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Gợn sóng

“Dáng người này, khí chất này của em phải mặc sườn xám mới đúng.” Người được mệnh danh là chị Vương cứ khẳng khẳng nói.

Bất đắc dĩ Tô Yên Nhiên chỉ có thể chấp nhận. Dù sao cô cũng không làm ở đây lâu, chị Vương nói làm thử một tháng, nhưng nhiều lắm cô chỉ đợi được ba ngày. Ba ngày sau, nếu cô không nghe được bất kỳ tin tức gì, cô sẽ đi khỏi thành phố S.

Cô vẫn chưa triệt để điều tra được chuyện của mẹ, nhưng cũng đã tìm hiểu đủ rồi, không có cách nào mượn danh nghĩa báo thù để ở bên cạnh anh nữa... Vì thế quyết định ra đi. Rõ ràng ngoài mặt cô là người thẳng thắn, lại rơi vào kết cục phải vội vàng lẩn tránh như thế... Đây chính là chỗ đáng sợ của người đàn ông đó! Nhưng vẫn muốn thăm dò tin tức của anh, thậm chí hi vọng có thể lên tạm biệt anh một lần, điều kiện tiên quyết là không để anh phát hiện ra --- Tô Yên Nhiên cũng không biết bản thân mình đang nảy sinh loại tâm lý gì nữa.

Ngày đầu tiên trôi qua rất yên ổn, cô nghe ngóng không được bao nhiêu tin có giá trị.

Ngày thứ hai, loáng thoáng biết được một ít thông tin, dường như tâm trạng người đó không được tốt... Nghe nói mấy ngày nay không khí của cả tập đoàn Thiên Khải cũng rất kém...

Ngày thứ ba, cô gặp được một người đàn ông trên người toát ra vẻ phong lưu trông rất quen mắt... Dù sao cô cũng có ấn tượng rất sâu sắc với gương mặt đó, cô đã từng hỏi tên của anh ta từ miệng của người kia, Vệ Minh Dữ.

Tô Yên Nhiên mặc sườn xám màu đỏ, bụng măm có đựng một chai rượu Hennessy XO, nâng cao cái măm lên, trên mặt trang điểm một lớp đậm lòe loẹt, Tô Yên Nhiên cười nhẹ đứng tiêu chuẩn, thướt tha bước vào phòng Vệ Minh Dữ, tầm mắt thoáng quét qua mặt Vệ Minh Dữ rồi lập tức dời đi.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi thì thảo trách cứ: “Gặp đối thủ Thiên Khải này, đúng là bất hạnh... Vốn tưởng hẳn sẽ nể mặt mối quan hệ thế giao hai nhà Tiêu Lý mà chưa lại chút mặt mũi... Tiêu Dịch Thành xuống tay cũng quá tàn nhẫn rồi!”

Vệ Minh Dữ khẽ cười: “CASE mà anh muốn giành vốn dĩ Thiên Khải không có cũng không sao, nhưng ai bảo anh vừa khéo va phải nòng súng? Gần đây Tiêu Dịch Thành quá rảnh rồi, hơn nữa tâm trạng không tốt... Chỉ còn cách trút hết sức lực và con thịnh nộ lên công việc thôi... Còn nữa, may mà anh chỉ là đối thủ chứ không phải bạn bè hoặc thuộc hạ của hắn, anh không biết thôi, ngay cả tôi đây còn bị vạ lây đấy...”

Cô gái ngồi cạnh người đàn ông họ Lý che miệng cười: “Đàn ông thất tình, việc gì cũng làm được... Phải nói, tôi cũng thật bội phục cô gái bỏ rơi Tiêu Dịch Thành! Trước tiên không nói đến việc người đàn ông như Tiêu Dịch Thành cô ta cũng dám ra tay, lại còn dám làm Tiêu Dịch Thành khó xử trước mặt mọi người trong hôn lễ...”

Tô Yên Nhiên nghe nhưng giả vờ không nghe, chỉ hơi nghiêng người, từ trái sang phải, rót rượu cho những người đàn ông và bạn gái của bọn họ.

Đến khi tới trước mặt Vệ Minh Dữ, Tô Yên Nhiên cúi mặt thấp hơn. Vệ Minh Dữ lại đột nhiên nhìn về phía cô, đưa tay nắm lấy cổ tay cô, đôi môi mỏng khô gọi nở một nụ cười mê hoặc: “Vị tiểu thư này nhìn rất quen, có phải chúng ta từng gặp nhau không?”

Người đàn ông trung niên ngồi cạnh cười ha ha nói: “Lúc nào Vệ thiếu cũng dùng cách quê mùa như vậy để tán gái sao?”

Tô Yên Nhiên hơi giãy giụa, ai ngờ cổ tay càng bị nắm chặt hơn. Nhíu mày: “Quý khách, xin tuân thủ quy tắc của Hoàng Đô.” Không được có “Hành vi” trêu ghẹo phục vụ. (Nói cách khác trong lời nói có thể tùy ý... =.!=)

Vệ Minh Dữ vẫn cười như cũ: “Tôi là khách ở đây không sai, nhưng tôi lại là ông chủ của Hoàng Đô. Khách không thể, nhưng ông chủ thì có...”

Tô Yên Nhiên tròn mắt nhìn: “Tôi có thể xin nghỉ.” Vệ Minh Dữ lại là ông chủ của... Hoàng Đô ư? Trong lòng Tô Yên Nhiên thoáng nổi lên dự cảm xấu...

Vệ Minh Dữ vẫn như cũ không buông tay, đồng thời mở miệng hỏi một bảo vệ đứng ở cạnh cửa: “A Văn, rốt cuộc Tiêu thiếu đã đến chưa? Có câu vợ bạn không thể chọc, tôi cũng không tiện nắm tay vị hôn thê của anh ta mãi có phải không?”

Bảo vệ A Văn bị gọi tên lớn tiếng trả lời: “Sẽ đến ngay ạ!”

Tô Yên Nhiên cảm thấy sống lưng cứng đờ, nếu thính giác của cô không sai... Hiện tại có hai cây súng đang bí mật chĩa vào lưng cô.

Vệ Minh Dữ tiếp tục nói: “A, là vị hôn thê “cũ”. Tô tiểu thư, đã lâu không gặp, sao cô vẫn cứ thích làm phục vụ thế hả?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng người đi lại không ngừng. Tô Yên Nhiên chậm rãi xoay người, vừa ngẩng đầu, tầm mắt vừa khéo đối diện với ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Dịch Thành vừa bước vào.

Tô Yên Nhiên có thói quen. Bên trong cô càng khẩn trương thì ngoài mặt càng bình tĩnh. Tô Yên Nhiên lặng lẽ siết chặt tay, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng “Kẻ địch” của cô, sau đó nở một nụ cười vô cùng sáng lạng: “Hi!”

Vệ Minh Dữ ngồi cạnh thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, ngạc nhiên vì người phụ nữ trước mặt không hề có chút hốt hoảng của một cô dâu bỏ trốn vừa bị bắt lại, còn có tâm trạng mỉm cười chào hỏi Tiêu Dịch Thành... Cô không biết đại nạn sắp tới rồi sao?

Đôi mắt phượng hẹp dài của Tiêu Dịch Thành nháy mắt gọn sóng, ánh mắt vụt sáng. Nhìn chằm chằm Tô Yên Nhiên một lúc lâu, dường như muốn tìm một tia bất thường từ cô... Một lúc sau, mới thông thả bình thản nói: “Qua đây.”

Không biết tại sao, Tô Yên Nhiên luôn cảm thấy trong nụ cười của anh có ẩn chứa một tia tàn ác... Người đàn ông này, giỏi nhất là tiểu lý tàng đao (bề ngoài tử tế, bên trong độc ác), giết người trong vô hình. Dưới ánh nhìn sắc bén của anh... Tất cả nguy trang của cô, dường như không cách nào che giấu được... Nhưng cô không thể khuất phục, cô đã không còn là Tô Yên Nhiên lúc nào cũng nghe lời anh, phục tùng anh chấp nhận để bản thân phải chịu thiệt thòi như trước kia nữa... Bây giờ, cô là chính cô.

Thật ra Tô Yên Nhiên rất muốn đào cái lỗ chui xuống! Cô cúi đầu, nhìn chằm chằm mặt đất một lúc lâu, nghiên cứu xem phương án đó của mình có khả thi không... Cuối cùng đành cam chịu cất bước đi chuyển thật chậm. Giày cao gót mười phân ma sát với nền nhà tạo ra âm thanh rất nhỏ, nhưng trong căn phòng ước chừng chỉ một trăm mét vuông này lại đặc biệt vang dội.

Một phút sau, dù chậm tới cỡ nào, rốt cuộc cô cũng đi hết khoảng cách chưa tới mười mét giữa hai người, Tô Yên Nhiên nhất gan dừng lại cách anh hai bước chân.

Đột nhiên Tiêu Dịch Thành bước lên, đưa tay mạnh mẽ giữ lấy cằm Tô Yên Nhiên: “Cô một chút bản lĩnh cũng không có, chỉ biết dùng chiêu giả dạng làm phục vụ này thôi sao. Nói đi, lần này cô lại muốn quyến rũ ai hả?”

Rõ ràng mang giày cao gót mười phân, vẫn bị hấn nhìn xuống, thật không cam tâm. Tô Yên Nhiên đang mải mê suy nghĩ lạc đề, không trả lời. Lúc này cô vẫn chưa đoán được thái độ của Tiêu Dịch Thành, im lặng là lựa chọn tốt nhất.

Liếc mắt sang hai bên, thấy chủ nhân của hai hòng súng vẫn rất làm tròn bổn phận nhắm vào mình như cũ, Tô Yên Nhiên hơi nản lòng --- hình như, anh đang xem cô như 'Tội phạm bỏ trốn', mà bây giờ, dưới tình huống bị bao vây thế này, cô tuyệt đối không có cơ hội bỏ trốn... Dù sao cô cũng là người phạm biết sợ chết mà.

Nếu cô còn trốn nữa, anh sẽ giết cô mất. Bây giờ cô đã không còn cách nào đoán được tâm tư của người đàn ông này. Chỉ cần anh không muốn, không ai có thể nhìn thấu tâm tư của anh.

Đột nhiên lực trên cằm của Tô Yên Nhiên tăng thêm. Tiêu Dịch Thành nâng khóe miệng, như đang cười, nhưng tiếng lại mơ hồ chứa ý tức giận: “Không được thất thân trước mặt tôi!”

Cằm rất đau. Tô Yên Nhiên vẫn cười như cũ, vì cằm bị nắm, khóe miệng khó khăn cong lên hàm chứa ý cười giễu cợt. Cô nên vui mừng, chẳng phải anh ta cũng không nhìn thấu được suy nghĩ của cô đó sao? Nếu mọi người đã thích dùng nụ cười và mặt nạ để che dấu cảm xúc thật của mình, thì hà tất phải hỏi vấn đề không có ý nghĩa này? Nếu có thể nói thật với anh, tôi cần gì phải nguy trang chứ.

Trong lòng Tiêu Dịch Thành luôn thích nụ cười của Tô Yên Nhiên, sáng lạng, xinh đẹp, nhu mì, ngượng ngùng... Giờ phút này, lại đột nhiên cảm thấy nụ cười của cô thật chướng mắt. Tô Yên Nhiên, rốt cuộc em đang nghĩ gì? Ánh mắt em nhìn anh, lần đầu tiên, lạ lẫm mà xa cách như thế... Giống như, anh chẳng qua chỉ là một người qua đường không quan trọng.

Đột nhiên Tiêu Dịch Thành buông bàn tay đang nắm cằm cô, nói bằng giọng căm ghét: “Đừng tưởng tôi thích cô --- Chẳng qua tôi, có chút khuất mắt muốn tìm cô tính sổ thôi.” Nói xong liếc mắt sang hướng khác, như nhìn cô thêm một cái cũng lười.

Gật đầu với Vệ Minh Dữ, Tiêu Dịch Thành liền xoay người đi ra ngoài. Một đám người, đuổi theo.

Đương nhiên, Tô Yên Nhiên cũng bị ép buộc, không thể không đi theo.

Một trái một phải, hai người đàn ông to cao ít nhất một mét chín xuất hiện hai bên của cô, đồng thời lên tiếng và dùng tay ra hiệu: “Tô tiểu thư, mời!”

Tô Yên Nhiên tuyệt đối không nghi ngờ, nếu cô không ngoan ngoãn đuổi theo, hai người đàn ông này sẽ áp giải cô đi... Ôi ôi ôi, thật là một xã hội không hề có pháp trị bảo vệ công dân gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nhà họ Tiêu.

Năm Tô Yên Nhiên vừa từ thành phố A đến thành phố S, sau khi làm ở Cổ Hương Sắc được hai tháng, vẫn chưa vừa lòng với cách chi tạo được tiếp xúc ít ỏi với Tiêu Dịch Thành này. Vì thế, cô đổi chỗ ở.

Tiêu Dịch Thành được ca tụng là người đàn ông độc thân hoàng kim danh giá nhất thành phố S, ngày thường không ở nhà chính nhà họ Tiêu, mà ở trong một tiểu khu cao cấp gần công ty, một mình ở một tầng cao ba trăm mét, khu nhà còn có một vườn hoa nhỏ, anh có thói quen mỗi ngày thức dậy lúc sáu giờ, sáu giờ mười phút ra ngoài, chạy bộ buổi sáng bốn mươi phút quanh vườn hoa, sau đó về nhà ăn thức ăn sáng bổ dưỡng do người giúp việc chuẩn bị sẵn, sau khi ăn sáng thì đọc báo buổi sáng, đứng tám giờ đi làm, cuộc sống và công việc rất có quy luật.

Hôm nay, như thường lệ anh thức dậy lúc sáu giờ, sáu giờ mười phút ra ngoài chạy bộ buổi sáng. Có điều khác là, anh gặp được một người, một cô gái, cô gái này bất thành linh nhảy ra giang hai tay cản đường chạy của anh.

Tiêu Dịch Thành giảm tốc độ, thấy cô gái cản đường anh cong mày cười, hai bên má có hai lúm đồng tiền nhỏ: “A, anh Tiêu... Trùng hợp quá! Chúng ta lại gặp nhau.”

Là một cô gái mặc quần áo thể thao tóc thắt bím đuôi ngựa. Trong ánh nắng ban mai, gương mặt không chút phấn son, ửng đỏ động lòng người, ngực còn đang phập phồng kịch liệt, như vừa chạy bộ xong hiện đang ôn định lại hơi thở, cho thấy chủ nhân của nó bình thường không hay vận động. Trong đôi mắt sáng ngời có một ít hưng phấn, nhưng cũng có một ít sợ hãi.

Dường như trông rất quen... Nhưng anh khẳng định trong phạm vi những cô gái mà anh quen không có cô gái nào vừa trẻ tuổi mà tinh thần lại phấn chấn như thế.

Tiêu Dịch Thành nhún mày, mặt duy trì lễ độ nhưng nụ cười rất khách sáo: “Cô à, xin hỏi, chúng ta có quen nhau?”

Tô Yên Nhiên xấu hổ gãi đầu, mặt hơi ửng đỏ nói: “Hình như là hey.” Sau đó mặt mỉm cười yêu kiều chứa vài phần khó xử. Mặt trời vừa mọc, ánh nắng ấm áp chiếu lên gương mặt trắng nõn của cô, vô cùng tươi sáng xinh đẹp động lòng người.

Tiêu Dịch Thành khẽ cau mày, không để ý tới Tô Yên Nhiên nữa. Trực tiếp vòng qua cô, tiếp tục chạy bộ. Xem như gặp phải cô gái thần kinh hơi không được bình thường một chút --- phụ nữ theo đuổi anh không ít, cô gái này không tính là đặc biệt.

Chỉ là, đến ngày thứ hai, ngày thứ ba... Ngày thứ n, anh chạy bộ buổi sáng đều gặp phải cô bé kia. Mỗi ngày đều nở nụ cười đầm ấm, pha lẫn thẹn thùng chào anh, nhưng trừ lần đó ra, cô cũng không có hành động gì khác, ví dụ như, xin số điện thoại của anh hoặc bày tỏ tình cảm gì đó...

Tiêu Dịch Thành cũng đã nhận ra cô chính là cô gái anh gặp ở Cổ Hương Sắc, nữ phục vụ đã làm đổ rượu lên quần áo của anh. Mấy lần anh đến Cổ Hương Sắc sau đó cũng đều tình cờ gặp cô... Nhưng cô không hề nói gì, chỉ im lặng mỉm cười với anh.

Qua một tháng, có một lần Tiêu Dịch Thành nhận không được hỏi thăm bảo an của tiểu khu, cô bé này cũng ở tiểu khu này à? Tiểu khu này canh phòng rất nghiêm ngặt, chỉ có những gia đình ở đây mới có thể ra vào.

Bảo vệ gật đầu, nói cô ấy dù không phải là chủ sở hữu nhà, nhưng khoảng thời gian này cô đúng là ở trong tiểu khu, nghe nói là thuê nhà trong này.

Tiêu Dịch Thành không giải thích được, người có thể ở nổi khu này, có mấy người thiếu tiền? Sao có thể cho người khác thuê phòng? Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, hoặc nói không chừng họ vốn là bạn bè.

Biểu hiện trong ánh mắt của cô gái tên Tô Yên Nhiên đối với anh, chính xác là 'Quý mến' không nghi ngờ gì. Cô đang cố ý đến gần mình. Có điều, 'Trình độ' nắm bắt rất khá, không làm anh ghét.

Cuộc sống của anh luôn có quy luật và biết kềm chế, nhưng cũng không phải không gần nữ sắc. Mặc dù phụ nữ chẳng qua cũng chỉ là một trong những nhu cầu để điều hòa cuộc sống, anh lựa chọn phụ nữ, chưa bao giờ tùy tiện, mà các mối quan hệ phải rõ ràng tùy theo nhu cầu.

Anh không muốn vì thứ gọi là tình yêu mà tạo ra những phiền phức không đáng có. Dáng người cô bé này cũng rất khá... Nhưng cô không giống với những cô gái mà ngày thường anh hay tiếp xúc, cũng không ở trong phạm vi 'Những cô gái để anh lựa chọn'... Nhưng không thể phủ nhận, cô đã thành công khơi dậy lực chú ý đặc biệt của anh.

Ba tháng sau khi Tô Yên Nhiên vào ở trong tiểu khu, có một ngày sau ba tháng liên tục cô không xuống chạy bộ buổi sáng, ngừng lại rất đột ngột.

Vì vậy, suốt một tuần Tiêu Dịch Thành không thấy bóng dáng cô gái có nụ cười thẹn thùng kia nữa, giống như... Đột nhiên mất mát thứ gì đó.

Một tuần sau, Tô Yên Nhiên đột nhiên xuất hiện lần nữa, chào hỏi anh như thường lệ: “Hi! Chào buổi sáng anh Tiêu!”

Tiêu Dịch Thành theo thói quen gật đầu với cô. Khi anh sắp vượt qua cô, Tiêu Dịch Thành nhận không được dừng bước, hỏi: “Cô... Tên gì?”

Cô ngạc nhiên quay đầu lại, gò má hai bên tạo thành hai xoáy sâu như hoa lê làm say lòng người, cười nhẹ nói khẽ: “Tôi là Tô Yên Nhiên.”

Ngơ ngẩn theo Tiêu Dịch Thành ra khỏi Hoàng Đô, Tô Yên Nhiên hối hận tối nay không mang điện thoại theo. Á Hì, xin lỗi anh, có thể tối nay em không về được, khiến anh phải lo lắng rồi.

Dọc đường đi, Tiêu Dịch Thành ngồi cạnh ghế lái, Tô Yên Nhiên ngồi phía sau. Suốt đường đi anh không quay đầu nhìn cô một cái, cũng không nói câu nào. Nhưng cô có thể cảm nhận được hơi thở lạnh như băng, càng ngày càng lạnh tỏa ra trên người anh.

Đến Tiêu Gia Chủ Trạch. Thật ra Tô Yên Nhiên cũng không ở đây bao lâu, chỉ có hai tháng, kỳ lạ là lại có cảm giác trở về nhà, dù sao thiếu chút nữa cô đã trở thành nữ chủ nhân của ngôi nhà này... Nhưng khi mắt chạm đến bóng lưng vẫn tỏa khí lạnh đáng sợ trước mặt, lập tức tỉnh táo lại.

Tiêu Dịch Thành ngồi trên ghế salon, nâng ly trà lên, hớp một ngụm.

Tô Yên Nhiên đứng bên cạnh nghĩ: Xem như đang thăm vấn phạm nhân à? Không hi vọng Tiêu Dịch Thành sẽ nhân từ bảo cô ngồi xuống, nhưng cứ đứng mãi cũng mệt thật... Thôi bỏ đi, đuối đầu là một đao, rút đầu cũng là một đao, vẫn nên chết sớm đầu thai sớm vậy! Tô Yên Nhiên ho khan: “Khụ. Không biết anh Tiêu mời tôi đến có chuyện gì? Hay là có lời gì muốn nói? Vậy xin nói thẳng! Trời khuya lắm rồi, tôi còn phải về nhà...” Giọng nói càng về sau, dưới cái nhìn chăm chú của Tiêu Dịch Thành, bất giác càng nhỏ đi --- Ai bảo cô luôn có thói quen bị áp bức chứ?

Tiêu Dịch Thành ngồi trên salon ngẩng đầu lên, ánh mắt do dự dừng trên mặt Tô Yên Nhiên. Ngón tay trượt quanh mép ly trà, một lúc sau mới nhàn nhạt mở miệng: “Tôi nghĩ, cô thiếu tôi một lời giải thích.”

Tô Yên Nhiên, em biết tính nhẫn nại của tôi luôn không được tốt. Vì thế, xin em đừng khiêu chiến giới hạn kiên nhẫn của tôi..

Im lặng một lúc. Tô Yên Nhiên quyết già ngu đến cùng: “Ha ha ha, sao thế được? Tôi nghĩ chuyện nên biết, anh Tiêu nhất định đã hiểu rất rõ, tôi cần gì phải nói thêm nữa...”

Một phút sau, Tô Yên Nhiên bắt đầu thấy khó thở... Bởi vì, cô bị người ta bóp cổ.

Mà trong phòng khách to lớn như thế, ngoài cô và Tiêu Dịch Thành, bây giờ không hề có người thứ ba.

Yên Nhiên. Tiêu Dịch Thành thì thầm, chỉ cảm thấy cái tên này hoàn toàn không có ẩn ý như tên những người khác, rốt cuộc là chữ nào? Dù sao chữ hán cũng nguyên âm như vậy, rất nhiều chữ đồng âm. Còn cảm thấy... Cái tên này, rất hợp để tượng trưng cho nụ cười của cô.

Anh hoàn toàn không lường trước được, cô gái vốn chỉ cho anh cảm giác 'Không tính là ghét' sẽ trở thành người chiếm phần quan trọng như thế trong sinh mệnh của anh.

Tô Yên Nhiên biết, cô đã thành công khơi lên sự chú ý của anh. Chỉ một bước đầu tiên, đã mất năm tháng, người đàn ông này đúng là không phải loại khó tiếp cận bình thường... Tô Yên Nhiên hơi buồn bực, nhưng nhanh chóng phần chấn trở lại... Cô thích loại cảm giác có tính khiêu chiến như vậy.

Đang lúc Tô Yên Nhiên nghĩ tiếp theo phải làm gì, có nên tạo cơ hội tiến thêm một bước, chẳng hạn như xảy ra sự cố tiếp xúc thân thể gì đó, thì chi nhánh của tập đoàn Thiên Khải ở nước M lại xuất hiện một vấn đề khá nghiêm trọng, Tiêu Dịch Thành nhất định tự mình qua đó xử lý, xử lý vấn đề xong tiện thể ở lại chinh đồn và phát triển nghiệp vụ... Vì vậy, khi Tiêu Dịch Thành về nước, đã là chuyện của hơn một tháng sau.

Mà một tháng này, Tô Yên Nhiên cũng không lãng phí vô ích, cô dựa vào thực lực của mình vào được tổng công ty tập đoàn Thiên Khải... Chức vụ em gái làm việc vật ở tầng dưới cùng của công ty.

Tiêu Dịch Thành trở về, đồng thời còn dẫn về một nữ trợ thủ đặc biệt, tên Dương Dịch, một mỹ nữ xinh đẹp chín chắn hiểu biết sâu rộng, nghe nói quan hệ của hai người rất thân... Nghe nói cô Dương Dịch này còn có lai lịch, Dương gia và Tiêu gia là thế giao, hai người đã biết nhau từ nhỏ, Dương Dịch còn là học muội của Tiêu Dịch Thành lúc học đại học ở nước M. Thanh mai trúc mã cộng thêm học trưởng học muội... Mối quan hệ này, nghĩ kiểu gì cũng thấy mập mờ!

Về được mấy ngày, Tiêu Dịch Thành đi làm hay tan ca đều cùng với cô gái tên Dương Dịch đi có đôi về có cặp, dù hai người không công khai hay có biểu hiện gì, nhưng đã sớm có lời đồn rằng hai người đã bí mật đính hôn ở nước M...

Tô Yên Nhiên nhất thời hậm hực, cô vừa thấy chút ánh sáng của thành công thì lập tức bị dội nước lạnh... Nhưng không lẽ cứ như vậy mà bỏ cuộc? Đó là chuyện không thể!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Lạ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Năm ấy

Có lẽ ngay cả ông trời cũng thiên vị Tô Yên Nhiên, một ngày nào đó, Tô Yên Nhiên tăng ca đến khuya mới xong việc, là người cuối cùng rời khỏi phòng

làm việc. Lúc đi từ thang máy đến đại sảnh lầu một, vừa khéo nhìn thấy trước mặt cách chừng mười mét có bóng dáng của một đôi tuấn nam mỹ nữ vừa ra khỏi đại sảnh... Chỉ là, người đàn ông có thân hình cao lớn, đáng người rần ròi, vai rộng mông săn kia sao lại trông quen như thế?

Tô Yên Nhiên híp mắt --- là Tiêu Dịch Thành! Vậy thì mỹ nữ bên cạnh, chính là bạn gái tin đồn của anh ta?

Tô Yên Nhiên nhìn không được bước khễ, có thể nói là 'Rón ra rón rén' theo sát sau hai người đó, hy vọng nghe được hai người nói chuyện với nhau. Lòng lại cảm thấy kỳ lạ, như thường lệ, Tiêu Dịch Thành phải đi thẳng đến bãi đỗ xe lầu một mới đứng..

Ở cửa đại sảnh, hai người dừng lại, như đang đợi gì đó. Tô Yên Nhiên vẫn ở trong đại sảnh như cũ, vừa thấy hai người dừng lại, lập tức đến bên chậu cây cảnh màu xanh lục cao vừa bằng đầu người cạnh cửa đại sảnh, giả vờ ngồi xổm xuống, buộc dây giày --- may mà hôm nay cô mang giày thể thao.

Hai người ngoài cửa dường như không phát hiện có một cô gái lén lút đi theo mình, vẫn trò chuyện với nhau như cũ.

“Dịch Thành, cảm ơn anh đồng ý giúp em nhiều như vậy...” Mỹ nữ nói bằng giọng ầm ập, êm tai.

Tô Yên Nhiên bực bội kéo dây giày, ầm ục trong lòng: Người đã xinh đẹp, giọng nói còn hay... Lần đầu tiên cô không tự tin với vẻ ngoài của mình... Tiêu Dịch Thành giúp cô ta cái gì? Tên này không phải được mệnh danh là tính khí lạnh lùng hám lợi, dựa vào quyền thế để làm việc xấu sao... Quả nhiên quan hệ giữa anh ta và Dương Dịch không phải bình thường.

“Đừng khách sáo, nợ ân tình của anh, anh sẽ đòi lại gấp đôi. Ha ha ha ~ Sau này em đừng trách anh quá ác độc với Quý Tường Tế nhà em là được rồi.” Giọng Tiêu Dịch Thành mang theo ý cười... Ồ, sao nghe gian xảo vậy?

Đúng lúc này, đột nhiên tiếng thắng xe truyền đến, một chiếc xe thể thao nhìn rất phong cách dừng trước thềm cửa. Cửa xe gần như lập tức mở ra khi xe vừa dừng lại, một người mặc đồ đen dáng người cao to, oai vệ lao ra --- nhìn qua rất giống một con gấu chó, đưa tay kéo Dương Dịch qua, tức giận nói: “Tiêu Dịch Thành! Anh cách xa Dịch Dịch của tôi một chút!”

Ánh mắt Tiêu Dịch Thành thân nhiên quét qua bộ phận nào đó của tên giống gấu đen kia, cười như không cười nói: “Yên tâm, tôi không có chút hứng thú nào với 'Đệ đệ' của anh, trước giờ cũng chưa hề có ý 'Tiếp cận'.” (Ở đây anh Tiêu chơi chữ, “Dịch Dịch” và “Đệ đệ” đồng âm)

Sắc mặt của gấu chó lão huynh lập tức sùng đỏ như gan heo, anh ta tự biết về đầu khẩu mình không phải đối thủ của Tiêu Dịch Thành, đành quay lại chất vấn Dương Dịch: “Dịch Dịch! Em về nước vì anh ta? Sao em có thể xem trọng người như Tiêu Dịch Thành? Em sẽ bị anh ta nuốt đến xương cũng chẳng còn...”

Dương Dịch lạnh nhạt phun ra một câu không hề hợp với khí chất của cô: “Hắc Nham, buông móng heo của anh ra! À không, là tay gấu!”

Tô Yên Nhiên buộc dây giày xong, sau đó lại mở ra rồi lại buộc tiếp, nghe vậy thiếu chút nữa bật cười.

Gấu chó... À không, là Hắc Nham lão huynh, lại nổi hứng vô lại, dứt khoát dùng thân hình to lớn vĩ đại của anh ta ôm chặt lấy Dương Dịch: “Không thả, anh cứ không thả! Nếu trước sau gì cũng bị ăn, không bằng để anh ăn em cho xong!” Sau đó, một màn khiến người ta kinh ngạc xảy ra! Hắc Nham bế ngang Dương Dịch, nhanh chóng lao về phía xe thể thao của anh ta --- cửa xe vốn còn đang mở, anh ta thẳng tay 'Nhét' Dương Dịch vào, anh ta cũng ngồi vào, sau đó đóng sầm cửa xe, xe vừa 'Hự' một tiếng đã không thấy bóng dáng!

Tô Yên Nhiên vẫn ngồi xổm như cũ, một tay vô thức kéo dây giày, một tay chống trên sàn đá cẩm thạch để phòng mình ngã xuống, cô khẽ há hốc mồm, thán ca ngợi một loạt động tác 'Nhanh, mạnh, chính xác' của Gấu chó lão huynh khí phách vạm vỡ mà thô lỗ.

Bất thành linh, âm thanh u ám vang lên bên tai: “Xin hỏi, cô đã xem đủ chưa?”

Tô Yên Nhiên vừa nghe, đây không phải là giọng của đại Boss Tiêu Dịch Thành đó sao? Đến gần mình lúc nào vậy? Theo phản xạ ngẩng đầu lên --- khiếp sợ! Tên này tới bên cạnh mình khi nào? Tô Yên Nhiên bị dọa đến mức muốn lui về sau --- nhưng vì bây giờ cô đang ngồi xổm, mà chân cô đã tê rần, trọng tâm không ổn định liền ngã ngồi xuống sàn cẩm thạch...

“Anh anh anh... Sao anh lại ở đây?” Tô Yên Nhiên vừa nói xong, liền hận không thể cắn đứt lưỡi mình --- đúng là một câu hỏi ngu ngốc!

Quả nhiên đôi mắt hẹp dài của Tiêu Dịch Thành híp lại: “Câu này tôi hỏi cô mới đúng...” Tiêu Dịch Thành dừng một lát, như nhớ lại, sau đó nói: “Ừm, cô Yên Nhiên.”

Tô Yên Nhiên cụp mắt, khề liếc, tên này quên mất họ của cô cũng không sao, nhưng tên của cô ngược lại nhớ rất kỹ.

Bộ dạng cúi đầu của Tô Yên Nhiên, lại khiến Tiêu Dịch Thành nghĩ cô có tật giật mình. Hiếm thấy Tiêu Dịch Thành hạ thân phận cao quý của mình nửa ngồi xổm xuống, vươn tay kêu gọi của Tô Yên Nhiên: “Cô dám cả gan lên vào công ty của tôi. Cô, rốt cuộc có mục đích gì? !”

Giọng nói không mấy may lên xuống, có thể tính là ôn hòa, nhưng lại khiến Tô Yên Nhiên nhìn không được rung mình. Móng tay dài bấm vào lòng bàn tay, đau nhói rõ rệt khiến tâm trí cô khôi phục bình thường. Tô Yên Nhiên cắn chặt môi dưới, đôi mắt trong suốt nặn ra một chút hơi nước, lại bướng bỉnh không biết sợ nhìn thẳng vào mắt Tiêu Dịch Thành, nhưng im lặng không nói.

Ầm ục đến sắp khóc, lại bướng bỉnh âm thầm chịu đựng, khiến cho Tiêu Dịch Thành không hiểu sao thấy áy náy, cảm thấy mình đã trách lầm cô --- dù nói thế nào đi nữa, đối xử thô lỗ với một cô gái nhỏ như vậy đúng là không nên, Tiêu Dịch Thành buông tay, giọng nói thật tình không hề giả tạo: “Xin lỗi, tôi tuyệt đối không có ý ăn hiếp cô. Chỉ muốn hỏi cô tại sao ở đây vào lúc này.”

Tô Yên Nhiên nhỏ giọng nói: “Bởi vì --- em thích anh. Nên bất chấp muốn tới gần anh hơn. Em chỉ hi vọng thỉnh thoảng có thể nhìn thấy anh... Anh cũng biết, đã lâu lắm rồi em không gặp được anh ở tiểu khu hay Cổ Hương Sắc... Em rất nỗ lực rất nỗ lực mới trở thành nhân viên của Thiên Khai, xin anh đừng đuổi việc em...” Càng nói, nước mắt càng rơi không ngừng.

Tiêu Dịch Thành đột nhiên hơi luống cuống, anh luôn ghét phụ nữ khóc lóc, nhưng đối với cô gái vừa 'Tò tình thật lòng' cùng anh, nhìn qua hình như hơi ngu ngốc, hơi si mê, lại rất chân thành này, anh thực sự không thể mở miệng châm biếm hoặc dứt khoát bỏ đi như tác phong trước đây của anh. Không quan tâm những gì cô nói là thật hay giả. Tiêu Dịch Thành lặng lẽ nói thêm trong lòng. --- Trước nay anh chưa bao giờ toàn tâm tín nhiệm bất kỳ ai.

Tiêu Dịch Thành cảm thấy cần phải ngăn cô gái trước mắt không được khóc nữa, đành phải lạnh lùng nói: “Này, không được khóc nữa! Nếu không tôi sẽ đuổi cô ngay lập tức!”

Nghe vậy, Tô Yên Nhiên càng khóc dữ hơn, hơn nữa cô còn rất vô si bò tới ôm chặt tay Tiêu Dịch Thành. Tiêu Dịch Thành lấy tay gạt cũng không ra -- - A a a, tại sao cô gái bề ngoài nhìn như nhược như vậy lại còn khỏe hơn tên vô lại gấu chó của Dương Dịch vậy chứ!

Bảo vệ thoáng nghe thấy có tiếng khóc, lần theo tiếng chạy tới, lại thấy lãnh đạo trực tiếp của mình đang lồi lồi kéo kéo với một cô gái nhìn không rõ dáng vẻ, mà cô bé kia lại khóc lóc thảm thiết như vậy --- bảo vệ suy đoán trong lòng: Cô bé này chắc là một trong những tình nhân tiền nhiệm của Boss, nghe nói Boss đã đính hôn cùng cô Dương, liền tới 'Tĩnh sở'? Có điều, cách 'Tĩnh sở' của cô bé này... Cũng thật khác thường. Nhưng chuyện tình cảm của Boss luôn rất bí ẩn, chưa từng xảy ra chuyện có cô gái nào dám tới công ty tìm anh ta. Cô gái này cũng thật không hiểu tính của ông chủ bọn họ rồi? Bảo vệ bắt đầu có chút đồng cảm với số phận của cô! Huống chi, nếu một người đàn ông đã muốn đi, cô khóc lóc có thể khiến anh ta trở về hay sao?

Bảo vệ dè dặt kẻ sát vào: “Ông chủ, có cần chúng tôi... Kéo vị này ra giúp anh không?”

Tiêu Dịch Thành lạnh nhạt liếc bảo vệ, khó khăn dùng tay còn lại không bị Tô Yên Nhiên ôm lấy móc chìa khóa trong túi quần ra ném cho bảo vệ: “Giúp tôi lái xe tới trước cửa.”

Bảo vệ nhìn chìa khóa chụp được trong tay, dờ ra giây lát, mới gạt đầu lia lịa rời đi. Trước khi đi còn quay đầu lại nhìn cô gái đã khóc đến mặt nhão ra một cái --- đáng tiếc không thấy rõ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Không cam lòng

Lúc Tô Yên Nhiên ngồi ở ghế phụ lái bên cạnh Tiêu Dịch Thành, vẫn cảm thấy tất cả đều không chân thật. Tồn hết nửa năm, anh ta còn không nhớ tên đầy đủ của cô, giờ phút này lại cho cô ngồi lên xe của anh ta?

Khẽ véo đùi mình một cái --- đau, rõ ràng tất cả mọi chuyện không phải do cô nằm mơ.

Một chiếc khăn tay được đưa tới trước mặt Tô Yên Nhiên, cô hơi ngần ra, từ từ dời tầm mắt sang gương mặt lạnh lùng của chủ nhân chiếc khăn tay, đôi mắt hẹp dài mà sâu lắng kia đang nhìn sâu vào mắt cô. Tô Yên Nhiên lập tức cuống quýt dời tầm mắt, kéo khăn trong tay anh lau mặt.

Một loạt động tác sợ sệt như mèo con chọc cười Tiêu Dịch Thành, đôi môi gợi cảm của anh buông tiếng cười rất khẽ.

Tô Yên Nhiên then thùng, khẽ hỏi: “Tiêu... Tiêu tổng, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Tiêu Dịch Thành tiện tay nói lỏng cà vạt, nói như đương nhiên: “Đi ăn cơm.”

Tô Yên Nhiên lại sửng sốt: “... (° o °) a!” Sau đó nở nụ cười sáng lạng không che dấu.

Thấy gương mặt thỏa mãn vui cười của cô, tâm trạng Tiêu Dịch Thành dường như cũng vui lây, dịu dàng hỏi: “Cô thích ăn đồ tây hay thích ăn đồ Trung Quốc? Nếu thích đồ ăn Trung Quốc hay là đi Cổ Hương Sắc nhé?”

Dùng thân phận bạn của Tiêu Dịch Thành đến ăn cơm ở nhà hàng trước đây mình từng làm việc, sau đó hưởng thụ phục vụ của đồng nghiệp trước kia... Tô Yên Nhiên lắc đầu: “... Ăn đồ tây đi.”

Tiêu Dịch Thành nghiêng đầu nhìn cô: “Hà? Tôi tưởng cô thích món ăn Trung Quốc.” Nếu không sao lại làm việc ở Cổ Hương Sắc?

Tô Yên Nhiên lập tức cúi đầu, vắn ngón tay: “...Ừm, em ăn đồ Trung Quốc cũng được, anh quyết định là được...”

Tiêu Dịch Thành liếc thấy vẻ mặt băn khoăn của cô, cũng không lật tẩy cô, chỉ cười nói: “Được rồi, vậy ăn món tây.”

Đèn đỏ, xe từ từ dừng lại. Ngón tay nhẹ nhàng gõ tay lái, lòng thầm nghĩ: Trên người cô có điểm thu hút anh không sai, nhưng từ khía cạnh khác mà nói,

cô quá yếu đuối, hoàn toàn không phải loại anh thích. Hơn nữa, thứ mà cô muốn, anh không cho được, thứ mà anh muốn, có lẽ cô sẽ tự nguyện giao ra, nhưng một ngày nào đó cô sẽ mất lòng tin... Không muốn sau này cô mất đi nụ cười đơn thuần... Thứ mà anh không có được, sẽ luôn hăm dọa người khác có được.

Tiêu Dịch Thành quay đầu, nhìn về phía Tô Yên Nhiên: “Cô nói, cô trở thành nhân viên của Thiên Khải? Làm ở phòng ban nào?”

Không thể cho cô tình yêu mà cô mong đợi, nhưng sự hồn nhiên và tinh thần cố chấp của cô, anh cũng cảm thấy thích, cô gái như vậy, thôi thì phá lệ một lần, chiều cô một chút. Tiêu Dịch Thành buồn cười nghĩ, thì ra trong thâm tâm anh vẫn còn tồn tại thứ gọi là lương thiện.

Vì thế Tô Yên Nhiên người chỉ có hai bằng tốt nghiệp đại học chính quy, cố gắng làm mới vào được Thiên Khải nơi mà ai ai cũng là tình anh, ăn tươi nuốt sống người khác, còn an toàn sống sót, hơn nữa từng bước thăng chức, vào công ty mới nửa năm, đã ngồi vào vị trí ai cũng ao ước, trợ lý tổng giám đốc. Thậm chí còn thường xuyên có cơ hội cùng tổng giám đốc Tiêu đại Boss tham dự tiệc rượu, hoặc được đi công tác cùng. Tô Yên Nhiên nhìn qua có vẻ dịu dàng yếu đuối, nhưng trong công việc lại tỉ mỉ chu đáo, chăm chỉ có trách nhiệm rõ ràng, hoàn thành tốt các việc trong bốn phận của mình, ngược lại khiến người khác không thể dè dặt.

Còn người bị đồn là vị hôn thê của Tiêu Dịch Thành Dương Dịch, từ ba bốn tháng trước đã tự động xin nghỉ, theo một người đàn ông cao to, cường tráng như gấu về nước M. Có người nhiều chuyện nhận ra người đàn ông như gấu đó là người thừa kế của tập đoàn Hắc thị, những con người có trí tuệ và phong phú bất quá thích sáng tác kia vì thế đã thêm dè dặt nên rất nhiều những phiên bản khác nhau nhưng tất cả không ngoại lệ đều là những bản tam giác tình yêu vô cùng máu chó.

Tiêu Dịch Thành đối xử đặc biệt với Tô Yên Nhiên đương nhiên khiến không ít người ghen ghét, lại bùng lên đủ lời đồn đại vô căn cứ, vốn là bản tam giác tình yêu oanh oanh liệt liệt, bởi vì cô có gia nhập, vinh quang thăng cấp thành tứ giác tình yêu.

Thậm chí có người âm thầm chèn ép, hăm dọa Tô Yên Nhiên. Có khi Tiêu Dịch Thành can giúp cô, nhưng đa phần là cô âm thầm chịu đựng.

Tô Yên Nhiên có chút khổ tâm, nếu cô thật sự được như lời đồn --- bên ngoài là trợ lý, nhưng thật ra là người tình của Tiêu Dịch Thành --- thì cô cầu còn không được!

Ban đầu lúc vừa phát hiện Tiêu Dịch Thành đối xử khác thường với Tô Yên Nhiên, người khác đều lên nói: Món ăn nhạt nhẽo như vậy, khẳng định không quá ba tháng, Tiêu tổng sẽ chán ngấy, khi đó cô ta cũng chỉ biết khóc.

Nửa năm này, Tô Yên Nhiên không biết bao nhiêu lần công khai ám chỉ cô đối với anh “Một lòng say mê”, còn anh luôn rất giỏi đánh lạc hướng, thậm chí ám chỉ Tô Yên Nhiên đừng có hi vọng gì vào anh.

Những lúc như thế, đôi mắt sáng ngời của Tô Yên Nhiên sẽ trở nên u ám. Thậm chí thỉnh thoảng cô có ảo giác mình đã thật sự yêu người đàn ông này rồi, không đặt được đáp án mong muốn cô tuyệt đối không cam lòng từ bỏ! Rất không cam lòng, mình đã ở trước mặt anh ta diễn một vai thâm tình say đắm như thế, mà anh vẫn cứ lơ đãng bên ngoài làm khán giả.

Huống hồ, Tô Yên Nhiên lờ mờ cảm thấy, thật ra Tiêu Dịch Thành cũng không ghét cô, rõ ràng anh biết cô thích anh, cho thấy ít nhất anh không ghét sự yêu thích này của cô --- không có người đàn ông nào sẽ đối xử tốt với một cô gái vô điều kiện mà không có ý gì khác, anh luôn bảo vệ chiều cô cô, có thói quen để cô bên cạnh mình, về mặt này có thể thấy một chút dấu hiệu, hoặc giả ngay cả Tiêu Dịch Thành cũng không phát giác ra. Dù Tô Yên Nhiên ngoài mặt thì ngu ngốc, dằn dặt, nhưng nội tâm lại là một người vô cùng nhạy cảm.

Tô Yên Nhiên quyết định --- đổi chiến thuật! Trong hành động cũng nên chủ động xuất kích! Từ khi rời khỏi nhà Vô Hà ở thành phố A đến nay, đã được khoảng một năm, trong một năm này, từ lúc bắt đầu đã dùng trăm phương ngàn kế tiếp cận, càng về sau mỗi ngày đều có thể thấy anh ta ở khoảng cách gần, trung tâm cuộc sống mỗi ngày của cô đều là người đàn ông tên Tiêu Dịch Thành này. Cô đã quá quen với việc đuổi theo anh, có lẽ, chỉ khi chính thức theo đuổi được anh, cô mới cam lòng từ bỏ...

Không lâu sau khi Tô Yên Nhiên hạ quyết tâm nào đó, có một lần nào đó cùng Tiêu Dịch Thành sang Châu Âu công tác, nước Y, bàn chuyện làm ăn.

Trong phòng tổng thống của một khách sạn năm sao nào đó.

Trên chiếc giường Kingsize, đồng hồ của sinh vật đứng sáu giờ thức dậy đồ chuông khiến Tiêu Dịch Thành giật mình tỉnh giấc. Ánh nắng ban mai không có cách nào xuyên qua được tấm màn cửa sổ dày cộm, nên trong phòng chỉ có ánh sáng dịu nhẹ phát ra từ chiếc đèn ngủ đầu giường.

Một phút sau, Tiêu Dịch Thành tỉnh táo lại, thật sự rất muốn bỏ qua cảm giác ấm áp của một thân thể khác đang tiếp xúc với mình... Nhưng trốn tránh không phải phong cách của anh, đối với anh, vấn đề khó cách mấy cũng sẽ có cách giải quyết.

Vậy mà khi tầm mắt chạm đến gương mặt quen thuộc vẫn đang còn say ngủ kia, Tiêu Dịch Thành vẫn thấy rất nhức đầu... Rõ ràng đã quyết định chỉ giữ cô bên cạnh, cảm nhận sự hồn nhiên và cố chấp của cô thêm một chút, cuối cùng vẫn bị anh tự tay phá bỏ?

Nhớ lại tối qua, một màn hiện lên rất rõ ràng trong đầu anh, Tiêu Dịch Thành biết rõ, dù hôm qua anh uống rất nhiều rượu, nhưng không đến mức say.

Người say là Tô Yên Nhiên từ lượng chỉ ba ly nhưng lại uống đến sáu ly mà thôi.

Ở nơi đất khách quê người thế này, đương nhiên anh không yên tâm giao cô cho trợ lý nam, nên tự mình bế cô về khách sạn --- trong tiềm thức của anh, bảo vệ cô dần dần biến thành chuyện đương nhiên. Huống chi, lúc trước có lần, Tô Yên Nhiên uống say, anh đã đưa cô về phòng cô.

(Dĩ nhiên, lần đó Tô Yên Nhiên chỉ giả say, muốn tạo cơ hội cho anh, nhưng bất hạnh thay, Tiêu Dịch Thành đáng chết lại rất chính nhân quân tử! Ừm, lần này cũng là giả bộ say...)

Tô Yên Nhiên say rượu rất ngoan, sau khi say cũng chỉ mơ mơ màng màng ngủ mê man, yên lặng, tuyệt đối không ồn ào.

Tiêu Dịch Thành bế Tô Yên Nhiên về khách sạn rất sưng sề, phòng anh cạnh bên phòng Tô Yên Nhiên.

Lần này Tô Yên Nhiên không ngủ yên tĩnh như lần trước, mà nhủ chặt mày, ừm ừm, dường như rất khó chịu... Tiêu Dịch Thành đưa tay lên trán cô xem giọng ảm áp: “Sao vậy? Có phải người cô khó chịu không? Nói tôi biết...”

Tô Yên Nhiên mở đôi mắt mơ màng ra, ngạc nhiên nhìn Tiêu Dịch Thành, đưa tay kéo ống tay áo sơ mi của Tiêu Dịch Thành, thì thào: “Lòng em rất khó chịu...”

Dùng tay cạy từng ngón từng ngón tay của cô, giọng Tiêu Dịch Thành vẫn ảm áp: “Đã bảo em đừng uống nhiều như vậy! ... Ngủ đi, ngủ một giấc sẽ khỏe...”

Nhận thấy Tiêu Dịch Thành có ý muốn đi, Tô Yên Nhiên nhồm dậy, dùng hai tay ôm chặt cánh tay Tiêu Dịch Thành, bắt đầu khóc ảm ỉ: “Không cho đi... Đừng đi mà...”

Tiêu Dịch Thành lạnh mặt, híp mắt nói: “Em dám ra lệnh cho tôi? Em còn biết tôi là ai không?” Nha đầu này, ngày thường chỉ cần anh lạnh mặt, cô sẽ hoảng sợ co rúm lại, vẫn cứ khăng khăng thích anh, nói ra thì, người sợ anh nhất là cô, người không sợ anh nhất cũng là cô, thật không biết rốt cuộc đầu óc cô như thế nào nữa. (Tiêu Dịch Thành “đổi nội”, cho tới giờ cũng đều nghiêm mặt --- để tạo uy nghiêm ấy mà! Còn “đổi ngoại”, khi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, anh ta thích tươi cười tiếp đón --- để đánh lạc hướng kẻ địch thôi!)

“Biết, anh là Tiêu tổng, anh Tiêu, Tiêu Dịch Thành... Là người em thích nhất nhất, cũng là người em ghét nhất nhất! Là tên tồi nhất trên đời này!” Tô Yên Nhiên như đứa bé, lớn giọng tố cáo kẻ xấu.

Nghe được câu sau cùng, Tiêu Dịch Thành sững sốt, hơi sầm mặt, lạnh thêm mấy phần: “Tô Yên Nhiên... Em muốn chết sao?” Nói xấu tôi trước mặt tôi!

Lại hoàn toàn không phát hiện, anh thậm chí đã có thể công nhận nửa câu đầu của Tô Yên Nhiên, hơn nữa đối với nửa câu sau của cô, vô cùng bất mãn.

Tô Yên Nhiên đang say hoàn toàn không sợ anh lạnh mặt, ngược lại khóc thét lên, khóc đến đau lòng: “Anh là đồ tồi! Anh chính là đồ tồi! Anh chưa bao giờ cho em đáp án em muốn, lại để em ở bên cạnh anh, anh có biết đó là sự hành hạ lớn cỡ nào với em không? Sau này em không muốn thích anh nữa... Sau này em không muốn nhìn thấy anh nữa...” Tô Yên Nhiên khóc đến khàn cả giọng, nước mắt làm mờ mắt cô, vốn chỉ định diễn, nhưng buồn là thật, đau lòng cũng là thật, muốn bỏ đi... Cũng là thật. Lần đầu tiên, cô bắt đầu không còn kiên trì với mục tiêu trong lòng mình nữa... Chờ đợi bên cạnh anh, nhưng không thể vượt qua được ranh giới đó, loại cảm giác này, thật sự rất khó chịu.

Tiêu Dịch Thành đương nhiên cảm nhận được đau khổ của Tô Yên Nhiên...

Tim anh vốn đã chết lặng, nhưng lại vì sự kích động của Tô Yên Nhiên mà rung động, cô... Rốt cuộc không còn muốn đợi bên cạnh anh nữa sao?

Thế nhưng, ai cho phép em đi? Không phải em nói rất thích tôi sao? Không phải em đã kiên trì rất lâu sao? Tại sao không tiếp tục kiên trì? --- Tiêu Dịch Thành đột nhiên nhận ra, thì ra anh rất hưởng thụ và lưu luyến sự yêu thích của cô, cái này chứng tỏ điều gì?

Lúc Tiêu Dịch Thành tỉnh lại từ trong cơn ngất, Tô Yên Nhiên vốn lấy hai tay ôm chặt cánh tay anh, biến thành hai tay ôm ngang hông anh, vùi mặt vào lồng ngực ảm áp của anh, còn cọ cọ khuôn mặt đầm nước mắt vào áo sơ mi của anh...

Đợi đến lúc Tiêu Dịch Thành ưa sạch sẽ cảm thấy một mảng ướt trước ngực, dùng sức chín trâu hai hổ, mới tách ra khỏi người Tô Yên Nhiên --- Mỗi lần anh vừa kéo được tay hoặc người cô ra được một chút, cô lại lập tức quấn lấy anh, thật sự còn bạch tuộc hơn cả bạch tuộc...

Như để trút giận, Tô Yên Nhiên đập chấn xuống sàn, sau đó co người ngồi giữa giường, chôn mặt vào đầu gối, bộ dáng cực kỳ đáng thương, như một con mèo bị chủ bỏ rơi.

Dùng khăn giấy lau sơ vết nước do cô gái nào đó tạo ra. Tiêu Dịch Thành nhìn Tô Yên Nhiên vẫn ngồi thút thút như cũ, gương mặt hồng hồng vì say, đôi mắt ngập nước mê ly, chớp mũi đỏ ửng xinh xắn, đôi môi đỏ mọng... Tiêu Dịch Thành bỗng hoảng hốt, trong lòng đột nhiên có chút áy náy, rất muốn ôm cô vào lòng an ủi lần nữa... Có lẽ, vì anh uống khá nhiều, đúng là do anh say, nên muốn làm vậy.

Nhắm mắt lại, Tiêu Dịch Thành quyết định làm ngơ, xoay người, đi ra phía cửa. Trong lòng thầm nghĩ, có lẽ vị trí nữ trợ lý này, nên đổi người rồi. (Tiêu Dịch Thành có hai trợ lý, một nam một nữ.)

Lần này, Tô Yên Nhiên không quấn lấy anh nữa.

Tiêu Dịch Thành đặt một phòng tổng thống gồm hai phòng đơn (đều có phòng tắm riêng), cùng một phòng khách lớn và một phòng khách nhỏ, nên phòng của anh ở cạnh phòng Tô Yên Nhiên. Ở cùng Tô Yên Nhiên trong một gian phòng lớn, thứ nhất để dễ làm việc, thứ hai vì anh tin vào năng lực tự chủ của mình.

Sau khi về phòng, Tiêu Dịch Thành chỉ mất năm phút đã tắm nước nóng xong, nằm trên giường trần trọc hết mười phút đồng hồ cũng không buồn ngủ, ngược lại càng phiền muộn trong lòng...

Rốt cuộc cũng chịu thua ngồi đây, tới phòng Tô Yên Nhiên.

Vừa mở cửa, đã thấy giường trống trơn, đột nhiên Tiêu Dịch Thành căng thẳng, lớn tiếng gọi: “Tô Yên Nhiên! Em ở đâu?”

Không ai trả lời.

Mắt vội vàng nhìn khắp một lượt, trong phòng chỉ mở đèn ngủ, ánh mắt anh dừng lại ở vệt sáng hắt ra từ cánh cửa thủy tinh mờ của phòng tắm.

... Có lẽ cô đang tắm.

Nhưng Tiêu Dịch Thành vẫn đi qua, gõ cửa phòng tắm: “Tô Yên Nhiên, nghe thấy thì trả lời tôi.”

Nhưng vừa gõ nhẹ, cửa phòng tắm đã mở ra --- cửa không hề khóa!

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hành hạ

Tiêu Dịch Thành nổi giận! Cô gái này có não không vậy? Đi tắm lại không khoá cửa! Nếu ở phòng bên cạnh không phải anh mà là người đàn ông khác... Tiêu Dịch Thành đẩy mạnh cửa phòng tắm đang hé ra.

Nhìn thấy Tô Yên Nhiên... Không cời đồ nằm trong bồn tắm... Xem chừng là ngủ quên.

Tiêu Dịch Thành có loại xúc động muốn mắng người: “Tắm cũng không biết cời quần áo, còn ngủ quên, em là heo à?” Nhưng không thể mắng người... Phải tỉnh táo, phải lí trí, phải phong độ, phải bình tĩnh..

Tiêu Dịch Thành mặt u ám bước tới, vốn định đánh thức cô, lại bị những đường cong tuyệt mỹ do quần áo bị ướt dính sát vào người Tô Yên Nhiên tạo thành hấp dẫn, khiến anh nhất thời không suy nghĩ được gì, thứ nhất tự chủ của anh từ trước đến giờ luôn rất cao, thứ hai lửa giận bốc lên ngùn ngụt đã chiếm hết tâm trí anh, công tình nhẫn nại thất bại, vì thế rất không quân tử bắt đầu động khẩu rồi động thủ --- lấy hai tay véo hai má -phải trái của Tô Yên Nhiên, hét lên: “Tô Yên Nhiên! Cô gái chết tiệt! Tỉnh lại cho tôi!! Nếu còn ngủ nữa, tôi sẽ đấm em vào nước cho em chết đuối luôn! --- Dù sao cũng ngu ngốc như vậy chết là đáng đời!”

--- --- Xem đi! ~ Tiêu đại boss mắng người cũng rất đặc sắc.

Tô Yên Nhiên cảm nhận được mặt bị đau, bĩu môi, tức tối mở mắt.

Thấy Tô Yên Nhiên tỉnh lại, Tiêu Dịch Thành thoáng buông lỏng tay, xoa mày nói tiếp: “Em tắm nhanh lên cho tôi! Sau đó ra ngoài nói chuyện!”

Tô Yên Nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh? Lúc cô không say thì chắc rồi... Nhưng cô đang say thì dù làm chuyện có lý hay vô lý gì cũng sẽ được bỏ qua. Vì vậy, Tô Yên Nhiên “nhẹ tay lẹ mắt” bắt lấy tay Tiêu Dịch Thành, nắm chặt... Lập tức Tiêu Dịch Thành có một loại linh cảm không hay... Kinh nghiệm lần trước khiến anh hiểu rõ: Cô gái này nhất định là bạch tuộc đầu thai, bị cô bám lấy thì chắc chắn không dễ dàng thoát được!

Tô Yên Nhiên nghiêng đầu cười ngây ngô với Tiêu Dịch Thành. Tiêu Dịch Thành hơi sững sốt, không biết tại sao đột nhiên cô lại cười khúc khích, nhưng ngốc cũng đáng yêu... Thật muốn véo khuôn mặt của cô.

Quên nói, Tiêu Dịch Thành luôn thích nhìn Tô Yên Nhiên cười, vì mỗi khi cô cười, vừa có má lúm đồng tiền đáng yêu, vừa có răng khểnh dễ thương nữa... Mỗi lần thấy cô cười, tâm trạng của anh bất giác sẽ khá theo.

Sau đó, Tô Yên Nhiên nắm tay Tiêu Dịch Thành, đưa lên miệng... Kề tiếp... Cắn mạnh!

“A a a a! -----” Trong phòng tắm truyền ra tiếng kêu thảm thiết của đàn ông.

May mà phòng tổng thống cách âm cực kỳ tốt, nếu không ai không biết nghe thấy tiếng kêu thảm thiết này, nói không chừng còn cho rằng Tiêu đại boss bị người ta SM nữa đấy...

Ổng kính quay lại lúc sáng sớm, khi Tiêu Dịch Thành... Tỉnh lại.

Nhớ trước khi ngủ, cánh tay phải bị ôm chặt, bây giờ cuối cùng cô cũng buông ra, nhưng cô gái kia lại gối đầu lên tay của anh, cánh tay của cô cũng không an phận gác lên khuôn ngực trần của anh... Vì tối qua áo choàng tắm của anh cuối cùng bị ướt, anh không còn cách nào ngoài ngủ trần truồng... Dĩ nhiên, đồ lót vẫn còn. (-_-!)

Nâng tay trái lên, thấy trên mu bàn tay còn hiện rõ hai dấu răng, Tiêu Dịch Thành khẳng định anh không nằm mơ.

Đưa tay đẩy Tô Yên Nhiên bên cạnh vẫn đang say giấc mộng, không vui nói: “Dậy đi!”

Tô Yên Nhiên nhú cái mũi đáng yêu, bĩu môi “um” một tiếng, sau đó không có phản ứng.

Tô Yên Nhiên rất thích ngủ nướng. Mỗi ngày thức dậy đều bực bội. Mỗi buổi sáng thức dậy đi làm, đồng hồ báo thức kêu năm lần bảy lượt mới đánh thức được cô.

Nhưng Tiêu Dịch Thành sao có thể nhẫn nại như vậy? Tới qua vì cô mà anh ngủ không ngon, đầu tiên là lừa giận... Sau đó là lừa dục... Cô gái này sao có thể ngủ ngon như vậy chứ?!

Nghiêng người sang, chống một tay lên đầu, Tiêu Dịch Thành tà ác bóp mũi Tô Yên Nhiên. “Tô Yên Nhiên, dậy đi! Tới giờ làm việc rồi!” ----- chỉ muốn dọa cô thôi, sáng nay đúng là có việc phải làm, nhưng sau chín giờ mới làm việc, bây giờ mới sáu giờ, còn rất sớm.

Ai bảo em làm tôi không ngủ được! Tôi cũng không cho em ngủ yên! Hừ hừ!

Tô Yên Nhiên vẫn như cũ không để ý tới anh, lỗ mũi bị bóp chặt nên cô há mồm ra, thở phò phò, tiếp tục ngủ... Phò phò... y hệt heo con.

Tiêu Dịch Thành còn chưa kịp suy nghĩ, đã đưa đầu về trước, dùng miệng chặn cái miệng nhỏ nhắn kia lại...

Mềm mềm, vị thơm ngọt... Rất ngon... Ừm, cần cần.. Không biết có phải do cô có thói quen uống sữa tươi mỗi ngày không? Nếu phải, thì phải duy trì thói quen này mới được...

Tô Yên Nhiên hoàn toàn bị cướp đoạt đương nhiên không chịu. Dù cô đang ngủ, cũng rất cáu kỉnh, miệng bắt đầu phát ra âm thanh ưm ưm, biểu thị kháng nghị, tay cũng khua lung tung.

Tô Yên Nhiên mơ hồ cảm thấy: Bị bóng đè rồi! ... Đoán chừng Tiêu Dịch Thành biết được ý nghĩ này của cô sẽ tức đến ói máu! O (͡ ° □ °) o!

Tiêu Dịch Thành hôn đến ngiên, bỏ luôn ý định đánh thức cô ban đầu, nói lỏng tay đang bóp mũi cô, tập trung mút hôn đôi môi mềm mại kia, nhưng phát hiện hình như Tô Yên Nhiên không biết dùng mũi hô hấp khi đang hôn --- không có kinh nghiệm hôn à, anh mừng thầm trong bụng, vì vậy rất “có lòng tốt” hô hấp nhân tạo cho cô một hơi.

Do em quyến rũ tôi trước... Hơn nữa tôi qua em hành hạ tôi lâu như vậy, một chút ưu đãi cũng không có, bây giờ tôi thu một ít phí ưu đãi này cũng không quá đáng chứ...

Đúng vậy, tôi qua hành hạ đúng là hành hạ --- sau khi Tô Yên Nhiên cắn anh một cái, lại còn tức giận buông tay anh ra, miệng còn lẩm bẩm: “Móng heo cứng quá...” Sau đó ngủ mê man, suốt chút nữa chọc Tiêu Dịch Thành tức chết...

Giận thì giận, dù sao cũng không thể bỏ mặc Tô Yên Nhiên nằm trong bồn tắm, vì thế Tiêu đại boss sắc mặt cực kỳ khó coi giúp cô gái nào đó cời quần áo... Tắm... Còn giúp cô thay áo ngủ, cuối cùng còn mặc □□ cho cô... Cụ thể cả quá trình, nhớ lại thật kinh khủng, bởi vì mỗi lần nhớ lại, cả thể xác lẫn tinh thần anh đều bị tra tấn.

Anh là một người đàn ông khỏe mạnh bình thường cả tinh thần lẫn thể xác, hơn nữa tính dục cũng cực kỳ thành thạo, bảo anh giúp một thân thể xinh đẹp “Tắm rửa” ngoài ra không thể có hành động gì khác, cái này không hành hạ sao? Nhưng bảo anh hạ thủ với một cô gái say rượu tinh thần không tỉnh táo, chuyện như vậy anh làm không được, huống chi cô gái này là người anh chỉ muốn che chở, tuyệt đối không đánh lòng nhúng chàm... Thậm chí quyết tâm sau này sẽ để cô “Đạt được mong ước” mà rời khỏi...

Nhưng bây giờ anh đổi ý. Đợi cô tỉnh lại, thấy anh ngủ bên cạnh cô, nhất định sẽ rất kích động, chắc chắn sẽ mượn chuyện này mà càn quấy lấy anh... Bỏ đi, giữ cô bên cạnh, cũng không có gì không tốt.

Dù không biết ý nghĩ này của anh có thể kéo dài được bao lâu, nhưng ít nhất giờ phút này, anh cũng rất thích cảm giác có cô chờ đợi bên cạnh.

Không biết đây có phải gọi là thích không, nhưng không sao, anh cũng có ý định ném thử một lần. Dù cuối cùng không thể tiếp tục, cô sẽ hoàn toàn hết hi vọng... Không phải sao? Ừm, dĩ nhiên ~ anh cũng sẽ đền bù xứng đáng cho cô.

P/s: Tất cả những icon và dấu trong truyện đều do tác giả viết, không phải do mình thêm nhé :)

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Lầy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Trở về

(Trở lại cảnh sau khi Tô Yên Nhiên bỏ trốn bị Tiêu Dịch Thành bắt về)

Nắm chặt cổ mảnh khảnh của Tô Yên Nhiên, Tiêu Dịch Thành chỉ cảm thấy cô gái trước mặt càng nhìn càng đáng ghét, mắt bắt giắc đỏ lên, cắn giận hỏi: “Tô Yên Nhiên, em không có tim sao?” Lúc anh cho rằng tình yêu và hạnh phúc vốn không có duyên với anh từ trên trời rơi xuống, em lại xoay người cười nói với anh, đây chẳng qua chỉ là một cuộc trả thù, một trò đùa!

Tiêu Dịch Thành đương nhiên đã điều tra ngọn nguồn lai lịch của Tô Yên Nhiên - trước kia chưa từng nghĩ đến việc điều tra cô, luôn cảm thấy cô gái này đơn giản đến mức nhìn một cái đã thấu, không ngờ mình cũng có lúc nhìn nhầm người.

Nhưng anh vẫn như trước kia không có cách nào nhả tâm với cô, không có tin tức của cô, anh sẽ lo lắng, không có anh bên cạnh cô sống có tốt không? Thậm chí không dám đuổi theo quá lộ liễu, sợ cô phải trốn tránh cực khổ, vất vả, không ngờ cô lại đường hoàng đến làm phục vụ ở chốn ăn chơi vãng thu lần lộn đó.

Kể cả bây giờ, bị anh “Tóm” về, nhưng một chút tự giác của “Đào phạm” cô cũng không có, lại còn hỏi anh có thể thả cô đi không? Thật buồn cười.

“Nói!” Hồi lâu không thấy Tô Yên Nhiên trả lời, lửa giận của Tiêu Dịch Thành càng cao, lực trên tay cũng tăng lên: “Em câm sao?”

Tiêu đại boss trong lúc giận dữ, trí thông minh tạm thời lùi về mức tám tuổi, chúng ta nên thông cảm cho anh ấy, khụ khụ.

Ngay cả hô hấp cũng khó khăn... Tô Yên Nhiên liếc mắt lên, trong hoàn cảnh này bảo cô làm sao trả lời? Tô Yên Nhiên khó khăn phun ra mấy chữ rời rạc: “Anh, muốn, bóp, chết, tôi, sao?” Còn nữa, cái vấn đề có tim hay không có tim nhằm chán này, bây giờ cô không muốn trả lời. Xét khía cạnh khoa học tự nhiên mà nói, cô đương nhiên là có tim, không có tim có thể sống được chắc?

Thấy sắc mặt Tô Yên Nhiên thay đổi, tim Tiêu Dịch Thành thoáng một chút đau lòng, tại sao anh cứ không biết nặng nhẹ như vậy? Vội buông tay ra, đổi sang ôm chặt eo Tô Yên Nhiên - không trả lời cho rõ ràng, đừng hòng anh buông tay!

Sau một hồi hít thở, Tô Yên Nhiên nhìn hành động của Tiêu Dịch Thành, anh dùng hai tay ôm eo, vỗ lưng giúp cô, anh... đã quen chăm sóc cô? Nhưng cũng chỉ là thói quen mà thôi. Tô Yên Nhiên cũng không cho là, sau khi anh biết cô gạt anh, còn có thể tha thứ cho cô.

Không biết có phải trong lòng anh đã sớm nghĩ trăm phương ngàn kế, chờ cô tự chui đầu vào lưới, sau đó ra sức hành hạ cô? Tô Yên Nhiên nghĩ, rất có khả năng này - Hu hu, cô có thể trốn lần nữa không?

Tiêu Dịch Thành ôm chặt cô vào lòng, ngồi lại vào ghế salon, cảm giác thật thế này, khiến cho những buồn bực vì không có tin tức của cô mấy ngày qua, nhất thời tan thành mây khói.

Tiêu Dịch Thành nhất thời ngẩn ngơ, như trở lại thời điểm trước khi bọn họ kết hôn, lúc hai người ngọt ngào nhất: “Yên Nhiên...” Tiêu Dịch Thành không nhận được nhẹ giọng gọi thành tiếng, gần như ni nỉ.

Đột nhiên Tô Yên Nhiên cảm thấy năm đó mình lập kế hoạch này, thậm chí lúc tiến hành cụ thể, đã suy tính không chu toàn – dù có chinh được Tiêu Dịch Thành, cô cũng không có kết quả tốt đẹp gì. Bây giờ, báo ứng tới rồi...

Có thể do thái độ Tiêu Dịch Thành dù hơi cứng rắn, nhưng vẫn ẩn chứa vài phần dịu dàng, Tô Yên Nhiên cho rằng, nguyên nhân anh không quá tức giận có lẽ là vì anh cũng không quá quan tâm cô... Vì thế, thấu nhân bất thấu trần [3], cô cũng giả vờ lạnh nhạt, giọng điệu không hề gì nói: “Anh Tiêu, xin buông tôi ra, chúng ta bây giờ chẳng qua là người lạ không liên can gì nhau, thế này hình như không được thích hợp cho lắm?” Từ thế như vậy, sẽ khiến cô lầm tưởng anh vẫn yêu cô như trước. Nhưng sự thật đã bị vạch trần, anh nên hận cô, không phải sao? Chẳng lẽ anh làm vậy là muốn trả thù cô?

[3] *输人不输阵: dù yếu kém cũng phải dốc hết toàn lực, không thể để bị người khác coi thường. Đây là một câu ngạn ngữ của Đài Loan thì phải.

Lời nói lạnh nhạt khiến ảo tưởng của Tiêu Dịch Thành tan biến. Anh lập tức tỉnh táo lại, vẻ mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng khôi phục nụ cười trước sau như một của mình, híp mắt nói: “Tô Yên Nhiên, em dựa vào đâu cho rằng tôi sẽ nghe lời em? Hừ, tôi càng muốn ôm” Đột nhiên Tiêu Dịch Thành không tức giận, cũng không bực bội, gần như vô lại cười nói. Còn tà ác khê thoỉ khí vào tai Tô Yên Nhiên.

Nụ cười và giọng nói đó... Chắc chắn người đàn ông này đang có ý định ngấm ngầm mưu tính gì với cô. Tô Yên Nhiên run lên, im lặng... Haiz, đột nhiên cảm thấy buồn ngủ... Ngủ một giấc đã rồi tính... Dù sao cũng bị anh ta bắt về, có lẽ anh cũng không đến nỗi giết cô, đúng không? Cô càng tỏ vẻ hoảng sợ và mềm yếu chỉ càng khiến anh thêm đắc ý mà thôi.

Chuyện đứa bé... Thật ra nguyên nhân lớn nhất khiến cô trở lại là vì chính cô cũng không thể đưa ra quyết định. Cô nghe lời quay trở về như vậy là để xem thái độ của Tiêu Dịch Thành... Nếu anh còn muốn có đứa bé này, hơn nữa nếu anh hứa với cô sau này sẽ chăm sóc nó tử tế thì cô sẽ sinh nó ra. Cô sẽ không giành quyền nuôi dưỡng, bởi vì cô biết Tiêu Dịch Thành có thể cho con cô một gia đình hoàn chỉnh - chung quy sau này anh vẫn phải kết hôn, còn cô, có lẽ sẽ bốn ba khắp nơi, cô độc hết quãng đời còn lại. (Tô Yên Nhiên thân tượng Tam Mao, định sau này sẽ lưu lạc chân trời, đi khắp thiên hạ, tuyệt đối không nghĩ có gì buồn, hơn nữa còn tự cho là một mình vẫn có thể kiêu hãnh.)

Nếu anh không muốn có đứa bé... Thì thôi vậy. Nguyên nhân rất đơn giản, cô không can đảm như mẹ mình Tô Nhã Như tự cru mang một đứa bé, càng không muốn sau này vì tự do hoặc những thứ khác mà lựa chọn bỏ rơi con mình... Từ nhỏ cô đã quen giả vờ vui vẻ trước mặt mọi người, không có ba, còn có mẹ vẫn rất vui, mẹ cô không cần cô nữa, cô ở cùng cha nuôi vẫn rất mãn nguyện... Nhưng cô chưa từng thôi khát khao về một gia đình hoàn chỉnh...

Biết bản thân không gánh nổi trách nhiệm như vậy... Cho nên thả làm một tiểu quỷ nhát gan...

Khi chính bạn cũng không sợ bản thân mình có chuyện gì, đối phương cũng sẽ không uy hiếp được bạn. Đột nhiên Tô Yên Nhiên nhớ lại câu cha nuôi đã dạy. Ra sức nhắm hai lần, sau đó... Rúc vào ngực Tiêu Dịch Thành, nhắm mắt lại, ngủ. Động tác này, cô đã làm hơn trăm lần, cực kỳ thành thạo.

Giờ phút này cô đã quên sạch thân phận “Kẻ địch” của Tiêu Dịch Thành. Chỉ mơ hồ cảm thấy, thay vì chật vật trốn tránh, chỉ bằng quay về đối mặt với con thịnh nộ của anh! Cô cũng không còn là Tô Yên Nhiên trước kia luôn luôn sợ anh, xem đi - anh ta cũng không thể làm gì cô đúng không!

Tiêu Dịch Thành nhìn chằm chằm cô gái đang làm ổ trong ngực anh, tìm một vị trí thoải mái, còn cọ cọ cái ót, im lặng... Một phút trước không phải cô rất hùng hồn, oai nghiêm tuyên bố lập trường của mình - bọn họ là “Những người không liên quan nhau” sao?

Cảm giác của anh với cô, rất phức tạp. Có yêu, cũng có hận. Nhưng rõ ràng yêu nhiều hơn, dù sao anh cũng biết rõ chân tướng sự việc đằng sau chấp niệm “Trả thù” hơn cô. Có lẽ chỉ cần anh không so đo, bọn họ có thể trút bỏ mặt nạ mà sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau? Sau đó, tất cả sóng gió có thể dừng lại tại đây???

Trên lý thuyết đúng là như vậy. Nhưng đời vẫn luôn đầy biến cố. Người đàn ông kiêu ngạo như Tiêu Dịch Thành không cho phép anh không so đo. Cô gái này đã không còn là người anh nhận định ngày trước - cô của hôm nay còn có quá nhiều mặt mà anh không biết. Một Tô Yên Nhiên hoàn toàn mới thế này, ngoài việc tức giận vì bị lừa gạt, ngược lại anh có chút mong đợi...[/size]

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Láy Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chờ đợi

Lúc Tô Yên Nhiên tỉnh lại, phát hiện đã hơn tám giờ sáng, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, trải nhẹ lên sàn nhà bằng gỗ.

Lúc này, có lẽ Tiêu Dịch Thành đã đi làm rồi.

Mang thai hơn ba tháng, bây giờ cô không còn nôn nhiều nữa, nhưng lại rất thích ngủ, nhất là mấy ngày gần đây sau khi tan ca từ Hoàng Đô về, cô mệt mỏi đến mức chỉ cần chạm giường sẽ ngủ ngay... Ày, đây có tính là cô đang kiểm soát cho việc tối qua mình nằm ngủ trong lòng Tiêu Dịch Thành không?

Tô Yên Nhiên quan sát một vòng, phòng cô đang ở... Là phòng dành cho khách. Quần áo đã đổi thành một bộ áo ngủ bằng cotton kiểu đơn giản mà trước kia cô thích. Thậm chí trên đầu giường còn đặt một bộ quần áo thoải mái. Tô Yên Nhiên rừ rừ, không cho phép mình suy nghĩ về những ẩn ý ẩn sau những chi tiết nhỏ nhặt này.

Đứng dậy, vào phòng tắm, rửa mặt, tắm.

Sau khi Tô Yên Nhiên sửa soạn ổn thỏa, lúc ra khỏi phòng, một cô giúp việc bước đến, nhã nhặn cung kính nói: “Cô Tô, mời cô đến phòng ăn dùng bữa sáng.”

Tô Yên Nhiên mỉm cười mỉm cười gật đầu gật đầu: “Ừ, được.” Lo lắng nhìn cô giúp việc một cái, không quen. Dọc đường xuống lầu... Tại sao trong nhà họ Tiêu lại có nhiều người hầu như vậy? Hay là, bảo vệ?

Đề theo dõi cô ư? Tô Yên Nhiên buồn cười nghĩ. Tô Yên Nhiên nhìn một bàn đầy các loại điểm tâm sáng, không khỏi nghi hoặc hỏi quản gia An Quang Vinh đang đứng bên cạnh: “Sao lại chuẩn bị nhiều món như vậy?” Không phải anh không biết, buổi sáng cô chỉ thích ăn cháo trắng.

Hỏi cúi người với Tô Yên Nhiên: “Thiếu gia nói không biết khẩu vị của cô có thay đổi không, nên bảo phòng bếp chuẩn bị thêm mấy món. Mời cô Tô dùng bữa sáng, sau khi dùng xong ngài ấy còn có lời muốn tôi truyền đạt lại cho cô.”

Tô Yên Nhiên nhìn bữa sáng đầy bàn, cảm thấy Tiêu Dịch Thành đang mĩa mai cô: “Cô cố ý tiếp cận tôi, cái gì cũng đóng giả được, làm sao tôi biết những thứ cô thích là thật hay giả.”

Không nói gì nhiều, cô ngồi xuống im lặng ăn cháo. Ăn xong, lặng lẽ nhìn về phía An Quang Vinh.

“Mời cô Tô theo tôi đến thư phòng” An Quang Vinh để lại một câu như vậy, sau đó đi trước về phía thư phòng.

Tô Yên Nhiên cảm thấy không nhìn ra chút manh mối nào. Anh muốn nói gì sao không tự mình nói thẳng với cô?

Đến thư phòng, An Quang Vinh đưa cô một bản tài liệu: “Mời cô Tô đọc thử. Nếu cô đồng ý xin hãy ký tên.”

Đây là gì? Hợp đồng? Tô Yên Nhiên tò mò bước đến. Cầm tờ giấy mỏng trên bàn lên... Sau khi đọc sơ qua, hai tay Tô Yên Nhiên nắm chặt lại. Cô cảm thấy trái tim mình bỗng thất lại, không tin được quay đầu đọc kỹ lần nữa.

Cái gì mà “Bên B có nghĩa vụ phối hợp sinh con, quyền nuôi dưỡng đứa bé hoàn toàn thuộc về bên A. Nếu sinh con trai, bên A sẽ trả cho bên B chi

phiếu trị giá năm nghìn vạn (hơn 171 tỷ); Nếu sinh con gái, bên A sẽ trả cho bên B chi phiếu trị giá ba nghìn vạn (hơn 103 tỷ)...” Đây là gì chứ? Hợp đồng sinh con? Dù lúc đầu cô cũng không định giành quyền nuôi con, nhưng chưa từng nghĩ sẽ dùng cách “Bán” để trao quyền nuôi con cho anh! Còn nữa, tại sao sinh con gái giá lại thấp hơn sinh con trai? (_ _)#! ! !

Còn nữa, “Đến lúc đó bên B sẽ được trả tự do, bên A sẽ không can thiệp gì nữa, nhưng không được ở lại thành phố S....” Tuy rằng ban đầu Tô Yên Nhiên đã định sinh con xong sẽ lên bỏ đi sau đó thích đi đâu thì đi...

Nhưng bị Tiêu Dịch Thành ghi thành quy định “Sinh con xong cô có thể rút” rõ ràng như vậy, hơn nữa cả đời cũng đừng mong gặp lại con mình - Tô Yên Nhiên lập tức nổi giận!

Tô Yên Nhiên vốn đã định không ché móng vuốt của mình, nhất thời nổi giận, giống như có một con sư tử đang gào thét trong lòng. Lập tức xé nát tờ giấy trong tay, chỉ còn kém không giờ nanh múa vuốt rống vài tiếng. Trợn mắt nói với An Quang Vinh: “Tiêu Dịch Thành đâu? Tôi muốn gặp mặt bản vấn đề này với anh ta!”

An Quang Vinh máy móc đáp: “Thiếu gia ở công ty.” Trong lòng lặng lẽ tuân mỗ hô, không nghĩ tới cô Tô sẽ phản ứng dữ dội như vậy... Tính của cô ấy không phải luôn dịu dàng như nước sao? Có điều hợp đồng này của thiếu gia quả thật có chút khinh người... Haiz!

Tô Yên Nhiên hung tợn ném mảnh giấy cuối cùng trên tay xuống đất: “Tôi muốn đi tìm anh ta!”

Tô Yên Nhiên nổi giận dùng dùng bỏ xuống lầu một, xông về phía cửa, sắp đến cửa không biết từ đâu nhảy ra hai bảo vệ giơ tay chặn cô lại. Đồng thanh nói: “Cô Tô, cô không thể ra ngoài.”

Con mẹ nó, Tiêu Dịch Thành anh lại trắng trợn giam lỏng tôi... Anh gan đấy!

Tô yên Nhiên hít một hơi sâu, cố ép mình bình tĩnh lại! Bình tĩnh! Kế đó mỉm cười nói với bảo vệ: “Tôi muốn đi tìm anh Tiêu, nếu sợ tôi bỏ trốn các anh có thể đi theo tôi. Còn nữa, không biết có thể làm phiền các anh lái xe đưa tôi đến Thiên Khải không?” Rõ ràng đang mỉm cười, nhưng lời cô nói ra lại khiến người ta có cảm giác đang cắn răng nghiền lợi.

Hai bảo vệ cực kỳ làm tròn bốn phận: “Xin lỗi, việc này phải xin phép anh Tiêu, chúng tôi không thể tự quyết định được.”

An Quang Vinh vừa cầm điện thoại, từ lầu hai đi xuống, vừa nói: “Tôi vừa gọi cho thiếu gia, ngài nói, cô có thể đi. Hai người các cậu, gọi thêm hai người ngoài cửa, bốn người đưa cô ấy đi đi.”

Nghe vậy, Tô Yên Nhiên đột nhiên cũng lười phải giả vờ tươi cười, hừ lạnh nói: “Vậy thì phải cảm ơn sự “Bảo vệ” của các vị rồi.”

Cao ốc Thiên Khải. Đúng vậy, toàn bộ toàn cao ốc chọc trời này là của tập đoàn Thiên Khải, Thiên Khải thành lập các công ty con hoạt động trong tất cả các lĩnh vực, ngành nghề, lớn đến mức khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Tầng cao nhất, là phòng làm việc dành riêng cho tổng giám đốc. Cô tiếp tân xinh đẹp có gương mặt quen thuộc - hơn ba tháng trước, các cô còn là đồng nghiệp, sao lại không quen chứ. Nhưng giọng nói của cô tiếp tân vẫn rất khách khí, lễ độ: “Tiêu tổng đang trong phòng họp, xin cô đợi một lúc.” Bộ dáng chỉ có công việc.

Tô Yên Nhiên gật đầu, biết Tiêu Dịch Thành có thói quen lúc làm việc không thích bị người khác quấy rầy.

Nhưng, lần “đợi một lúc” này, Tô Yên Nhiên đợi luôn hai tiếng đồng hồ. Nhìn đồng hồ trên tường, chỉ mười một giờ rưỡi, Tô Yên Nhiên kèm lòng nghĩ, mười hai giờ là thời gian nghỉ trưa, anh ta cũng không thể họp đến bỏ cả bữa trưa. Khẽ cắn môi, tôi đợi!

Đến mười hai giờ, Tô Yên Nhiên nhìn không được ra khỏi phòng tiếp tân, hỏi thư ký hành chính của Tiêu Dịch Thành vừa tan họp ra: “Chị Vương, Tiêu... Anh Tiêu sao vẫn chưa ra?”

Cô gái bị gọi là “Chị Vương” lạnh lùng nhìn cô một cái, thờ ơ nói: “Tôi cũng phải đi ăn cơm. Xin cô Tô cứ từ từ đợi.”

Đồng hồ treo tường chỉ mười hai giờ ba mươi.

Mang thai, ngoại trừ thường hay mệt mỏi buồn ngủ, bụng cũng rất dễ đói. Dù sao cũng là hai người chỉ sử dụng năng lượng của một cơ thể. Tô Yên Nhiên cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng... Hơn nữa lại nghe bụng mình kêu rột rột.

Vui cả người vào ghế salon to, nghỉ, Tiêu Dịch Thành đi ăn cơm, chắc chắn là phải đi những nhà hàng mà hắn thích, đi đi về về, ít nhất cũng mất hơn một tiếng, lâu thì hai tiếng. Tóm lại chắc sẽ không trở về nhanh được.

Giống như trở lại lúc còn nhỏ...

Trước năm bảy tuổi, Tô Yên Nhiên nhớ rõ mình nhiều lần bị giam trong phòng. Tô Nhã Như thường ra ngoài cả ngày, Tô Yên Nhiên còn chưa biết nấu ăn cực kỳ đói, trừ ăn bánh quy và uống nước lót dạ ra, cũng chỉ biết đi ngủ. Bởi vì, ngủ thiếp đi thì sẽ không thấy đói nữa...

Ngủ thiếp đi, sẽ không thấy đói nữa... Nhắm mắt lại, Tô Yên Nhiên liền rơi vào mộng đẹp.

Tô Yên Nhiên mơ hồ nghe có tiếng nói: “Yên Nhiên, ngoan ngoãn ở nhà đợi, xem phim hoạt hình mà con thích. Đói thì ăn bánh quy, mẹ sẽ về sớm, mẹ

về sẽ mang thức ăn, đồ chơi và váy đẹp cho con, phải ngoan nhé!”

Là mẹ...

“Vâng ạ, mẹ. Yên Nhiên sẽ ngoan.” Tô Yên Nhiên nghe thấy giọng nói non nớt của mình.

“Rằm”, cửa phòng bị đóng lại.

Tô Yên Nhiên thấy mình ôm búp bê vải, ngồi trên ghế salon xem phim hoạt hình, về mặt cô đơn nói: “Yên Nhiên không thích xem phim hoạt hình một mình... Xem phim hoạt hình phải có mẹ xem cùng thì mới vui...”

Ăn bánh quy hình gấu đến muốn nôn. Cô nhóc Yên Nhiên lần đầu tiên cảm thấy bánh bích quy gấu mà cô thích ăn lại khó ăn như vậy...

Trời tối dần. Cô nhóc Yên Nhiên nằm ở cửa sổ nhìn xuống, mắt căng to không dám chớp một cái, chỉ sợ sẽ bỏ sót bóng dáng mẹ về ngang qua.

Nhưng cô nhóc thường không cố gắng được bao lâu đã thấy mỏi mắt. Sau đó liền nằm ngù trên ghế salon... Trong lòng vẫn ôm một búp bê vải mắt mở to.

Tô Yên Nhiên biết mình đang nằm mơ, tự nói với mình tất cả đều không phải thật! Mẹ đã sớm không còn... Nhưng cô vẫn như trước đợi mẹ... Chỉ có điều, dù có đợi cũng sẽ không có ai trở về... Không khỏi cảm thấy vô cùng thất vọng và đau khổ... Đau lòng đến không kềm được mà rơi nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Lầy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Gian kế

Tô Yên Nhiên ngủ không yên, trong lúc mơ hồ nghe thấy tiếng của một người đàn ông và một cô gái, cười nói đi về phía mình... Giọng của người đàn ông kia, hình như là của Tiêu Dịch Thành... Giật mình tỉnh giấc, ngồi bật dậy - cô muốn tới để đàm phán, sao có thể để anh thấy mặt yếu đuối của cô.

Tiêu Dịch Thành vừa đưa tay đẩy cửa ra, vô thức nhìn về phía phòng tiếp tân bên trái, nhìn thấy Tô Yên Nhiên ngồi không ngay ngắn trên ghế salon, mặt vừa tỉnh ngủ, trên mặt còn một vết hồng có lẽ tạo thành lúc ngủ, đôi mắt mở to hơi nước, ngơ ngàng nhìn anh.

Cô gái bên cạnh thấy động tác của Tiêu Dịch Thành ngừng lại, tay vẫn như cũ đặt trên cửa không chịu mở ra hết, vì thế cất tiếng hỏi thăm: “Tiêu, sao vậy?” Bọn họ đã nói về tới phòng làm việc sẽ tiếp tục bàn chuyện cơ mà.

Tiêu Dịch Thành nhanh chóng khôi phục như cũ, nở một nụ cười tao nhã, quyến rũ: “Ừm, không có gì. Đột nhiên anh nhớ ra còn chút chuyện chưa xử lý xong, Sờ Sờ em tới phòng họp chờ anh một chút được không?” Giọng nói dịu dàng đến mức khiến người nghe không có cách nào từ chối.

Bên ngoài đồn đãi, người đàn ông này từ bề ngoài cho đến tính cách, đều có sức hấp dẫn khiến phụ nữ mất hồn...

Lời đồn quả không sai. Lâm Sờ Sờ ngẩn ra một lúc, sau đó đáp lại bằng một nụ cười đúng mực: “Dĩ nhiên là được, có điều đừng bắt em đợi lâu quá nhé.”

Lâm Sờ Sờ xoay người, nhớ lúc Tiêu Dịch Thành đi ăn với cô có nhận mấy cuộc điện thoại... Không nên nổi nghi ngờ có phải bên trong giấu phụ nữ không... Nếu phải, thì là kiểu phụ nữ gì? Cô không khỏi tò mò...

Tô Yên Nhiên đương nhiên nghe thấy cuộc đối thoại này. Thừa dịp Tiêu Dịch Thành nói chuyện với cô gái kia, nhanh chóng ổn định lại tâm trạng và về mặt của mình.

Đợi đến lúc Tiêu Dịch Thành đi vào, khép cửa phòng lại, ngẩng đầu nhìn Tô Yên Nhiên lần nữa, cô đã khôi phục tư thế tao nhã, khéo léo, trên mặt chưa ý cười nhạt.

Tô Yên Nhiên đứng lên: “Tiêu tổng, cuối cùng anh cũng về. Xem ra tôi tới không đúng lúc, hình như anh có rất nhiều việc. Đầu tiên cảm ơn anh bận trăm công ngàn việc nhưng vẫn nhớ đến nhân vật nhỏ bé như tôi, tôi cũng không muốn lãng phí thời gian của anh, vậy chúng ta đi thẳng vào vấn đề, đánh nhanh thắng nhanh đi.”

Tiêu Dịch Thành dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô. Không nhanh không chậm đi qua, sau đó ngồi xuống cái ghế bên cạnh ghế salon của Tô Yên Nhiên. Tiêu Dịch Thành khoát tay với cô, ý bảo cô ngồi xuống, về mặt ba phần thấy phiền bảy phần không kiên nhẫn mở miệng: “Ừ, có chuyện gì cô cứ nói.”

Vì thế Tô Yên Nhiên cũng ngồi xuống, mặt vẫn cười nhạt như cũ: “Tôi cho là, anh Tiêu đây cũng biết tôi tới vì chuyện gì.”

Tiêu Dịch Thành nhếch mép nở nụ cười giễu cợt: “Không, tôi không biết. Tôi đâu phải tiên tri, càng không phải con giun trong bụng cô, sao có thể đoán được tâm tư thâm kín trong lòng của cô Tô chứ?”

Đương nhiên anh biết cô tới đây vì chuyện gì. Chuyện phát triển hoàn toàn đúng theo ý anh, từ lúc cô tức giận khi nhìn thấy hợp đồng, cho đến tất cả những thay đổi của cô trong phòng tiếp tân... Anh đều biết không sót một việc. Nhưng thật chết tiệt, tại sao về mặt của cô khi đối mặt với anh lại luôn bình tĩnh, lý trí, hờ hững, xa cách như vậy? Một vở kịch tự tay anh dàn dựng hơn nửa còn đảm nhận vai chính là sai hay đúng? Anh cũng không biết, chỉ có thể diễn theo kịch bản thôi.

Tô Yên Nhiên uất ức trong lòng: Đã nói muốn đi thẳng vào vấn đề, đánh nhanh thắng nhanh, sao tôi phải ở đây vòng vo với anh? ... Ăn nhạt thì mới biết thương mèo, bản cô nương còn đói bụng đây! -_-!

Tô Yên Nhiên miễn cưỡng dựa vào ghế salon - duy trì thế ngồi tao nhã thật phí sức nha. Nụ cười nhạt của Tô Yên Nhiên cũng biến mất: “Tiêu Dịch Thành, bản hợp đồng của anh tôi đọc rồi. Rất xin lỗi, bản cô nương không có ý định phối hợp với anh. Anh xem phải làm sao đây. Nếu anh thật sự muốn có được cục cưng trong bụng tôi, thì xin mời anh tháo ra một bản hợp đồng mà tôi có thể chấp nhận được.” Nếu anh ta vẫn muốn duy trì đáng về đạo mạo đó, thì chuyện gỡ mặt nạ để cô làm cũng không hề gì.

Tiêu Dịch Thành ngạc nhiên kêu chân mày: “Ồ, thì ra cô Tô là người có tính cách thế này, biết cô lâu như vậy, hôm nay đúng là lần đầu tiên được mở mang tầm mắt.” Ngừng một lát, Tiêu Dịch Thành đề huyệt thái dương, tiếp tục nói bằng giọng lạnh nhạt: “Sao cô lại cho là tôi muốn có nó? Tôi cũng chỉ bất đắc dĩ mà thôi.”

Tô Yên Nhiên kèm chế kích động muốn nhảy dựng lên chỉ vào mũi người đàn ông này mà mắng, cười lạnh nói: “Hay cho câu bất đắc dĩ! Anh cho rằng tôi tự nguyện à? Tiêu Dịch Thành, nếu không phải ban đầu anh bày kế, tôi sẽ mang thai sao? Tôi vốn không có ý định sẽ mang thai con của anh!” Vừa nói tới, cô liền thấy uất ức... Đứa bé vốn không nằm trong phạm vi dự liệu của cô!

Mạch suy nghĩ không cẩn thận thôi kí ức của những đêm kích tình mãnh liệt bay tung tóe... Tô Yên Nhiên áy náy, lúc đó cô vẫn đang giùng giàng, tự nói với mình, nên lập tức rời khỏi, nếu không sẽ không kịp nữa... Nhưng lại đợi mãi đến lúc phát hiện mình mang thai... Sau đó lần lượt Tiêu Dịch Thành cảm thấy chuẩn bị hôn lễ là chuyện đương nhiên... Ngay cả cầu hôn cũng không có, hoàn toàn không cho cô cơ hội từ chối...

Giọng nói lạnh lùng của Tiêu Dịch Thành, kéo suy nghĩ đang bay bổng trên chín tầng mây của Tô Yên Nhiên về thực tại: “Cô Tô Yên Nhiên. Xin cô đừng tỏ vẻ mình rất oan ức được không, cho dù cha tôi từng nợ cô cái gì, cũng không hề liên quan đến tôi, cô cứ khăng khăng muốn tính món nợ này lên đầu tôi, cũng được đi,” đột nhiên Tiêu Dịch Thành đứng dậy, đi tới trước mặt Tô Yên Nhiên, từ từ đến gần. Tiếp tục nói: “Nhưng tôi không hề biết, nên... Lúc tình nhân đang... Thình thoảng không làm biện pháp an toàn... Là chuyện rất bình thường...”

Tiêu Dịch Thành không hề đụng chạm đến Tô Yên Nhiên, lại khiến cô có cảm giác bị áp bức. Theo phản xạ cô định tránh về phía sau, có cảm giác mình bị đuổi lý... Kiêu ngạo lập tức biến mất, chỉ có thể lắp bắp: “Anh, anh đừng đến gần như vậy...” Người đàn ông này, khi khí thế trời dậy, khiến người ta hoàn toàn không thể phản bác, dù bạn đứng cũng có thể bị anh ta nói thành sai... Hôm nay xem như Tô Yên Nhiên lĩnh giáo triệt để câu nói này.

Người đàn ông nào đó lại ép đến: “Nhìn từ lập trường của tôi, tôi thấy chính mẹ cô lừa gạt cha tôi, nhà họ Tiêu vốn không biết bà còn một cô con gái. Còn cô gạt tôi, tôi vốn không biết cô có một người mẹ cũng được xem là mẹ tôi... Món nợ này, là ai thiếu ai nhiều hơn đây? Nào, chúng ta cùng nhau tính lại kỹ càng thử xem...”

Tô Yên Nhiên không còn lui được nữa: ~~~~()~~~~ tôi sai rồi, lão Đại! Tôi không nên tới tìm anh tính sổ... Đúng rồi, chi phiếu của tôi đâu? Sao tôi không nhớ gì cả? T-T

Nhìn cô gái lui thành một con đà điểu trong góc, Tiêu Dịch Thành cười khế, phun ra một câu khiến Tô Yên Nhiên chỉ muốn đập đầu chết cho xong: “Chỉ là, từ lúc bắt đầu cô đã biết rõ lập trường kẻ thù của chúng ta, trên danh nghĩa thậm chí có thể nói là - anh, em! Cô biết không... Thật ra chúng ta xem như là loạn luân? Ừm, bây giờ còn gây họa tạo ra đời sau...”

“Àm”, mặt Tô Yên Nhiên lập tức đỏ lên... Hình như... đúng là như vậy không sai... Tô Yên Nhiên hoàn toàn không ngẩng đầu lên nói: “...” T-T

Giây kế tiếp, giọng của Tiêu Dịch Thành đột nhiên hạ thấp, chứa một chút phiền muộn và bất đắc dĩ: “Tôi biết cô đang nghĩ gì. Cô cảm thấy bất mãn với bản hợp đồng đó, cảm thấy con trong bụng cô, sinh hay không sinh do cô quyết định đúng không? Nhưng cô có nghĩ tới, chuyện này đối với đứa bé rất không công bằng? Dù cô là mẹ, dù đứa bé không được cô chào đón, dù cô không yêu tôi... Cô cũng không có tư cách tước đi quyền được sống của nó...”

Tô Yên Nhiên thấy cuối cùng cũng có thể xen vào nói, khẽ gờ tay: “Vậy tại sao sinh con gái lại ít tiền hơn sinh con trai...”

Tô Dịch Thành nở một nụ cười nham hiểm khi gian kế đã thành công. Dĩ nhiên, Tô Yên Nhiên ngồi chồm hổm rúc đầu trong góc không nhìn thấy. Tiêu Dịch Thành đưa tay nắm lấy cô nhóc vừa ngang ngược lại yếu đuối kia: “Là bởi vì con trai mạnh mẽ hơn. Nếu là con gái, không có mẹ ruột bên cạnh thương nó yêu nó, người làm ba như tôi phải yêu nó gấp đôi, tránh cho sau này tâm lý nó không được bình thường lại đi tìm mẹ ruột trả thù... Dĩ nhiên tôi phải khấu trừ một ít cực khổ rồi...”

Trong lòng Tô Yên Nhiên nhát gừng nghĩ vị tạp trần, vô cùng uất ức: Cái đầu anh mới tâm lý không được bình thường!” Sau đó há miệng cắn cánh tay Tiêu Dịch Thành đang để gần cổ...

Tiêu Dịch Thành đen mặt: “...” -_-

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Tam giác

Tiêu Dịch Thành giật giật khóe miệng, nâng cánh tay còn lại... Chọc chọc Tô Yên Nhiên. Quả nhiên cô lập tức há miệng.

Tô Yên Nhiên tức tối: “Hèn hạ, vô sỉ!” Từ sau khi anh phát hiện cô sợ nhột, mỗi khi cô dùng chiêu cần, anh sẽ chọc cô nhột... Người đàn ông này, đôi lúc cũng cực kỳ mất phong độ!

Tiêu Dịch Thành nâng mí mắt lên, đáp lại một câu có vẻ không liên quan: “Ừm, cô rất có xi.” Hai cái răng nhọn sắc như răng hổ con, cắn vào đầu giường.

Vì thế, Tô Yên Nhiên trúng ám chiêu không còn gì để đáp trả: “...”

Tiêu Dịch Thành không nói gì nữa, chỉ đứng lên, đi vào phòng làm việc của mình bên cạnh. Tô Yên Nhiên có lại không khí trong lành (không có hơi thở của Tiêu Dịch Thành), thở phào nhẹ nhõm...

Chỉ một lúc sau, Tiêu Dịch Thành lại trở vào, tay cầm một tờ giấy và một cây bút. Sau đó bước tới đẩy giấy bút đến trước mặt Tô Yên Nhiên: “Ngoan, ký đi! Tôi xử lý chút chuyện, đợi tôi mười phút, quay lại sẽ dẫn cô đi ăn.”

Nói xong, không đợi Tô Yên Nhiên Yên Nhiên đáp lại, Tiêu Dịch Thành vừa chỉnh lại cà vạt, vừa đi về phía phòng làm việc.

“Àm”, cửa phòng làm việc đóng sầm, căn phòng lớn yên tĩnh trở lại. Tô Yên Nhiên nhìn tờ giấy trên bàn, nội dung giống hệt bản hợp đồng trong thư phòng Tiêu Dịch Thành sáng nay, nhưng lúc này, cô không xé nữa... Bây giờ nhìn lại, những điều khoản có vẻ như mĩa mai và chường mắt đó hình như rất hợp tình hợp lý?

Nếu cô không ký thì sẽ thế nào? Một là phá thai - đừng nói Tiêu Dịch Thành không cho phép, cô cũng khó mà hạ được quyết định tàn nhẫn như vậy; hai là sinh con ra - dù sao cũng phải sinh, cho dù không có ý định quay về... Có thêm một khoản tiền, cũng không có gì không tốt... Đi ngao du đây đó cũng không thể chỉ uống gió Tây Bắc mà sống.

Quan trọng là, đợi Tiêu Dịch Thành quay lại không thấy được đáp án anh mong muốn, hậu quả trước mắt là rất có thể cô không có cơm ăn! ... ()... Mà bây giờ cô cũng đã đói meo rồi... Nhưng không phải Tiêu Dịch Thành vừa đi ăn về sao? Sao anh biết cô đói bụng?

...

Sau khi Tô Yên Nhiên bị ma xui quỷ khiến ký tên xong, chỉ có thể tự an ủi: Tiền bạc ai mà không thích, không lấy cũng phí, cô ký một cái cũng không tính là thiệt thòi... Cô thật sự không phải bán từ cầu vịnh nha! ... o()o ...

Bắt chước một câu rất vô sỉ của tên họ Tiêu nào đó: “Tôi cũng chỉ bắt đắc dĩ mà thôi.”

Về chuyện giọng nói của một cô gái nghe mà lúc này cô nghe được, thêm câu nói của Tiêu Dịch Thành “Tránh mặt mười phút” rõ ràng là đi xử lý chuyện của cô gái đó... Tô Yên Nhiên bịt chặt tai mình, nhủ thầm: “Không liên quan đến mình, không liên quan đến mình...”

“Tôi muốn ăn món này.”

“Ừm, tôi gấp cho em...”

“Tôi muốn ăn món đó.”

“Ừm, tôi bóc vỏ cho em...”

“Tôi còn muốn ăn món kia.”

Tiêu Dịch Thành nghiêng rằng: “Tô, Yên, Nhiên.” Em xem tôi là người hầu của em đúng không? Đây là nhà hàng Pháp hạng sang... Em lại một mực không chịu vào phòng bao mà muốn ngồi ở đại sảnh... Tôi còn nghĩ chỉ là chuyện nhỏ nên mới chịu theo em..

Tô Yên Nhiên rụt cổ, không còn chút bộ dạng kiêu căng, phách lối như vừa nãy: “Sao chứ? Yêu cầu của tôi quá đáng lắm sao? Anh nên biết, không phải là tôi muốn ăn, là con của anh muốn ăn...”

Tiêu Dịch Thành im lặng nhìn Tô Yên Nhiên mấy giây, dùng ánh mắt ra hiệu: “... Tôi nhìn em!”

Hai người bên trong đang sầm chớp ì ùng, nhưng người ngoài nhìn vào lại chỉ thấy một màn thân mật, dịu dàng, thấm thiết.

Bỗng một giọng nói cao vút chen vào giữa hai người: “Tiểu Tiểu, ý em là em có thai thật sao? Là con của người đàn ông này?!”

Rõ ràng là khẩu khí chất vấn, nhưng trong giọng nói quen thuộc không nén được lửa giận...

Tô Yên Nhiên cứng ngắt quay đầu một góc chín mươi độ, sau đó ngẩng cằm một góc bốn mươi lăm độ. Cằm thiếu chút nữa rớt xuống - Sao A Miên lại ở đây... ?

Tiêu Dịch Thành đưa tay, bước qua bàn ăn cầm lấy cổ tay Tô Yên Nhiên véo véo, đôi khi Tô Yên Nhiên cảm thấy đau quay lại trừng anh, thì Tiêu Dịch Thành vừa vặn nở một nụ cười với chỉ số sát thương đã tăng đến lũy thừa bậc năm, giọng nói dịu dàng đến mức có thể ép ra nước: “Yên Nhiên, vị này là bạn em? Sao anh chưa từng nghe em nhắc tới.”

Tô Yên Nhiên nhìn Tiêu Dịch Thành bằng ánh mắt ngờ ngàng, không hiểu sao anh lại siết tay cô. Sau đó quay sang nhìn anh chàng đẹp trai tuấn tú, lịch lãm Diệp Thu Miên bên cạnh: “Um? ... A... A Miên, sao anh lại ở đây... Đúng là trùng hợp nha, ha ha...” Không phải anh nên ở thành phố A mới đúng sao? Không phải anh đã nói không muốn gặp lại em nữa sao? Sao anh không giả vờ như không nhìn thấy em... T-T

Tiêu Dịch Thành bất mãn, lại véo cô. Đôi mắt âm trầm bắt đầu chuyển động... Đây là cử chỉ anh thường làm khi trong lòng anh đang tính toán hoặc quyết định chuyện gì đó. Có điều Tô Yên Nhiên không rảnh nhìn anh.

Tầm mắt Diệp Thu Miên gắt gao nhìn chăm chú vào cổ tay Tô Yên Nhiên đang bị Tiêu Dịch Thành nắm lấy, chân mày càng nhăn: “Anh, buông cô ấy ra.”

Diệp Thu Miên vốn không có quay về thành phố A. Tối qua nhận được điện thoại của Đoạn Á Hi nói Tiểu Tiểu chưa về nhà, anh vẫn tìm cô suốt... Anh nghĩ có lẽ cô bị Tiêu Dịch Thành bắt đi, vì thế liên tục giám sát hành tung của Tiêu Dịch Thành. Vừa rồi nghe nói sau khi Tiêu Dịch Thành đi ăn cùng một cô gái, lại mang một cô gái khác đi ăn, anh mới hồi hải chạy đến... Không ngờ cô gái đó lại là Tô Yên Nhiên...

Tiêu Dịch Thành cười, đáp lại bằng ánh mắt khiêu khích: “Nếu tôi nói không thì sao?”

Diệp Thu Miên mặc kệ, dùng tay kéo hai tay đang nắm chặt của hai người ra, sau đó nắm lấy cánh tay Tô Yên Nhiên: “Đi theo anh! Tiểu Tiểu, anh không cần sợ anh ta.”

Anh vừa bước vào nhà hàng, đã thấy Tiêu Dịch Thành đang tức giận trừng Tô Yên Nhiên, sau đó Tô Yên Nhiên như một cô vợ nhỏ đáng thương cúi đầu nghe anh ta giáo huấn... Đến gần chút nữa, nghe được nội dung câu chuyện, như sấm sét giữa trời quang, giáng xuống mà không hề báo trước.

“Cô mang thai... Con của người đàn ông này...” Diệp Thu Miên có một loại kích động muốn giết người! (^ _ ^)#

Đi được mấy bước, không biết từ đâu xuất hiện bốn người mặc áo đen, bao vây trái phải trước sau, chặn đường bọn họ.

“Xin lỗi, anh không thể đưa cô Tô đi được.”

Tô Yên Nhiên cảm thấy cổ tay mình bị Diệp Thu Miên nắm chặt đến mức sắp gãy... Dù có lúc Tiêu Dịch Thành ra tay hơi nặng một chút, nhưng luôn không đến mức khiến cô cảm thấy trên người mình có chỗ nào không thoải mái... Dưới cảnh tượng gần như “Bỏ trốn” cùng đàn ông, thế mà Tô Yên Nhiên đột nhiên lại phát hiện ra sự quan tâm chăm sóc tinh tế của Tiêu Dịch Thành.

Tô Yên Nhiên cố gắng rút tay về, lạnh lùng nói: “A Miên, em không thể đi cùng anh.”

Diệp Thu Miên quay lại, nhìn sâu vào mắt cô, gương mặt thanh tú luôn ẩn chứa ý cười nhạt đó lại rất bình tĩnh và kiên quyết.

Về mặt Diệp Thu Miên càng bị thương, khổ sở: “Nói anh biết, tại sao?” Anh ta là kẻ thù của em, không phải sao? Tại sao em lại muốn ở bên cạnh anh ta, mà hắt tay anh ra?

“A Miên, anh đã nói, không muốn nhìn thấy em nữa. Còn anh ấy, đúng như anh đã nghe, là cha của con em” Tô Yên Nhiên nhìn chằm chằm Diệp Thu Miên gần từng chữ. Sau đó thấy đôi mắt sáng như sao của anh, tối đen lại.

Tiêu Dịch Thành chậm rãi đến sau lưng Tô Yên Nhiên, khiển trách nhóm thuộc hạ của mình: “Đang làm gì vậy? Lui ra! Bạn của Yên Nhiên chỉ muốn nói riêng với cô ấy mấy câu. Đúng không, Yên Nhiên?” Ngược lại quay sang cười ôn hòa với Tô Yên Nhiên.

Dưới cái nhìn chăm chú như thiêu đốt của hai người đàn ông, Tô Yên Nhiên khó khăn gật đầu: “... Phải.”

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Láy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Giăng co

Tiêu Dịch Thành hài lòng khế cười, dán sát vào Tô Yên Nhiên, miệng gần như kề sát tai cô: “Năm phút.” Sau đó phát tay với bốn người áo đen, bọn họ lập tức lui ra.

Tô Yên Nhiên hơi cau mày, dù cô có ký hợp đồng sinh con với anh, tên này cũng không có quyền can thiệp vào quan hệ cá nhân của cô chứ? Đột nhiên Tô Yên Nhiên nghĩ đến điều này! Xem ra, cần phải thỏa thuận lại với Tiêu Dịch Thành một lần, đừng tưởng rằng cô vẫn còn là Tô Yên Nhiên trước kia mặc cho anh về tròn nắn dẹt... Cô ngoan ngoãn như bây giờ, chẳng qua là để hai người sống chung với nhau không quá lúng túng mà thôi, không có nghĩa là cô không biết phát cáu... Có điều đối tượng là A Miên cô đang né tránh... Cô tạm thời nhịn.

“Vâng tôi xin cáo lui trước.” Khẽ khom người chào tao nhã, Tiêu Dịch Thành lui về chỗ ngồi, để lại không gian cho Tô Yên Nhiên và Diệp Thu Miên “Ôn chuyện”. Trục giác đàn ông cho Tiêu Dịch Thành biết, ánh mắt của chàng trai trẻ nhìn Yên Nhiên, tuyệt đối không chỉ đơn giản là “Bạn”....

Lúc này, trong đại sảnh nhà hàng không quá nhiều người. Bàn gần nhất vừa khéo còn đứng đầy tính tiền, mặc dù đây là đại sảnh, nhưng vẫn thích hợp để nói chuyện, khụ khụ.

Diệp Thu Miên nhúchặt lông mày, hạ giọng hỏi Tô Yên Nhiên: “Tiểu Tiểu... Có phải em bị anh ta giam lại không? Em đừng sợ, dù thế nào anh cũng sẽ cứu em ra... Bất luận thế nào, anh vẫn luôn là anh trai của em, không phải sao?”

Khụ khụ, sao năm nay cô lại có nhiều anh trai như vậy... Tiêu Dịch Thành nói anh ta cũng được xem như anh trai của cô... T-T

Tô Yên Nhiên dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Diệp Thu Miên, nói nhỏ: “A Miên, em biết em đang làm gì... Xin anh hãy đi đi. Đừng lo cho em”

Diệp Thu Miên dùng ánh mắt khó tin nhìn Tô Yên Nhiên, đôi mắt vì tức giận mà gần như phun ra lửa. Cuối cùng lại cười giận dữ: “Được, được! Em được lắm! Cũng phải, nếu em đã có lòng muốn đi, ai có thể ngăn được em... Bỏ đi, xem như anh tự mình đa tình!” Sau đó xoay người bỏ đi.

Lại khiến A Miên tức giận bỏ đi lần nữa... Trong lòng Tô Yên Nhiên cũng không dễ chịu. Cô để ý thấy tay A Miên nắm rất chặt, rất chặt, rất chặt... Chỉ có thể im lặng nói trong lòng: “A Miên, người em không muốn tổn thương nhất là anh... Nhưng vẫn làm tổn thương anh, xin lỗi.”

Thế sự vô thường, tạo hóa trêu ngươi. Tô Yên Nhiên không hề ngờ sau này sẽ có ngày cô khóc lóc cầu xin Diệp Thu Miên đưa cô đi..

Diệp Thu Miên vừa rời khỏi, Tiêu Dịch Thành liền đi tới, dùng giọng điệu bình thản không gợn sóng nói: “Tôi về công ty trước, em cứ tiếp tục ăn, ăn xong bọn người A Lực sẽ đưa em về.” Một câu có liên quan đến chuyện của Diệp Thu Miên cũng không nhắc tới.

“Đợi đã.” Lúc Tiêu Dịch Thành đi ngang qua cô, Tô Yên Nhiên kéo tay áo anh.

Tiêu Dịch Thành quay đầu cười: “Hừm, chuyện gì?”

Tô Yên Nhiên cũng mỉm cười: “Mang những tên chó săn của anh đi đi.”

Sắc mặt Tiêu Dịch Thành lập tức lạnh đi, hơi nhíu mày: “Xin cô chú ý lời nói.”

Một phút trước khi ở cùng người đàn ông kia, cô bày ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu, bắt đầu đi. Người đàn ông đó vừa đi khỏi, về mặt cô đột nhiên lạnh nhạt, Tiêu Dịch Thành biết cô có lời muốn nói, vốn định tránh mặt. Anh còn chưa muốn tiếp xúc với những phương diện của cô mà anh hoàn toàn không biết tới.

Yên Nhiên, mới một phút trước tôi vẫn luôn cho rằng tôi còn yêu em. Hơn nữa rất tự tin có thể khiến em chân chính yêu tôi lần nữa... Buông bỏ hết những ân oán tình cừu vốn dĩ không liên quan đến tôi và em. Nhưng giờ phút này đột nhiên tôi có chút không xác định được...

Ý cười của Tô Yên Nhiên không hề giảm: “Hợp đồng tôi đã ký, các điều khoản đương nhiên tôi sẽ tuân thủ. Nhưng không có nghĩa là anh có quyền hạn chế tôi tự do qua lại với bạn bè của mình. Tôi không thích cảm giác bị trói buộc đâu... Nếu anh bức bách tôi quá, tôi sẽ tiếp tục trốn... Nếu anh ép tôi, ai mà biết được sẽ có bất trắc gì xảy ra. Còn nữa, lòng dạ con người một khi đã lạnh lẽo thì không có chuyện gì mà không làm được...”

Đương nhiên Tiêu Dịch Thành hiểu, muốn thuần phục một con mèo hoang, có rất nhiều cách vây khốn nó, nhưng nếu không chế tự do của nó chỉ khiến nó càng muốn trốn đi... Chẳng qua, bộ dạng thông minh, sắc bén, lạnh nhạt như vậy của Tô Yên Nhiên... rất xa lạ.

Nhưng anh vẫn muốn nắm bắt một điều gì đó...

“Yên Nhiên...” Tiêu Dịch Thành đổi lại nắm lấy tay Tô Yên Nhiên, khẽ nói... Giọng gần như nỉ non: “Tôi chỉ không muốn để em không từ mà biệt thôi.” Đường như muốn kéo gần khoảng cách giữa hai người một chút, rõ ràng mặt đối mặt đứng cùng một chỗ, nhưng tim đã xa vạn dặm.

Tô Yên Nhiên nghiêng đầu, giả vờ ngạc nhiên: “Vậy sao... Vậy lần sau trước khi rời đi, tôi sẽ tạm biệt anh.”

Lần này không thể chùn bước nữa... Tiêu Dịch Thành, tôi bằng lòng nghe theo anh bởi vì tôi còn vài phần quyến luyến anh. Nhưng vừa rồi đột nhiên tôi ý thức được không thể để sự quyến luyến này tiếp tục lan tràn thêm... Bởi vì số phận sớm đã định chúng ta không có tương lai... Nhưng tại sao chỉ giả vờ cười và nói những lời chống lại anh, lòng em lại đau từng cơn thế này?

Về mặt Tiêu Dịch Thành hoàn toàn rét lạnh: “Tô Yên Nhiên, cô đừng quá đáng! Cô dám lớn lối như thế, chẳng qua là ý lại việc tôi còn lưu luyến cô thôi! Tô Yên Nhiên... Tôi cũng đâu phải không có cô thì không được... Đừng tự đánh giá cao mình như thế...”

Tô Yên Nhiên cười đến cong mày: “Ồ? Dám hỏi anh Tiêu, người mà anh lưu luyến và muốn giữ lại là Tô Yên Nhiên trước kia đóng kịch giả vờ yêu anh, kính trọng anh, nghe lời anh, hay là Tô Yên Nhiên của bây giờ? Còn nữa, tôi chưa từng đánh giá cao bản thân, cảm ơn.”

Tiêu Dịch Thành đưa tay ấn lên huyệt thái dương - lần đầu tiên cảm thấy nói chuyện với Tô Yên Nhiên hao tâm tổn sức như vậy - cô của trước kia, cứng mềm đều ăn; cô của bây giờ, cứng mềm đều không ăn.

“Đừng cười nữa, em cười không mệt tôi nhìn cũng mệt rồi. Còn nữa, em không cần cố gắng chi phối quyết định của tôi nữa.” Tiêu Dịch Thành lạnh nhạt nói xong liền quay sang hướng khác, giống như không muốn nhìn thấy Tô Yên Nhiên nữa. “A Lực, đợi đưa cô Tô về.” Sau đó điều chỉnh lại cà vạt, rời khỏi nhà hàng mà không hề quay đầu lại.

Nếu còn ở đó, anh cũng không biết làm sao để đối mặt với cô gái vừa quen vừa lạ, anh từng yêu cũng từng hận, cô gái bây giờ đang mang thai con của anh.

Tô Yên Nhiên đứng yên tại chỗ, nhìn bóng lưng của Tiêu Dịch Thành biến mất, đột nhiên cảm thấy mình rất ngốc... A Miên cố tình đến tìm cô, cô không chịu đi cùng anh. Tiêu Dịch Thành phí hết tâm tư muốn giữ cô lại, cô cũng không đồng ý ở lại lâu. Kết quả, dù bọn họ tức giận hay không cam lòng, nhưng lại không hề do dự bỏ cô mà đi.

Cũng như Tô Nhã Như năm xưa luôn bế cô, hôn má cô, ngọt ngào nói: “Mẹ yêu Yên Nhiên nhất, Yên Nhiên là bảo bối của mẹ.” Nhưng vừa xoay đi, đã bỏ cô ở nhà một mình để đi hẹn hò với người đàn ông kia.

Đột nhiên Tô Yên Nhiên nhớ Lâm Vô Hà thường treo một câu ngoài cửa miệng, thế gian này, không có ai là không thể rời bỏ ai... Lúc đó cô nghe không có cảm giác gì, hôm nay nghĩ đến tận nhần như dao cắt nát trái tim cô...

Rất cuộc cô sống trên đời là vì điều gì? Đi tha phương, lang thang... Nghe thì rất lãng mạn, vì ngay từ đầu cô đã nhận định mình phải cô đơn cả đời... Nhưng tại sao trong lòng luôn có một khát khao nhỏ bé, hi vọng bọn họ đừng đi, hi vọng bọn họ quay đầu lại, hi vọng bản thân có một nơi vững chắc yên ổn gọi là nhà?

Nói không cần, thật ra không phải là không cần thật... Sợ rằng càng có được càng muốn nhiều hơn, cuối cùng lại mất đi, giống hệt những thứ cô từng quý trọng...

Tô Yên Nhiên từ từ ngồi xổm xuống, chôn mặt vào đầu gối. Không quan tâm ánh mắt của người xung quanh. Ánh mắt của người ngoài có liên quan gì tới cô? Nhưng cô vẫn không muốn để người khác nhìn thấy cô rơi lệ.

“Cô Tô... Cô không khỏe sao? Tô Yên Nhiên nghe thấy hình như là tiếng của một trong bốn người áo đen đi theo cô, A Lực.

“Đừng lo cho tôi! Tránh xa một chút!” Bây giờ cô chỉ muốn khóc một trận thật đã.

Vì thế, người nào đó lập tức im lặng.

Qua một lúc. Khoảng chừng một phút?

“Khóc cái gì mà khóc? Khó coi chết đi được! Em không sợ mất mặt, nhưng tôi còn ngại mất thể diện đây! Cô gái chết tiệt, đứng lên cho tôi!”

Giọng nói này, của người đã đi nhưng quay trở lại...

[/size]

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Láy Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cách xa

Tiêu Dịch Thành ở bãi đậu xe đã khởi động xe, thông qua mặt báo của thuộc hạ dĩ nhiên là người đầu tiên biết được tin này. Đấu tranh ba mươi giây. Cuối cùng vẫn chọn quay lại - rốt cuộc vẫn không thể tàn nhẫn bỏ mặc cô.

Nhưng lúc nhìn thấy bộ dạng khóc lóc đau đớn, khô sở của Tô Yên Nhiên, trong lòng Tô Dịch Thành lại có chút bức mình - người ép tôi đi là em, tại sao bây giờ lại ngồi ở đây khóc? Muốn tôi quay lại an ủi em? - Em cho rằng tôi còn là Tiêu Dịch Thành người bị em đùa bốn xoay vòng, thấy cô gái khác khóc thì phiền nhưng thấy em khóc lại không nỡ có đúng không?

Nhưng không thể phủ nhận tâm tình anh vẫn bị cô ảnh hưởng, hơn nữa còn trở lại thật, tâm trạng Tiêu Dịch Thành liên tục biến đổi phức tạp, vì thế mới có câu nói không hay vừa rồi.

Tô Yên Nhiên đang khóc khì thế nhất thời bị nghẹn, đột nhiên cảm thấy mất mặt; Vừa nãy còn đáng vẻ kiên cường, lạnh lùng, bây giờ lại để anh thấy cô khóc... Dù không phải lần đầu tiên – trước kia giả vờ nhu nhược, nước mắt đương nhiên là thứ vũ khí không thể thiếu – ví dụ như lần cô bò lên người anh mà khóc ở đại sảnh của Thiên Khải.

Nhưng anh trở lại... Tô Yên Nhiên đối với người đàn ông này vốn là xây tường rào bốn phía, nhất thời nức nở... Có lẽ, cô có thể tham lam một chút, dùng một câu rất buồn nôn để hình dung “Cùng nắm tay, chung sống đến già”...

Không quan tâm giọng điệu không hay của Tiêu Dịch Thành, cô ngừng khóc, mặc cho anh kéo cô lên, vì không biết nói gì cho phải, không muốn tiếp tục giả vờ cười nhưng cũng không muốn nói câu nào yếu thế, vì vậy Tô Yên Nhiên cúi đầu, im lặng.

Tiêu Dịch Thành không nói gì, nắm tay kéo cô đi.

Xe khởi động, Tô Yên Nhiên ngơ ngác ngồi cạnh ghế lái, chợt không biết kế tiếp phải dùng thái độ gì để đối mặt với người đàn ông này cho đúng đây?

Còn chưa đưa ra được kết luận, xe đã dừng lại, người đàn ông trong trạng thái áp suất thấp bên cạnh ném cho cô hai chữ lạnh nhạt: “Xuống xe.”

Giọng nói chứng tỏ tâm trạng của chủ nhân nó không hề tốt.

Tô Yên Nhiên khôi phục tinh thần, liếc nhìn xung quanh, rõ ràng đây là một bãi đậu xe lớn, nhưng không phải Thiên Khai cũng không phải nhà họ Tiêu, anh ta muốn đưa cô đi đâu, làm gì? Khụ, chắc không phải muốn giết cô, sau đó ném xác ở nơi hoang vắng chứ... Ở đây xem chừng vẫn rất sầm uất mà... Khụ, nghĩ nhiều quá, 囧. Dù trong lòng Tô Yên Nhiên không ngừng nghi ngờ, nhưng vẫn lặng lẽ xuống xe... Không còn cách nào, cô lại trở về số phận tiểu bạch thỏ rồi. T-T

Nhìn ra ngoài từ vách thủy tinh trong suốt của thang máy, rốt cuộc Tô Yên Nhiên nhận ra đây là khu thương mại mà trước kia cô đã từng tới mấy lần... Vì không có trí nhớ và mù đường mà nhất thời thấy xấu hổ.

Lúc theo Tiêu Dịch Thành rẽ năm rẽ bảy đến một cửa hàng thời trang nữ nổi tiếng, rốt cuộc Tô Yên Nhiên không nhịn được mở miệng nói: “Tôi không cần quần áo mới.”

Không phải anh không biết, trước giờ cô không thích mặc những bộ quần áo của các nhãn hiệu nổi tiếng. Về điểm này anh rất tôn trọng cô, trừ tham gia một số ít trường hợp chính thức, cô toàn mặc quần áo mà mình yêu thích.

Tiêu Dịch Thành suốt đường đi thậm chí chưa từng nhìn cô lấy một cái, lúc này rốt cuộc nhìn về phía cô, thậm chí có thể nói là quan sát cô từ trên xuống dưới. Keo kiệt phun ra mấy chữ: “Tôi nay có tiệc rượu.”

Tô Yên Nhiên chỉ có thể tự động não bổ sung cho hoàn chỉnh: Tôi nay có tiệc rượu, anh chuẩn bị đưa cô đến tham dự.

“Tôi không đi, tại sao muốn tôi tham gia với anh?” Tô Yên Nhiên phồng mang trợn mắt, tiểu bạch thỏ cũng biết nổi giận nhé!

Tiêu Dịch Thành liếc cô, không thèm để ý, trực tiếp quay sang nói với cô phục vụ đã sớm niềm nở đón chào: “Dem kiêu mới nhất của tháng này cho cô ấy thử.”

Tô Yên Nhiên cũng lười phải tranh cãi, lạnh nhạt nói: “... Tôi không thử.” Thử nhiều quần áo như vậy không làm cô mệt chết mới lạ.

Hai cô phục vụ vốn đã chuẩn bị xong lời mời khách, nhưng bị không khí của hai người làm cho khiếp sợ, cứ thế không dám tiến lên giới thiệu một câu. Hai người ngơ ngác nhìn nhau, trao đổi ánh mắt không biết phải làm sao: Một đôi tuấn nam mỹ nữ mới xứng đôi làm sao! Người đàn ông đó còn trông có vẻ rất vương tử rất có tiền, thế mà cô gái kia còn tỏ vẻ không cam lòng?

Giằng co một lúc, Tiêu Dịch Thành đi về khu quần áo vừa mới tung ra thị trường mà phục vụ vừa chỉ, tiện tay lấy một bộ trong loạt quần áo ra, đi tới đưa cho Tô Yên Nhiên: “Cái này đi, mặc vào.”

Tô Yên Nhiên vẫn phùng mang trợn mắt như cũ, không hề nể mặt xoay đầu sang một bên.

“Nếu em không chịu thay... Tôi không ngại giúp em.” Người đàn ông ghé sát tai cô, mập mờ nói khẽ.

“...” Tô Yên Nhiên cắn phần giăng lấy bộ đồ từ tay Tiêu Dịch Thành, vào phòng thay.

Ba phút sau, Tô Yên Nhiên mặc bộ váy do chính Tiêu Dịch Thành chọn, đứng trước gương. Thoạt nhìn chỉ là bộ lễ phục mà anh tiện tay chọn, nhưng không thể phủ nhận bộ lễ phục màu lam này, đường cong đơn giản uyển chuyển, nhìn tổng thể là một bộ lễ phục lịch tã khuynh hướng bảo thủ, vai phải có dây, cảnh sắc trước ngực một chút cũng không lộ ra, nhưng lại lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, thắt lưng có vài nếp uốn, trước thắt lưng có một chiếc nơ vừa phải, che đi cái bụng đã hơi nhô ra của cô... Khách quan mà nói, rất thích hợp với cô.

Hai cô phục vụ cảm thấy cuối cùng mình cũng có đất dụng võ, liên tục tán thưởng: “Oa, quá xinh đẹp!” “Rất tôn màu da của cô...” “Đến cả số đo cũng rất vừa vặn...”

Tô Yên Nhiên không khỏi hơi đỏ mặt.

Nhưng một giây sau, Tô Yên Nhiên lại bị Tiêu Dịch Thành kéo về cửa hàng giày bên cạnh...

“Này này, còn chưa trả tiền mà...”

“Lúc em thử tôi đã trả rồi.”

“Váy quần áo cũ của tôi...” Bộ quần áo đó là một trong những bộ cô thích nhất.

“Có người mang về cho em rồi.”

Cũng đúng, ở bên cạnh Tiêu Dịch Thành, chuyện gì anh cũng sắp xếp ổn thỏa cả... Vì thế Tô Yên Nhiên không lên tiếng nữa. Có điều trong lòng vẫn đoán xem ý đồ của anh khi mang cô tham dự tiệc lần này là gì... Cứ cho là bây giờ anh không có bạn gái chính thức, nhưng trước kia nếu có tiệc gì cô không muốn đi, anh đều dẫn thư ký đi cùng..

Kể đó, Tiêu Dịch Thành mang cô vào salon, làm SPA, tạo kiểu tóc, trang điểm. Hơn ba tiếng sau, Tô Yên Nhiên từ đầu đến chân đều sáng hẳn lên.

Rốt cuộc Tiêu Dịch Thành cũng chịu nỡ nộ cười đầu tiên kể từ lúc bước chân ra khỏi nhà hàng tới giờ: “Người phụ nữ của anh đương nhiên là xinh đẹp nhất.” Giọng nói có vẻ tự hào.

Trong lòng Tô Yên Nhiên ngũ vị tạp trần... Trước kia anh cũng thường nói như thế.

Lúc này ở nhà hàng, anh thật sự vì cô mà quay lại... Cho đến lúc này đây, cô sẽ không ngờ đến mức tự lừa gạt bản thân rằng Tiêu Dịch Thành không quan tâm cô. Thậm chí cô bắt đầu có suy nghĩ muốn buông bỏ quá khứ, thử cùng anh bắt đầu lại, rốt cuộc cô cũng dám đối diện với trái tim của chính mình - từ chối A Miên bởi vì anh ấy không phải người mà cô mong đợi, mà là người đàn ông vì cô mà quay lại này. Bất tri bất giác, đã yêu anh mất rồi... Chẳng qua em không dám thừa nhận.

Nhưng dường như Tiêu Dịch Thành không thêm đề ý đến cô... Cái mà anh không thêm đề ý là cảm nhận của cô, mà anh chỉ làm theo ý mình, tự ý quyết định mọi chuyện cho cô.

Thậm chí trước kia khi cô tìm mọi cách để chiều ý anh, anh cũng chưa từng như vậy.

Trong vòng xoáy của yêu hận tình thù, cô vừa tìm được phương hướng, thì đã lạc mất đường. Hiện tại Tô Yên Nhiên không biết, cô và anh, có mấy phần yêu, mấy phần tình. Anh đứng ngay trước mặt em, nhưng em lại cảm thấy khoảng cách giữa chúng ta rất xa, rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vũ Hội

Vũ hội được tổ chức tại một biệt thự tư nhân của một nhà giàu có nổi tiếng ở ngoại ô thành phố S. Tiêu Dịch Thành và Tiêu Yên Nhiên đưa thiệp mời sau đó đi vào khu cổng chính được bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp bảo vệ.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là đại sảnh lầu một rộng, sáng như ban ngày, hai mặt đều là cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy vườn hoa lồng lộng lấy dưới màn đêm bên ngoài, mọi bày trí không cái nào là không tinh tế, xa hoa.

Trong lúc đó, những gương mặt thanh tú, nổi tiếng lượn qua lượn lại, y phục bóng bẩy, ăn uống linh đình.

Đột nhiên Tô Yên Nhiên hiểu ra mục đích tổ chức buổi dạ tiệc của chủ nhân biệt thự này. Con cháu của những gia tộc giàu có, quyền thế ở thành phố S, chuyện yêu đương thường ngày muốn chơi thế nào, thể hiện ra sao gia đình họ đều không quan tâm lắm, nhưng về vấn đề hôn nhân thì không thể chiều theo ý họ, mà phải tìm một nhà môn đăng hộ đối, đôi bên cùng có lợi. Vì thế, dạng tiệc rượu thế này chỉ là mượn danh tiệc rượu tạo điều kiện cho đám cậu ấm cô chiêu tìm hiểu lẫn nhau mà thôi.

Tiêu Dịch Thành cũng được liệt vào nhóm khách mời, chứng tỏ bọn họ nghĩ Tiêu Dịch Thành vẫn còn độc thân... Mặc dù hôn lễ lần trước rất lớn, nhưng chuyện anh kết hôn không thành cũng đã khiến dư luận xôn xao, ai ai cũng biết, cho nên, Tiêu đại thiếu gia trong lòng các chị em quần chúng vẫn là người đàn ông độc thân hoàng kim như cũ. Dựa vào điều kiện của Tiêu Dịch Thành, bất luận là gia sản hay tài mọ đều vô cùng hoàn hảo, không biết có bao nhiêu thiếu nữ đề mắt đến, khó trách anh không thể tùy tiện dẫn thư ký nhỏ nhen để đối phó được.

Thấy Tiêu Dịch Thành thế mà lại dẫn bạn gái ra sân, mà cô gái đó thoát nhìn còn rất đẹp rất có khí chất, hơn nữa còn có vài phần rất quen, sắc mặt của nhiều cô gái nhất thời trở nên khó coi.

Tiêu Dịch Thành luôn là một người khiêm tốn, hình ảnh của chính anh cũng rất ít khi được đăng tải trên các báo chí, tạp san, mà Tô Yên Nhiên trước kia luôn được Tiêu Dịch Thành bảo vệ rất kỹ, ai cũng biết Tiêu đại thiếu gia sắp kết hôn, đối tượng chỉ là một cô nhân viên nhỏ nhen với một cái tên rất kinh điển, nhưng những người không tới dự hôn lễ cũng không biết cô dâu thật sự có hình dáng thế nào. Nhưng sau hôm Tô Yên Nhiên đào hôn... Tin tức giật gân và hấp dẫn như thế có đơn vị truyền thông nào bỏ lỡ? Người chứng kiến hôn lễ quá nhiều, Tiêu gia cũng không chặn nổi. Còn Tiêu Dịch Thành xuất phát từ việc muốn tìm ra ý đồ của Tô Yên Nhiên nên đã ngầm cho phép đăng hình của cô...

Không biết có bao nhiêu thiếu nữ xem báo có hình Tô Yên Nhiên, ảo tưởng ngày nào đó mình cũng sẽ như chim sẻ biến thành phượng hoàng, sau đó mang Tô Yên Nhiên ngự ngốc, cơ hội tốt như vậy cũng bỏ qua; hoặc là hà hê vì thân phận của Tô Yên Nhiên mà dám vọng tưởng gả vào nhà giàu, cũng

mày không thành.

Suốt buổi chiều hai người rất ít nói chuyện với nhau, bởi vì có những lời cãi và không tiện mang lên bàn tiệc. Nhưng ngoài mặt vẫn vô cùng ân ái hòa hợp, tay của Tiêu Dịch Thành vẫn nghiêm nhiên khoác bên hông Tô Yên Nhiên, không cho cô chút cơ hội trốn thoát.

Làm cho mọi người không khỏi nghi ngờ đào hôn gì đó chỉ là trò cãi và của các cặp tình nhân mà thôi... Có điều, cô gái này gây ấn tượng lớn như vậy mà Tiêu Dịch Thành vẫn nuông chiều cô, xem ra Tiêu đại thiếu đúng là bị lún sâu rồi.

Vì thế Tô Yên Nhiên treo một nụ cười lịch sự đã sắp cứng đờ bên khóe môi, im lặng đứng bên cạnh người đàn ông được mọi người chú ý, nhìn anh đối phó qua loa với đủ mọi loại người, chỉ đúng lúc gạt đầu hoặc thỉnh thoảng đáp lại một hai câu.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện lịch sự, lễ độ với một đối tác làm ăn lần nữa, Tô Yên Nhiên nhịn không được lên tiếng oán trách: “Tôi hơi mệt.” Tối nay cô mang giày cao gót mà bình thường rất ít khi mang, đứng lâu như vậy có thể không mệt sao.

Nghĩ đến Tô Yên Nhiên là phụ nữ có thai, không thể quá mệt, Tô Dịch Thành lập tức đỡ cô từ bên ngoài vào phòng, ngồi xuống khu nghỉ ngơi có đặt rất nhiều điểm tâm bên cạnh đại sảnh.

Tô Yên Nhiên nhìn điểm tâm bánh ngọt với đủ loại màu sắc được làm rất tinh tế, khéo léo, nhất thời sáng mắt. Dù lúc chiều hai ba giờ mới ăn trưa, nhưng cũng đã qua bốn năm giờ đồng hồ, lại thêm một hồi bốn ba đến các cửa hàng, đến hiệu thẩm mỹ, lại mang thai, cô đã sớm vừa đói vừa mệt.

Tiêu Dịch Thành thầm trách mình sơ suất... Cả buổi chiều anh chỉ lo hờn dỗi, lại không để ý tới cảm nhận của cô... Đúng là anh không tốt. Uhm, xem ra sau này phải chuẩn bị một ít thức ăn mà cô thích sẵn trên xe mới được... Đỡ Tô Yên Nhiên ngồi xuống, sau đó đi đến khu điểm tâm, cầm đĩa chọn vài loại cô thích - sống chung với nhau tám chín tháng, anh đương nhiên biết rõ những món ưa thích của Tô Yên Nhiên.

Tô Yên Nhiên im lặng ngồi trên ghế ăn điểm tâm bánh ngọt, um, hơi khát... Bên cạnh lập tức đưa qua một ly nước hoa quả, là Tiêu Dịch Thành đưa tới. Tô Yên Nhiên uống một hớp, không lạnh, khẽ cau mày. Tiêu Dịch Thành ngồi cạnh nhìn cô ăn lập tức mở miệng giải thích: “Em vẫn chưa uống lạnh được.”

Tô Yên Nhiên gạt đầu, tiếp tục ăn bánh ngọt. Ánh mắt mãnh liệt từ bốn phía bắn tới khiến cô không thể làm ngơ, Tô Yên Nhiên không khỏi cười khỏ, người bên cạnh cô đúng là được nhiều cô gái nhớ nhung. Chỉ biết mặc niệm trong lòng: “Thật ra thì các cô không cần hâm mộ tôi, cũng không cần ghét tôi, tôi chẳng qua cũng chỉ là người qua đường của anh ta thôi, sau này các cô còn có cơ hội mà... Một ngày nào đó, người mà anh dẫn theo bên cạnh sẽ là một cô gái khác... Không biết tại sao khi nghĩ đến điều này, Tô Yên Nhiên lại thấy hơi chua xót.

Anh là thiên chi kiêu tử, tuần tú lại thành công, còn cô, rất bình thường, cũng lắm được xem như có vài phần xinh đẹp của một cô gái bình thường. Tất cả mọi người đều cảm thấy cô không xứng với anh. Cô đã từng cảm thấy không quan trọng, cô vốn không coi trọng khái niệm dòng tộc, cũng không định sẽ bên anh lâu dài... Vì thế, bây giờ có chút dè dặt là bởi vì bắt đầu mong mỏi có thể ở bên cạnh anh trong tương lai sao?

Một cô gái đáng bốc lửa mặc váy đỏ bước tới: “Dịch Thành, em còn tưởng anh sẽ không tới.”

Tiêu Dịch Thành đứng lên. Khuôn mặt anh tuần nở nụ cười mê hoặc: “Sở Sở đích thân mời, anh rất khó từ chối.”

Không sai, cô gái này chính là người đã từng xuất hiện ở phòng làm việc của Tiêu Dịch Thành sáng nay, Lâm Sở Sở, tối nay cô nàng ăn diện thật đúng là không phụ danh hiệu “Hoa hồng quyền rũ”, cao quý, xinh đẹp mà hấp dẫn. Mà chủ nhân căn biệt thự này cũng là cô của cô ta... Cũng xem như một nửa chủ nhân.

“Thật sao? Vậy nếu em mời anh nhảy một bản, anh có nhận lời em không?” Cô gái rất thẳng thắn, giọng nói êm ái đầy mong đợi.

Tô Yên Nhiên vẫn ở chỗ cũ vui đùa ăn bánh ngọt, thứ nhất là cô rất đói, tại sao bánh ở đây lại làm nhỏ như vậy nha? Cô thấy cần một miếng là hết sạch, nhưng ngại trước mặt nhiều người, cô phải chia thành bốn năm miếng, từ tốn mà ăn, cho nên phải trường kì kháng chiến; thứ hai cô không xem vào được, cũng không muốn nói chuyện. Có điều, lúc mỹ nhân này vừa đi tới, cô đã ngẩng đầu ra mắt thứ cuộn cuộn trước mặt kia rồi... Trong lòng thầm than, ít nhất cũng cup E đi? Thật ra thì cô cảm thấy cup C là vừa vặn rồi... Khụ khụ, cô tuyệt đối không phải tự khen mình nhé.

Tiêu Dịch Thành vẫn nở nụ cười hoàn mỹ như cũ: “Anh nghĩ vấn đề này em hỏi bạn gái anh sẽ thích hợp hơn.” Sau đó dùng ánh mắt hết sức cung chiêu nhìn cô gái đang hăng hái chiến đấu với bánh ngọt.

Tiêu đại thiếu gia, bằng thân phận và địa vị của anh, dù là bà xã của anh thì chỉ một điệu nhảy anh cũng không cần phải xin phép chứ... Xem ra, anh thật sự rất yêu cô gái này... Vốn tưởng dựa vào sức hấp dẫn của mình, sớm muộn anh cũng sẽ phát hiện một người độc lập tự chủ, ưu tú như em mới là sự lựa chọn thích hợp nhất của anh, không ngờ anh lại thích loại phụ nữ thô con nhu nhược như hoa thố này... Hoa hồng quyền rũ Lâm Sở Sở ảo não, không cam lòng.

Tô Yên Nhiên nuốt chút nữa bị nghẹn... Uống một hớp nước hoa quả, rồi dùng ánh mắt oán giận nhìn Tiêu Dịch Thành.

Cô gái này là quỷ chết đói đầu thai sao? Lại dám ăn uống thả cửa không hề có một chút phong thái thực nữ ở một buổi dạ tiệc như thế này... Có điều cũng đúng thôi, đã dựa vào cây đại thụ như Tiêu Dịch Thành, nói không chừng Tiêu Dịch Thành lại thích cái miệng này của cô ta... Khóe miệng Lâm Sở Sở giật giật. Vừa định mở miệng, Tô Yên Nhiên bên kia đã hết nghẹn, dùng khăn giấy lau khóe miệng, sau đó phát tay như đuổi ruồi, nhỏ nhẹ mở miệng: “Anh đi đi.”

Lâm Sở Sở kích động muốn ói máu... Thì ra Tiêu Dịch Thành mà cô tâm tâm niệm niệm trong mắt cô gái này chỉ là một vật chướng mắt?! Vậy thì những

giằng co cô cất giữ trong lòng từ trước đến nay được xem là gì? Cô thậm chí đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị từ chối, chẳng qua là vì không cam lòng nên mới bước qua... Cô thà bị Tiêu Dịch Thành cự tuyệt cũng không muốn bị cô gái đó bỏ thí!

Tiêu Dịch Thành bình tĩnh nhìn cô, dặn một câu: “Không được nói chuyện với người lạ.”

Tô Yên Nhiên im lặng, người ta muốn chào hỏi cô, cô cũng không thể không đáp câu nào? Vì thế lựa chọn im lặng.

Tiêu Dịch Thành cũng ý thức được yêu cầu của anh hơi quá, vì vậy đổi thành: “Không cho phép nhận lời khiêu vũ với đàn ông.”

Lâm Sở Sở đang đắm chìm trong rối rắm, thậm chí không nghe được hai câu này của Tiêu Dịch Thành... Khụ khụ, cũng may cô ta không nghe thấy.

Nhưng khi thấy Tiêu Dịch Thành đưa tay ra, tim Lâm Sở Sở không kiềm chế được đập rộn lên... Mơ mơ hồ hồ chìa tay mình ra, theo anh đi tới giữa đại sảnh. Thôi, đây vốn là mục đích của cô... Cô, một nữ cường nhân kiêu ngạo trên thương trường, trước mặt người mình thích, cũng chỉ là một người con gái biết đỏ mặt...

...

Kỹ thuật khiêu vũ của Tiêu Dịch Thành rất tốt, Lâm Sở Sở chỉ cần xoay bước theo chân anh... Nhìn khuôn mặt lạnh lùng trong gang tấc, người đàn ông này, cô có nỗ lực hết mình cũng không lường trước được lòng mình, cứ như trúng độc bị mê hoặc... Nhưng tại sao em đang ở đối diện anh, mà ngay cả một ánh nhìn anh cũng keo kiệt với em, còn không ngừng liếc nhìn về phía bàn có cô gái ngốc kia?

Đột nhiên Lâm Sở Sở hồi hận... Thảm họa quyết tâm: Tiêu Dịch Thành, em nhất định phải có được anh!

...

Tô Yên Nhiên ăn hết bánh trong đĩa, vẫn thấy chưa no... Chỉ có mấy miếng nhỏ! Sao no được chứ? Vì thế cô cầm đĩa, tự đến khu để thức ăn.

“Hi ~ Cô Tô Yên Nhiên xinh đẹp.” Giọng điệu ngả ngớn, cũng rất quen thuộc.

Tô Yên Nhiên nghiêng đầu, ngẩng lên. Nhìn thấy đôi mắt với đuôi mắt cong cong, ánh mắt chứa ý cười, hoa hoa công tử, Vệ Minh Dữ.

Lạnh nhạt đáp: “...Ừ.” Tô Yên Nhiên không có cách nào nghe lời Tiêu Dịch Thành, “Bắt” hết những người đàn ông có hảo cảm với mình.

“Cô Tô đến một mình à?”

Tô Yên Nhiên liếc anh ta, không phải nói nhầm à? Không phải anh ta thấy Tiêu Dịch Thành đi khỏi mới đến nói chuyện với cô sao?

Chọn xong thức ăn mình thích, Tô Yên Nhiên trở về chỗ ngồi. Vệ Minh Dữ đương nhiên đi theo.

“Xin hỏi, có việc gì?” Tô Yên Nhiên cảm giác được, Tiêu Dịch Thành ở trên sàn nhảy đã nhìn về phía này.

“Dĩ nhiên.” Vệ Minh Dữ tự động ngồi xuống cạnh Tô Yên Nhiên, “Xem ra cô rất thích ăn bánh ngọt.”

“Xin vào thẳng vấn đề, cảm ơn.” Tô Yên Nhiên múc một muỗng bơ, cho vào miệng.

“... Yên Nhiên, sao cô lại lạnh nhạt với tôi như thế? Làm tôi tổn thương lắm đấy, cô vẫn còn giận chuyện tôi báo với Tiêu Dịch Thành ở Hoàng Đô lần trước sao?” Vệ Minh Dữ làm ra vẻ đau lòng, mặt âm ỉ, vạm vỡ đặc dĩ, trên mặt viết “Tôi có nỗi khổ tâm”.

“...” Tô Yên Nhiên lười đáp, cô không có hứng thú với câu chuyện không thật này. Còn nữa, đừng gọi tôi là Yên Nhiên được không, tôi với anh cũng đâu thân thiết gì... Nhưng nghĩ có lẽ Vệ Minh Dữ cũng không để tâm kháng nghị này của cô, vì thế chọn im lặng.

“... Được rồi, tôi ngồi ở đây một phút, cậu ta ngoảnh về phía này năm lần rồi... Xem ra cậu ta cũng sắp xuống, chúng ta vào việc chính đi.”

Tô Yên Nhiên liếc anh ta, tỏ vẻ ngạc nhiên, anh có việc nghiêm túc thật sao? ... Chẳng qua, người nào đó có nhìn bên này nhiều lần như vậy sao chứ?

“Có vài việc, cô sẽ không có được đáp án cô muốn từ chỗ của Tiêu Dịch Thành... Bởi vì chuyện này đến cả cậu ta cũng không biết. Nhưng... Tôi biết nha ~ cô nên hỏi tôi thì tốt hơn ~!” Vệ Minh Dữ nói xong ra vẻ thần bí, mặt đầy ẩn ý.

Người bình thường có thể không biết Vệ Minh Dữ đang nói gì, nhưng Tô Yên Nhiên nghe hiểu. Cô ngừng ăn bánh, bỏ muỗng nĩa xuống, hay tay đặt lên đầu gối. Mắt rớt cuộc nhìn về phía Vệ Minh Dữ. Hơi ngẩng mặt lên, cười nhạt hỏi: “Anh biết được chuyện gì?”

Thấy cô đột nhiên nở nụ cười, Vệ Minh Dữ sửng sốt. Tô Yên Nhiên ăn diện cẩn thận không rất xinh đẹp nghi ngờ gì, nụ cười của cô luôn có sức hút mà chính cô cũng không ý thức được. “Cậu ta nói, khi cô cười tươi với một người, là lúc cô đang tính toán với người đó... Quà nhiên...” Thì ra trong mắt cô, vừa rồi tôi không hề đáng để nhắc tới. Còn bây giờ nhìn nhau, thậm chí dùng gương mặt tươi cười để đối phó, chỉ bởi vì tôi có thông tin mà cô cần.

Điều này dĩ nhiên chỉ anh ta và Tiêu Dịch Thành biết.

Trên sàn nhảy, điệu cuối cùng đã sắp kết thúc.

“Tiêu Dịch Thành chuẩn bị xuống rồi.” Tô Yên Nhiên khôi phục giọng lạnh nhạt.

“Nhớ lấy, tôi có thể giúp cậu ta tìm thấy cô, cũng có thể giúp cô thoát khỏi cậu ta. Đây là danh thiếp của tôi... Có số điện thoại trên đó.” Vệ Minh Dữ dùng tốc độ cực nhanh nói, đồng thời lén nhét tấm danh thiếp nhỏ vào tay Tô Yên Nhiên dưới bàn.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ngược

Vệ Minh Dữ vừa dứt lời cũng là lúc Tiêu Dịch Thành đi tới. Sắc mặt hơi khó coi: “Các người đang nói chuyện gì? Xem ra tán gẫu rất vui vẻ!” Đôi mắt đen nhánh quét qua lại giữa hai người.

Vệ Minh Dữ đứng lên, như không có chuyện gì xảy ra, bước lên dùng đầu nắm tay nện vào ngực Tiêu Dịch Thành một cái: “Khà khà, như nhau thôi, tôi thấy cậu ở trên sân nhảy cũng rất sung sướng nha, người đẹp mong nhớ... Anh em như tôi hiểu mà. Có điều, tiếc là tôi có mối thế nào, Yên Nhiên cũng không chịu đồng ý nhảy với tôi một bản...”

Nghe câu cuối cùng, sắc mặt u ám của Tiêu Dịch Thành hòa hoãn chút ít. Nhưng trong giọng nói không hề khách khí với Vệ Minh Dữ: “... Tránh ra một chút.” Người phụ nữ của tôi cậu cũng dám ảo tưởng à? Đừng nói khiêu vũ với cậu, đụng một đầu một đầu ngón tay cũng không được!

Vệ Minh Dữ thấy có nói nữa cũng không thú vị, sờ sờ chóp mũi, miệng lẩm nhẩm “Trọng sắc khinh bạn” gì đó, rồi bỏ đi.

Tô Yên Nhiên nắm tờ danh thiếp trong tay, chỉ thấy như nắm thêm một rắc rối, muốn vứt đi, nhưng không vứt được... Sờ dĩ trước kia cô bỏ nhiều thời gian để ở bên cạnh Tiêu Dịch Thành như thế, nguyên nhân chủ yếu là tìm ở chỗ Tô Dịch Thành và cả nhà họ Tiêu vẫn không tìm thấy thứ cô muốn, thông tin liên quan đến Tô Nhã Như... Giống như, Tiêu Gia vốn chưa từng có bà tồn tại.

Thừa dịp hai người đó nói chuyện với nhau, Tô Yên Nhiên giả vờ không cần thận, làm rớt muỗng xuống đất. Sau đó cúi xuống nhặt.

Đợi đến khi Tô Yên Nhiên ngồi thẳng lại, thả cái muỗng trong tay lên bàn, thì phát hiện Tiêu Dịch Thành đã đứng trước gót chân cô, im lặng nhìn xuống.

Chẳng lẽ anh đã phát hiện điều gì? Tô Yên Nhiên thấp thòm nghĩ. Mặt trưng ra nụ cười sáng lạng, che giấu nội tâm đang hốt hoảng, sau đó dùng giọng tự nhiên nhất có thể nói: “Tôi no rồi... Khi nào chúng ta trở về?”

Tiêu Dịch Thành dùng khuôn mặt lạnh lùng không một nét biểu cảm, đôi mắt sáng như ngọc, con ngươi đen láy, lẳng lặng nhìn chằm chằm Tô Yên Nhiên. Đôi mắt đó, dường như nhìn thấu mọi chuyện... Tô Yên Nhiên bỗng chột dạ, từ từ cúi đầu.

Thật ra thì Tô Yên Nhiên đã nghĩ nhiều, Tiêu Dịch Thành không phát hiện hành động của cô. Chẳng qua anh chỉ nghiêm túc quan sát cô.

Một cô gái có thể hấp dẫn sự chú ý của đàn ông, dĩ nhiên quan trọng là bề ngoài. Toàn bộ những người đàn ông ở đây, ai không liếc nhìn Tô Yên Nhiên vài lần? Thậm chí Tiêu Dịch Thành nghe được không ít tên thầm bàn tán về cô: “Mỹ nữ trong sáng long lanh như thủy tinh thể kia, nếu là tôi cũng sẵn sàng nắm trong tay ngâm trong miệng mà cưng chiều...” Tiêu Dịch Thành bắt đầu hồi hận, anh không nên bắt cô ăn diện rực rỡ như vậy, nghĩ tới những người đàn ông thầm mơ ước cô, thậm chí ngay cả người anh em của anh, Vệ Minh Dữ cũng đối xử đặc biệt với cô, anh liền khó chịu.

Tóc búi cao, để lộ đôi tai thanh tú, vành tai xinh, cổ trắng duyên dáng, xuống chút nữa là xương quai xanh tinh tế, đường cong phụng phụng theo hồ hấp... góc nghiêng xinh đẹp động lòng người... Huống hồ, anh biết rõ bên dưới lớp vải mỏng manh này là thân thể xinh đẹp, quyến rũ thế nào... Chỉ tưởng tượng thôi mà Tiêu Dịch Thành đã bắt đầu miệng đắng lưỡi khô... Từ sau khi cô mang thai, bọn họ đã lâu không có... gì đó gì đó rồi.

Nói trắng ra, Tiêu đại thiếu gia đang ghen tuông vô cớ... Sau đó lửa giận không cẩn thận biến thành lửa dục ~ lan tràn khắp nơi... Khụ khụ.

Trong đôi mắt người đàn ông thoáng qua tia bén nhọn, rốt cuộc mang ý cười mở miệng: “Nhưng tôi đói.” Đưa tay kéo Tô Yên Nhiên lên, đi tới cửa.

Tô Yên Nhiên không hiểu, đói bụng không phải nên đi lấy thức ăn sao? À, tên này kén chọn như vậy, chắc là không quen ăn mấy món kia.

Lâm Sở Sở cầm một ly rượu bước nhanh đến: “Dịch Thành, anh phải đi rồi sao?” Cô đang muốn kính anh một ly.

“Ừm, cô ấy không được khỏe...” Tiêu Dịch Thành tỏ vẻ vô cùng lo lắng quay sang Tô Yên Nhiên: “Đã bảo em đừng uống nhiều nước hoa quả như thế...”

Tô Yên Nhiên đang rất chật vật vì không theo kịp bước chân của người nào đó: “...” Rõ ràng anh nói đói bụng muốn về nhà ăn? Còn lấy tôi làm cớ.

“Cảm ơn cô Lâm đã khoản đãi.” Tiêu Dịch Thành không lạnh không nhạt bỏ lại một câu như vậy, tiếp tục dẫn Tô Yên Nhiên ra ngoài.

Tô Yên Nhiên vốn có tật giật mình, cũng không dám nhiều lời, chỉ lặng lẽ đuổi theo bước chân của anh... Lòng thầm nghĩ: Không lẽ đối bụng đến mức quái gở thế này? Hôm nay anh bỏ đói tôi cả buổi trưa, tôi còn chưa bày vẽ mặt đó cho anh xem đây.

Vốn tưởng rằng đang từng bước tiếp cận anh, thế mà anh lại gọi cô từ Sở Sở biến thành cô Lâm... Nhìn bóng dáng hai người hoảng hốt bỏ đi, Lâm Sở Sở lặng lẽ siết chặt ly trong tay, trầm tư: Giữa hai người họ... Tuyệt đối không giống hai người yêu nhau ngọt ngào cuồng nhiệt, cũng không ân ái như ngoài mặt... Có lẽ, cô còn có cơ hội...

Có thể nói Tô Yên Nhiên bị Tiêu Dịch Thành thô lỗ nhét vào ghế phụ lái chiếc BMW của anh, cũng rất chu đáo cài dây an toàn cho cô. Sau đó khởi động xe, chạy như bay.

Trán Tô Yên Nhiên tuôn mồ hôi trong vô hình: Lão đại, anh nổi cơn thần kinh gì vậy? Có gì anh nói thẳng không được sao? Đôi khi im lặng so với nói chuyện còn đáng sợ hơn... Theo lý thuyết, nếu vừa rồi anh nhìn thấy hoặc nghe được gì đó, bây giờ không có người ngoài anh phải mở miệng chất vấn mới đúng... Cảm thấy chuyện không đúng lắm, Tô Yên Nhiên lén liếc về phía Tiêu Dịch Thành, mặt căng thẳng, dường như đang nhìn nhin điều gì?

Cô gái nào đó mấy lần muốn nói lại thôi, vừa lúc gặp đèn xanh đèn đỏ. Ngón tay Tiêu Dịch Thành nhẹ gõ tay lái, liếc về phía cô, chế nhạo nói: “Sao, em không chờ được à?”

Lão đại... Việc này với việc không chờ được có quan hệ gì chứ? Tô yên Nhiên mở đôi mắt to long lanh, mặt khó hiểu. (๑_๑)?

Đôi mắt của anh thâm thúy hơn mấy phần. Một giây sau, Tô Yên Nhiên cảm thấy nhiệt độ bên tai dâng cao - anh phun ra một câu nóng bỏng khiêu khích thần kinh của cô: “Cô bé, em đang quyến rũ anh sao?”

Tên này đang động dục, giám định hoàn tất. Xem ra bí mật của mình chưa bị phát hiện, Tô yên Nhiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Sau đó dịch người ra cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, à, ban đêm thật đẹp làm sao!

Nhìn biểu cảm trên mặt của cô gái nào đó từ ngạc nhiên đến ngượng ngùng, lỗ tai thoáng cái đỏ lên, sau đó khẽ gắt: “Đồ háo sắc.” Còn trốn ra ngoài... Tâm tình vốn phiền muộn, hậm hực của Tiêu Dịch Thành không khỏi khá hơn, mà khát vọng của người nào đó lại càng thêm mãnh liệt.

Tô Yên Nhiên trấn tĩnh lại, bôn ba cả ngày bây giờ hơi buồn ngủ. Cô vẫn đang mang thai, anh có thể làm gì cô? Cùng lắm là hôn một chút, ôm một chút thôi.

Nhưng cô đã đánh giá thấp trình độ vô sỉ của Tiêu Dịch Thành. Về phương diện có liên quan đến phúc lợi của mình, anh đã sớm nghiên cứu từ trước, từ lên mạng tra tài liệu đến hỏi bác sĩ. Trước ba tháng là thời kỳ không ổn định của thai kỳ, rất dễ sinh non, nên tuyệt đối cấm loại chuyện OOO không nhẹ nhàng này. Ừm, thời kỳ ba tháng cuối cũng không thích hợp... Nhưng giữa thai kỳ, là có thể OOO, nhưng phải chú ý cơ thể, còn phải làm biện pháp an toàn... Khụ khụ.

Tô Yên Nhiên bị bế xuống xe. Thật ra lúc Tiêu Dịch Thành giơ tay ôm cô, cô đã tỉnh. Giãy giụa la: “Để tôi xuống! Tôi có thể tự đi!”

Chỉ tiếc người nào đó hoàn toàn không để ý tới cô. Tô Yên Nhiên nản chí, đành phải thuận theo... Động tác thân mật như thế, trước kia dĩ nhiên bọn họ vẫn thường làm, giờ đây anh cung chiêu cô như vậy, có lẽ là do cô mang thai con anh? Tô Yên Nhiên chua xót nghĩ, lần đầu tiên ghen với con mình...

Vừa vào cửa, Tiêu Dịch Thành không nhìn được nữa, đặt Tô Yên Nhiên lên ghế salon, vừa cúi người, liền ngậm lấy đôi môi anh đã ao ước cả buổi tối, ti mi mút vào... Đầu lưỡi khéo léo cạy mở hàm răng của cô, bừa bãi đoạt lấy nước bọt mang mùi vị nước hoa quả và bánh ngọt trong miệng cô...

“Ưm ưm ưm ưm...” Anh muốn làm gì?

Tiêu Dịch Thành thoáng buông môi cô ra, cười lộ răng: “Ăn em”

... Cuối cùng Tô Yên Nhiên hậu tri hậu giác phản ứng kịp, khó trách suốt đường đi anh tỏ vẻ vừa gấp gấp nhưng lại nhìn nhin, quái gở, thì ra là người đàn ông này nói đối bụng là có ý kia... 囧!

Tô Yên Nhiên nhìn chằm chằm ánh mắt mập mờ của anh: “Không, không được... Con...”

Tiêu Dịch Thành nhú mày, giọng dịu dàng dụ dỗ: “Sau ba tháng đầu là được. Anh hỏi bác sĩ rồi... Ông ấy nói cẩn thận một chút là được... Ngoan ~ Yên Nhiên nhỏ bé phải phối hợp nhé...” Bàn tay tà ác của Tiêu Dịch Thành lại kéo vai cô xuống... Nhất thời, trong phòng là một màn cảnh xuân nóng bỏng.

Tiêu Dịch Thành dùng một tay như cũ nâng ót cô, cố định dễ hôn, tay còn lại phủ lên bầu nhũ non mềm bởi vì mang thai mà đẩy đã không ít, nhẹ nhàng xoa. Đinh nụ hoa nhảy cảm ứng lên, anh tà ác cười, dùng đầu ngón tay kéo, vuốt ve hai viên đậu đỏ cứng rắn.

“Đau...” Nơi non mềm bị đối xử thô bạo như thế. Tô Yên Nhiên nhìn không được kêu đau, uốn người muốn trốn. Lại bị Tiêu Dịch Thành ngăn lại, thân thể cường tráng đè lên thân thể mềm mại của cô, nơi bí mật giữa hai chân bị thứ cứng rắn nóng bỏng của anh cách lớp vải mỏng chia vào...

Lỗ hổng trong phòng khách như thế... Trong nhà còn có quần gia và người giúp việc, nếu để họ thấy... “Xin anh, đừng như vậy mà...” Tô Yên Nhiên khóc cầu xin tha thứ, hai tay không có sức đánh đánh vào ngực anh.

Người phía dưới đôi mắt dâng lên một tầng hơi nước, bộ dáng muốn cảm dỗ bao nhiêu thì cảm dỗ bấy nhiêu, còn không ngừng dùng đôi tay mềm mại cọ xát ngực anh, Tiêu Dịch Thành thấy cô có vẻ thích mà còn tỏ ra kháng cự, cố ý trêu chọc anh... Nhất thời, lửa dục càng cao. Nhưng biết Tô Yên Nhiên đang lo lắng điều gì... Trước giờ cô luôn xấu hổ, thôi, về phòng mới tiếp tục. Miễn cưỡng áp chế dục vọng, ngồi dậy. Duỗi tay bắt lấy mắt cá chân của

Tô Yên Nhiên, muốn tháo giày cao gót ra cho cô.

“... Đây là cái gì?” Giọng Tiêu Dịch Thành lập tức lạnh như băng, dùng hau ngón tay kẹp lấy tờ giấy nhỏ hình chữ nhật rơi từ chiếc giày ra.

Trên tờ giấy chỉ có một số điện thoại, không có gì khác.

“Ai đưa cho em?” Tiêu Dịch Thành nhìn không nổi cái, mắt cũng sắp bắn ra lửa..

Tô Yên Nhiên tiếp tục im lặng, không trả lời. Không khí nhất thời ngưng trệ.

Nhìn Tiêu Dịch Thành nhanh nhẹn lấy điện thoại đi động ra gọi vào số trên tờ giấy, Tô Yên Nhiên kéo quần áo lại, thoáng che kín ngực trần của mình... Cô không dám ngẩng đầu nhìn anh, nhưng lỗ tai dựng lên, tập trung nghe tất cả động tĩnh. Lòng thầm nghĩ, xem ra số điện thoại mà Vệ Minh Dữ cho là số riêng, Tiêu Dịch Thành cũng không biết...

Một phút sau, bên kia đầu vang lên tiếng tút tút số bận. Điện thoại không ai nhận. Tô Yên Nhiên Nhìen thờ phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt Tiêu Dịch Thành càng đen hơn. Vò nát tờ giấy ném vào sọt giấy vụn. Quăng điện thoại. Hết sức u ám mở miệng: “Không nghe điện thoại, chỉ có hai khả năng.”

“Một là chủ nhân điện thoại không có ở đó.” Dừng một lúc, Tiêu Dịch Thành đột nhiên ghé sát vào Tô Yên Nhiên, hai tay dễ dàng kéo làn váy mà anh tự mình chọn cho cô lên, sau đó “Xoạt” một tiếng. Tiêu Dịch Thành cười lạnh tiếp tục: “Còn một khả năng là tên đó biết số của tôi. Nên không dám nhận.” Anh không thể không nghi ngờ người đàn ông duy nhất tiếp xúc với Tô Yên Nhiên tối nay... Người được xem là anh em tốt của anh.

Tròng mắt đen của Tiêu Dịch Thành chuyển sang u ám, mạnh mẽ kéo thân thể mềm mại trắng nõn kia vào lòng, giọng vừa dịu dàng vừa mê hoặc: “Yên Nhiên ngoan của tôi, em đoán, là loại nào?” Đồng thời, thứ che đầy duy nhất còn sót lại trên người Tô Yên Nhiên, nội y Lace màu trắng biến thành vãi vụn, rơi trên sàn nhà.

Tô Yên Nhiên nhắm mắt, nghĩ, những cái gọi là danh thiếp và quần áo, không phải dễ xé mà.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Giày vò

Tay của người đàn ông không khách khí giờ về phía da thịt mềm mịn, một tay tà ác vuốt ve phía trên, tay còn lại quá đáng hơn dò vào khe bí mật kia... Gây chuyện treu đùa, khiêu khích... Động tác của anh êm ái, tỉ mỉ, dường như hơi kiêu dè, nhưng cũng chọc cô hỗn loạn, khó nhịn, cả người mềm yếu, bụng dưới dần dâng lên cảm giác trống rỗng... Người đàn ông này đã quá quen thuộc những chỗ mẫn cảm trên cơ thể cô, biết làm thế nào để khơi dậy dục vọng của cô.

“Đừng, đừng mà... Ừm---” Tô Yên Nhiên mở miệng mới phát giác giọng của cô đã yếu đến mức không có chút nào thuyết phục, chỉ có thể làm tăng ham muốn của đàn ông.

“Ờ? Làm sao tôi biết em đang nói thật hay giả? Phụ nữ rất thích nói một đằng làm một nẻo... Huống hồ, Yên Nhiên em còn là cao thủ trong cao thủ, đùa bỡn tôi quay vòng...”

“Tôi không có...” Tô Yên Nhiên yếu ớt thanh minh. Ban đầu đích thật tôi muốn trả thù anh! Nhưng càng về sau, chính bản thân tôi cũng không phân biệt được tình cảm tôi dành cho anh có mấy phần thật mấy phần giả nữa... Nhưng không chịu được thái độ như vậy... Bị khinh thường khiến khoái cảm và xấu hổ thay phiên vẫy vẫy trong lòng, Tô Yên Nhiên quật cường cắn chặt môi, đè nén không cho tiếng rên rỉ ra khỏi miệng...

Tiêu Dịch Thành lạnh lùng cười nhạo, tỏ vẻ không tin, “Em tưởng tôi còn có thể tin em? Tôi đã cho em cơ hội giải thích... Do em lần nữa không chịu mở miệng. Bây giờ đã muộn! Tôi sẽ không bao giờ tin vào bất kì lời nào của em nữa! Có lẽ em không chỉ đùa bỡn một mình tôi? “Tiểu bạch kiểm” mà em gặp tối nay cũng là nô lệ dưới chân em phải không? Hay nói cách khác, Vệ Minh Dữ cũng thế?... Em đứng là... Đê tiện!”

Nước mắt, không kèm được rơi xuống, giọng có ý khóc: “Anh cần gì phải nhục nhã tôi như thế...”

Cơ thể to lớn, thon dài phủ lên cơ thể mềm mại trần trụi, da thịt liền kề với cô. Môi Tiêu Dịch Thành nhẹ giương, dùng giọng gần như dịu dàng nói nhỏ vào tai Tô Yên Nhiên: “Đừng quên, lúc trước em mặt dày mày dạn, bất chấp thủ đoạn leo lên người tôi thế nào... Cho nên, nếu nói nhục nhã cũng là do em tự chuốc lấy!” Đôi mắt lạnh lùng không chút ý cười, chỉ có một tia ham muốn điên cuồng không che giấu.

Thấy cô khóc, anh chỉ càng muốn mạnh mẽ xỏ xuyên qua cô... Chà đạp cô! Hận không thể nhìn thấy cô quỳ dưới chân anh cầu xin tha thứ... Tiêu Dịch Thành bị ý nghĩ điên cuồng trong đầu làm hoảng sợ, thì ra bên trong con người anh ẩn chứa một nhân cách có khuynh hướng tàn bạo như vậy. Nhưng anh không thể làm quá, bởi vì không thể không chú ý đến đứa bé trong bụng cô... Vì thế, anh cho rằng những gì anh làm bây giờ là đã quá kèm chế và nhân nhượng ~!

(Tiếp sau đây, các chương phát triển theo hướng [ngược thân + ngược tâm], xin lột hồ cẩn thận!)

Thấy Tô Yên Nhiên vẫn cắn chặt cắn chặt môi vẫn như cũ, anh bá đạo nói: “Không được cắn, dù muốn cắn, cũng phải để tôi cắn!”

Bị ham muốn chiếm hữu trong mắt Tiêu Dịch Thành dọa sợ, Tô Yên Nhiên run lên, nhưng tiếp sau đó, nụ hôn điên đảo trời đất rơi xuống, chiếc lưỡi linh hoạt của anh thâm nhập vào miệng cô, mặc tình hút lấy, nhấp nháp, cô gần như không thờ nổi.

Mãi đến khi cánh môi non mềm bị sưng đỏ, rốt cuộc anh cũng buông ra, nụ hôn dày đặc bắt đầu chuyển đến mũi, mắt, tai, cằm, cổ, xương quai xanh, ngực... Của cô, Sau cùng, cảm giác ẩm ướt nóng bỏng dừng lại trên ngực cô, môi lưỡi của anh không ngừng mút kéo mềm mại của cô, thỉnh thoảng còn cắn. Tô Yên Nhiên chỉ cảm thấy cả người sắp nóng lên... Nhấn nạy sâu trong cơ thể cô đã đến giới hạn.

Đột nhiên, toàn bộ những động tác khiến cô vừa khổ sở vừa vui sướng biến mất, người đàn ông nào đó cười lạnh, phun lời hờ hững: “Muốn tôi? Cầu xin tôi. Cầu xin tôi, tôi sẽ cho cô.”

Đôi mắt vốn đang mê mẩn của Tô Yên Nhiên khi chạm đến ánh mắt lạnh lùng của anh đột nhiên hồi phục trấn tĩnh. Lúc này mới phát hiện, cô sớm đã không còn mảnh vải che thân, mà trên này một nút áo sơ mi cũng chưa cởi... Dù xấu hổ trong lòng không còn chỗ che giấu, nhưng trên mặt vẫn phải giữ kiêu ngạo và thể diện -- Cố chấp quay đi: “Không!”

“Van xin tôi!” Anh lại xấu xa trêu chọc cô, xoa xoa bóp bóp, rồi dừng lại.

Ày, cái tên này sao lại có hứng thú với những câu dung tục thế chứ? Quá mất phong cách rồi! Chú có thể nhìn nhưng thím thì không nhìn được! Vì thế... Tô Yên Nhiên luôn nhu nhược luôn lụy tình thành công bị chọc giận! Hừ lạnh: “Tên kia, anh ngây thơ quá đó! Dù bà đây có cầu anh, thì cũng nói lên được điều gì chứ? Lời của đàn ông trên giường là không đáng tin nhất, phụ nữ cũng thế thôi. Anh nói xem, anh muốn làm thì làm không cần nói nhảm nhiều như vậy, trêu chọc bà đây rồi bỏ ngang là có ý gì? !! Nếu anh không được thì buông ra đi, bà đi tìm “Nô lệ dưới chân” mà anh nói vậy!”

(... ㄟ!)

Quả nhiên, đàn ông không ai chịu đựng được bị nghi ngờ về phương diện nào đó...

“Em dám!!! Ai nói tôi không được? Tôi được cho em xem!” Tên đàn ông nào đó nổi giận hét lên, bắt đầu cởi quần áo trên người mình, một phút sau, quần áo của tên nào đó thành công nằm trên thảm. Đồng thời, Tô Yên Nhiên cảm giác bị một cái tay không đứng đắn kéo một bên đùi thon dài trắng nõn của cô lên... Sau đó mạnh mẽ xò xuyên qua nơi mềm mại nhất của mình!

... Một lúc sau, Tô Yên Nhiên cảm giác món đồ chơi của tên kia lại lui ra.

Không thể nào, nhanh vậy à. Tô Yên Nhiên run rẩy: “... Anh bất lực thật hả?”

Tiêu Dịch Thành nhú mày chế giễu: “Không, làm từ phía sau an toàn hơn, không làm tổn thương tới đứa bé... Em đúng là gấp ha? ha~!”

(... ㄟ!)

Vì thế, tên nào đó đổi tư thế, bắt đầu chăm chỉ, nhiệt tình “Cày cấy“...

Mười phút sau.

“Chúng ta đổi tư thế được không?” Dù rất mất mặt, nhưng chân cô mỗi nhừ...

Đáp lại cô bị người ta ra sức đâm vài cái... -.-

Hai mươi phút sau.

“... Anh xong chưa thế!” Đát đã cấy xong, có thể gieo được chưa!

Anh tích chữ như vàng: “Chưa.”

Nửa tiếng sau.

Cuối cùng chiến trường đổi từ phòng khách về tới phòng ngủ. Nhưng... Tại sao anh ta vẫn muốn dùng tư thế kia chứ! ! -_-!

Một tiếng sau... Tô Yên Nhiên khàn giọng rồi. Nhưng tin thần vẫn rất minh mẫn đau khổ...()... Hu Hu hu, thật muốn ngất luôn...

Hai tiếng sau, Tô Yên Nhiên không biết ngất đi lúc nào chợt thức dậy, cô muốn nói: “Anh bạn, sao anh còn chưa xong?” Đáng tiếc, tiếng của cô sớm đã vỡ vụn, vừa mở miệng cũng chỉ có tiếng vỗ cùng mập mờ “R-O-O-M~” (Xin đọc tác ra).

Hôm sau. Sau buổi trưa, trời vừa nắng đẹp.

Tô Yên Nhiên quen thức sớm giờ mới yếu ớt tỉnh lại.

Cơ thể hình như đã được tắm rửa sạch sẽ... Nhưng cơ thể do gì gì đó quá mức nên vẫn còn vô cùng khó chịu... Rốt cục Tô Yên Nhiên cảm nhận được cảm giác O O X X đến không xuống giường được trong truyền thuyết... Tô Yên Nhiên nhớ tới một câu thơ: “Thị nhi phò khôi kiều vô lực” (Người hầu nâng dậy, nàng yếu đuối (tuồng chừng như) không có sức để đứng lên nổi), không ngờ có một ngày xuất hiện trên người cô..... 囧!

Đầu sỏ Tiêu Dịch Thành đương nhiên sáng khoái tinh thần sáng khoái đi làm rồi, sau khi giày vò cô thêm một buổi sáng, cô tỉnh đánh thức cô đang ngủ: “Tôi đi làm đây! Em ngoan ngoan nghỉ ngơi đi! Dám ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt? Hừ hừ, tôi khiến em không xuống giường được!”

Thật ra, sau khi lửa giận và lửa dục tan đi, nòng súng Tiêu Dịch Thành cũng đã nghĩ thông, nếu Tô Yên Nhiên thật sự thích cái tên “Tiểu bạch kiểm” tìm cô ở nhà hàng, cô đã đi cùng cậu ta từ lâu, còn Vệ Minh Dữ đúng là có hứng thú với cô, nhưng cũng chỉ dừng ở giai đoạn hứng thú, họ gặp nhau ba lần, đều có mặt anh ở đó, có thể làm được gì chứ? Đều tại anh tự ghen tuông vô cớ... Nhưng cũng đáng đời cô, ai bảo một câu cũng không chịu giải thích?

Có điều, nhìn cô gái nhỏ bị anh bắt nạt triệt để, giờ vô cùng mệt mỏi ngủ trong vòng tay anh, đột nhiên Tiêu Dịch Thành hiểu được một điều: Bất luận cô có tính khí thế nào, dù là mềm mại dịu dàng hay xù lông nổi cáu, anh đều yêu... Đúng, là yêu.

Cho dù cô lừa anh thì đã sao, anh có tình cảm với cô là thật. Thứ anh muốn có được, thì sẽ không bỏ qua! Rốt cuộc anh xác định được điều này. Sau này, anh tuyệt đối, tuyệt đối không cho cô có cơ hội bỏ đi, cũng không để bất kỳ tên đàn ông nào có cơ hội tiếp xúc với cô!

Chuyện tâm lý Tiêu Dịch Thành biến đổi mạnh mẽ, Tô Yên Nhiên cũng không biết. Cô chỉ biết: Đàn ông khi động dục và nổi giận thì cực kỳ đáng sợ, mà đàn ông đã động dục còn nổi giận... Cô sai rồi, sai ở chỗ không nên khiêu khích Tiêu Dịch Thành khi hắn đang động dục còn nổi giận... Sau này nhất định phải tránh xa!!!

Trước kia Lâm Vô Hà thường dạy cô: “Phụ nữ phải biết hợp thời yếu thế, đàn ông mới thích.” Sao cô lại thi hành triệt để cơ chứ... T-T

Tô Yên Nhiên là một người ngoài mềm trong cứng điển hình. Anh càng muốn không cho cô xuống giường cô càng muốn xuống! ... Không xuống được sao, làm người có ba cái gấp! Nhờ người làm diu? Nếu là bình thường cô có thể lấy cớ nhức đầu, đau bụng, nhưng nhớ tới quần áo họ ném trong phòng tối qua, còn quần áo của mình cũng bị xé nát... Quá mất mặt nha!

Khó khăn rời giường, mang dép, vào phòng tắm, rửa mặt... Đến phòng ăn, ngồi xuống, ăn cơm... (T o T) ... Tô Yên Nhiên càng cảm nhận sâu sắc nỗi phiền muộn “Đứng cũng khó chịu mà ngồi cũng khó chịu”! Việc duy nhất muốn làm là ngủ trên giường tới chết!

A a a a, Lâm Vô Hà ~ Á Hi... Dù là A Miên... Cầu xin các người, ai cũng được, mau tới dẫn em đi đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Láy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mù Quáng

Tô Yên Nhiên lặng lẽ ngồi ở hoa viên nhà họ Tiêu, nằm trên ghế dưới cây, bên cạnh là một cái bàn nhỏ, trên bàn bày hai cái đĩa xinh xắn, có tấm và nĩa mà cô giúp việc bóc vỏ sẵn.

Ánh trời chiều làm bóng mọi vật kéo dài thật dài, hoàng hôn dần buông xuống nơi đô thị phồn hoa này.

Tô Yên Nhiên cúi đầu, nhẹ vỗ bụng hơn ba tháng rưỡi đã hơi nhô ra. Xưa nay cô không thích ăn chua, gần đây đột nhiên lại thèm.

Có lẽ Tiêu Dịch Thành có căn dặn, dù cô muốn ăn gì, người làm cũng cố gắng làm cho cô, nhưng khi đồ ăn mà mười lăm phút trước cô thèm ăn đặt trước mặt, Tô Yên Nhiên lại không thấy hào hứng.

Đã năm ngày không gặp được anh. Tâm trạng ban đầu từ căm giận chuyển thành... Nhớ nhưng, lại càng thêm hận!

Đúng, nhớ mong, Tô Yên Nhiên phát hiện, bản thân không thể ngăn được việc nhớ người đàn ông đó, hi vọng có thể thấy anh cười với cô, hoặc mặt không biểu cảm gì, dù tức giận cũng được... Nói trắng ra, hi vọng anh có thể ngồi bên cạnh cô, sao lại khó như vậy?

Mà hận, là vì cô sắp bị ép cho điên rồi! Trong nhà họ Tiêu rộng lớn như vậy, có rất nhiều người, nhưng gần như không có ai có thể nói chuyện với cô. Ngoài mặt nói đề phòng bức xạ không cho cô lên mạng. Điện thoại cũng không cho gọi, ra ngoài càng không cần bàn. Đến kiểm tra sức khỏe, cũng mời bác sĩ riêng đến. Cô có thể không phát điên sao?

Không phải Tô Yên Nhiên tự cao, trước kia cô cũng thường giao thiệp với những cô giúp việc trẻ tuổi xấp xỉ mình, nhưng lúc đó cô xem nơi này như nhà của mình, cũng xem như nửa chủ nhân, còn bây giờ, cô chẳng qua chỉ là khách, hoặc nói là phạm nhân thì đúng hơn. Những người cô quen, ngoài trừ An Quang Vinh, những người khác đều bị thay cả. Ngoại trừ những câu cần thiết, một câu bọn họ cũng không nói với cô.

Hôm đó, ngoại trừ ăn uống, đi vệ sinh, cô nằm trên giường trọn một ngày, cũng suy nghĩ miên man cả ngày. Đêm trước khi anh tức giận, có thể hiểu là anh đang ghen không? Không biết tại sao, trong lòng cô lại có chút ngọt ngào.

Khó chịu trên người luôn khiến Tô Yên Nhiên cảm giận trong lòng, nhưng vẫn đợi Tiêu Dịch Thành về, nói lời an ủi cô.

Năm giờ rưỡi chiều, sáu giờ, sáu giờ rưỡi... Người bình thường nên về từ sớm lại không thấy về. Mãi đến bảy giờ tối, khi cô giúp việc cẩn thận mời cô qua ăn tối, mới nghe được từ chỗ quản gia An Quang Vinh anh đi công tác ở nước M, nói bên kia có chuyện gấp, cần anh tự mình qua xử lý --- bay lúc bốn giờ chiều.

Thật ra Tô Yên Nhiên rất muốn hỏi: “Tại sao bây giờ mới cho tôi biết? Trước khi lên máy bay chẳng lẽ thời gian gọi một cú điện thoại cho tôi cũng không có?” Nhưng vẫn mỉm cười đáp lại An Quang Vinh như cũ: “Ừm, biết rồi.”

An Quang Vinh không nói khi nào anh về. Cô cũng không hỏi.

Luôn là như thế, khi cô cho rằng anh yêu cô, cô cũng cố gắng muốn đến gần anh, thì anh lại xoay người đi, duy trì khoảng cách. Quanh đi quẩn lại, không biết là ai bỏ lỡ ai.

Giờ phút này, cảm xúc rõ ràng nhất trong lòng cô là, ghét, mệt. Cực kỳ ghét người tự cho mình là trung tâm kia, nhưng thật ra không có một chút tự do, nghĩ đến chuyện trốn lần nữa, cũng lười.

Trốn được rồi thì thế nào, đã quyết định sẽ sinh đứa bé, có người chăm sóc chu đáo, vẫn tốt hơn vào nam ra bắc.

Còn Vệ Minh Dữ, tin tức mà anh ta nắm trong tay có liên quan đến mẹ cô ngay cả Tiêu Dịch Thành cũng không biết là tin gì? Tô Yên Nhiên rất tò mò, nhưng tuyệt đối không nhất thời nóng lòng -- Anh ta đã có ý muốn nói với cô, sẽ nghĩ cách liên lạc với cô lần nữa.

Một con chim bay ngang qua, không để lại dấu vết gì. Tô Yên Nhiên miễn cưỡng nhắm mắt lại.

“Cô Tô, có một cô gái tự xưng là chị của cô muốn gặp cô...” Giọng của An Quang Vinh ở nơi không xa vang lên.

Không chế vui mừng trong lòng, sau khi Tô Yên Nhiên tỏ vẻ kinh ngạc, giả vờ bình thản nói: “Ồ...? Vậy dẫn cô ấy tới đây đi.” Có thể xưng chị của cô, chỉ có một người... Có điều, sao Tiêu Dịch Thành lại cho phép cô gặp người ngoài?

“Việc này...” An Quang Vinh do dự: “Tiếp khách ở phòng khách sẽ tốt hơn?” Ông cẩn thận đề nghị.

Tô Yên Nhiên hừ lạnh: “Sao, giám lỏng tôi còn chưa đủ, tôi với chị mình nói vài câu riêng tư các người cũng muốn nghe lén à?”

Trên mặt An Quang Vinh tỏ ý xấu hổ: “An Quang Vinh cũng chỉ phụng lệnh làm việc...”

Tô Yên Nhiên rũ mắt, bình thản mở miệng: “Anh ta giữ tôi lại cũng chỉ vì đứa bé thôi. Nếu tôi muốn đi, thật ra rất đơn giản, làm cho viên thịt trong bụng tôi biến mất là được.”

... Rõ ràng là uy hiếp trắng trợn.

Đại thiếu gia giữ cô lại đâu chỉ vì đứa bé... Phụ nữ sẵn lòng sinh con cho cậu ấy có thể xếp thành một vòng quang thành phố S. An Quang Vinh nghĩ thầm, nhưng cũng không dám trái lời, vẫn phải nể mặt bà chủ tương lai một chút. Vì thế nói vào bộ đàm: “Mời cô Lâm tới hoa viên.”

Họ Lâm, xem ra đúng là Lâm Vô Hà!

Nhưng khi bảo vệ dẫn cô “Lâm” đến, lại khiến Tô Yên Nhiên thất vọng rồi. Người đó không phải Lâm Vô Hà, mà là Lâm Sở Sở.

Tô Yên Nhiên sa sầm mặt, khó trách người phụ nữ này được mời vào, thì ra cô ta có quan hệ với Tiêu Dịch Thành chứ không phải có quan hệ với cô. Có điều, cô ta gặp cô làm gì? Có ý đồ gì?

Lâm Sở Sở ngồi đối diện Tô Yên Nhiên, dáng điệu tao nhã uống một ngụm trà, sau đó đặt lại trên bàn, mới từ tốn nói: “Dùng trà ở đây thật sự quá nhàn nhã, Yên Nhiên em đúng là biết hưởng thụ.”

Tô Yên Nhiên bị bốn chữ “Yên Nhiên em” ra chiều thân thiết của cô ta làm nổi hết da gà, ngay cả ba anh chị nhà cô cũng chưa từng gọi cô như vậy. Ngoài cười nhưng trong không cười bình thản nói: “Chị Lâm, chúng ta hình như không quen. Tôi cũng không định thân thiết với chị, nên xin chị đừng vòng vo làm quen nữa, có gì cứ nói thẳng.”

Rõ ràng là đang ngấp nghé người đàn ông của cô... Được rồi, ít ra trước mặt ở trước mặt mọi người anh ấy là của tôi không sai, sao tôi có thể thân với cô được.

Trên mặt Lâm Sở Sở có chút khó xử, nhưng nhanh chóng ổn định lại, cười duyên nói: “Cô Tô quả nhiên thẳng thắn. Khó trách A Dữ rõ ràng biết cô là người của anh ấy, nhưng vẫn si mê cô không thay đổi.”

Tô Yên Nhiên được một phen kinh ngạc, tình huống gì đây, A Dữ? ... Vệ Minh Dữ sao? Phù - - Anh ta gặp cô chỉ có ba lần, thế nào là “Si mê không thay đổi?” ... Không rõ tình huống trước mặt, Tô Yên Nhiên không định xen vào, chỉ thản nhiên “Ồ...?”, để cô ta nói tiếp.

Quả nhiên, Lâm Sở Sở từ từ nở nụ cười, nói tiếp: “A Dữ bảo tôi tới.”

Xem ra, cô ta có quen biết với Vệ Minh Dữ?

Đường như nhìn thấu thắc mắc của Tô Yên Nhiên, Lâm Sở Sở gật gù đầu: “Tôi quen A Dữ khi cả hai đi du học ở nước M, chúng tôi là bạn học.”

“Anh ta có lời gì muốn chị truyền đạt cho tôi sao?” Cơ bản đã nắm được tình hình, Tô Yên Nhiên không muốn nói lời thừa thãi với cô ta, chỉ muốn biết trọng điểm.

“Anh ấy nói, nếu cô đồng ý đi cùng anh ấy, mấy ngày tới hãy nghỉ cách rời khỏi nhà họ Tiêu, anh ấy sẽ dẫn cô đi.”

Tô Yên Nhiên nở nụ cười: “... Ở đây tôi được ăn ngon ở sang, tại sao phải đi.”

“Cô, không phải cô...” Lâm Sở Sở không tin được tròn to mắt nhìn Tô Yên Nhiên. “Anh ấy nói, cô muốn đi...”

“Tôi mặc kệ các người đã thỏa thuận gì, nhưng xin lỗi nhé, tôi phải nói một điều, ý của anh ta cũng không phải ý của tôi. Dù tôi có muốn đi, cũng không cần nhờ anh ta. Còn nữa, Dù có một số việc tôi vốn muốn biết, cũng không có nghĩa là bây giờ tôi vẫn muốn biết. Biết nhiều chuyện vớ vẩn cũng không tốt cho tôi.”

“Tôi mệt rồi, An Quang Vinh, tiễn khách!” Tô Yên Nhiên cao giọng, vẫy tay với An Quang Vinh đứng gần đó.

An Quang Vinh lập tức bước tới, cung kính đáp: “Vâng!” Sau đó ra hiệu tay với Lâm Sở Sở: “Cô Lâm, mời!”

“Vậy tôi cáo từ.” Lâm Sở Sở đứng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói xong, căm hận nhìn Tô Yên Nhiên, không cam lòng rời đi.

Tô Yên Nhiên trầm tư: tại sao Vệ Minh Dữ lại cố ý nói như vậy? Khiến mọi người hiểu lầm cô và anh ta có quan hệ thân thiết thì có gì hay? Cô mới không tin anh ta thật sự thích phụ nữ đang mang thai con của người đàn ông khác.

Anh ta không phải anh em của Tiêu Dịch Thành sao, tại sao muốn “giúp” mình? Anh ta có mục đích gì?

Chỉ có một khả năng, anh ta và Lâm Sở Sở có cùng ý muốn: Phá hoại quan hệ giữa cô và Tiêu Dịch Thành!

Lâm Sở Sở thích Tiêu Dịch Thành, còn động cơ của Vệ Minh Dữ... Tô Yên Nhiên nghĩ mãi không ra.

Lần này từ chối anh ta, cũng đồng nghĩa với việc từ chối tin tức mà anh ta nắm giữ, ví dụ như chuyện có liên quan tới mẹ Tô Nhã Như.

Mẹ yêu quý của con, xin lỗi... Trước giờ con vẫn xem mẹ là người quan trọng trong cuộc đời mình, dù mẹ không còn bên con, thậm chí không còn trên đời này. Nhưng bất tri bất giác, con đã quên đi chuyện này... Bởi vì, trong cuộc đời con đã xuất hiện một người còn khiến con mong nhớ hơn nữa.

Vừa rồi trong phút chốc, con mới phát hiện, thì ra con thật sự không muốn rời xa anh ấy. Dù hiện tại anh ấy trở nên rất đáng ghét, dùng cách mà con không thích nhất để giam cầm con, con vẫn không muốn nhường vị trí bên cạnh anh ấy cho bất kỳ cô gái nào khác...

Lâm Vô Hà nói đúng, chị ấy nói tình yêu khiến cho phụ nữ trở nên mù quáng, ngốc nghếch...

Bỗng nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Đang nghĩ gì vậy, nghĩ đến thất thân? Tôi đứng lâu như vậy cũng không hay.” Sau đó một đôi tay khỏe mạnh có lực, vòng qua ghế đặt sau lưng cô.

Ở nhà họ Tiêu, người có thể làm thế với cô, chỉ có một.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Lạ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Một mối

Tô Yên Nhiên hoảng sợ, tâm tình phức tạp trong nháy mắt biến đổi, Sau cùng vẫn chọn cách nói vô cùng nhạt nhẽo: “...Anh về lúc nào?”

Thật ra, cô càng muốn hỏi thời gian chính xác hơn, anh về trước khi Lâm Sở Sở tới, trong khi cô ta ở đây hay là sau khi cô ta về rồi?

“Ừm, vừa về không lâu.” Tiêu Dịch Thành mơ hồ nói. “Tối rồi, buổi tối ngoài trời có sương, chúng ta về phòng rồi tính.” Nói rồi vòng đến trước mặt Tô Yên Nhiên, động tác dịu dàng không chút nghi ngờ bế cô lên, đi vào nhà.

Ngoan ngoãn làm tổ trong lòng Tiêu Dịch Thành, Tô Yên Nhiên nhắm mắt lại. Khó trách, Lâm Sở Sở được phép đến. Rõ ràng anh vừa về tới không lâu, Lâm Sở Sở đã tìm tới. Anh đồng ý cho cô ta vào vì muốn xem Lâm Sở Sở tìm cô có việc gì, còn cô sẽ có phản ứng thế nào. Tô Yên Nhiên càng hốt hoảng đoán: Nói không chừng, lúc này anh đã trốn sau bụi cây nào đó? Điều tại cô quá ỷ lại và tin tưởng nơi này, hoàn toàn nói lung cánh gác.

Trong bốn đứa con của cha nuôi - có thể nói trong bốn đồ đệ, cô là đứa không có tiền đồ nhất, nhưng so với người bình thường vẫn tự nhận là trình độ cao hơn, bây giờ ngay cả Tiêu Dịch Thành xuất hiện lúc nào cũng không hay... Cô đã đoán trước, sau này có một ngày cô sẽ bị quên lãng trong lòng mọi người, nhưng nơi này lại không phải là nơi để cô phởn phác nửa đời còn lại.

Tô Yên Nhiên nghĩ, cô yêu anh, có lẽ anh cũng yêu cô. Nhưng giữa bọn họ có quá nhiều lừa dối và phòng bị. Cô không thể hoàn toàn thẳng thắn và thành khẩn với anh, anh cũng không thể hoàn toàn tin nhiệm cô. Hai người yêu nhau nhưng trước giờ chưa hề đối đãi thật lòng trăm phần trăm với nhau.

Một phút trước cô vừa nghĩ nếu không muốn lang thang bốn ba, thì cũng có thể hoài niệm về khoảng thời gian an nhàn này cũng được, nhưng giờ đây, cô lại thay đổi ý định...

“Nói anh nghe, em đang nghĩ gì?” Anh cẩn thận đặt cô xuống giường, vẫn ôm cô trong lòng, khẽ sát tai cô, dịu dàng hỏi.

Tô Yên Nhiên ngẩng lên, nở nụ cười hờ hững: “Tôi đang nghĩ, phải làm sao mới trốn khỏi đây được. Anh định để tôi quang minh chính đại mà đi hay là tôi tự tìm đường tắt mà đi đây.”

Tình cảm dịu dàng trong anh nháy mắt bị dập tắt. Siết chặt cổ tay cô: “Em nói gì? Lặp lại lần nữa.”

Cổ tay đau làm cô khẽ nhíu mày, Tô Yên Nhiên không còn giả vờ cười chua xót nữa, rũ bỏ nguy trang để lộ khuôn mặt đầy mệt mỏi: “Tiêu Dịch Thành, tôi mệt rồi.”

Tiêu Dịch Thành cười, khôi phục ánh mắt dịu dàng, giọng nói dịu dàng: “Mệt à, vậy em nghỉ ngơi đi đừng nói lung tung nữa.”

Nhưng cổ tay Tô Yên Nhiên càng bị siết đau hơn.

Ngừng một lát, Tiêu Dịch Thành dường như rất bình thản nói: “Tô Yên Nhiên, đời này tôi sẽ không thả em đi. Dù không có đứa bé, em vẫn thuộc về tôi. Em rõ chưa? Vì thế, em em không cần phải phí công thử làm gì thì tốt hơn.”

Em đã trêu chọc tôi, cả đời này em đừng mong thoát khỏi tôi, muốn trách thì tự trách bản thân mình đi!

“Không, tôi không rõ! Tôi là chính tôi, tôi không thuộc về bất kỳ ai cả!” Tô Yên Nhiên dùng tay còn lại tách từng ngón, từng ngón tay Tiêu Dịch Thành đang nắm cổ tay cô.

Hành động của cô như kim châm vào mắt anh. Rất lâu trước kia, ở đại sảnh lầu một của tập đoàn Thiên Khải, cô mặt dày mày dạn bám lấy anh cùng bằng hành động này. Lúc đó cô biến thành bạch tuộc quấn lấy anh, cả người leo lên người anh, có bỏ ra cũng không được... Mắt Tiêu Dịch Thành đỏ lên, thuận theo cô buông tay ra, quay mặt đi. Thoát cái đứng dậy, bỏ đi chỉ để lại cho cô một bóng lưng.

“Tô Yên Nhiên, tôi cũng mệt mỏi rồi.” Giọng nói chín chắn hoặc sắc sảo hoặc dịu dàng của anh giờ đây lại đầy mệt mỏi.

Ngay sau đó, “Ầm” một cái, cửa phòng đóng lại.

Tô Yên Nhiên ngơ ngác, ánh mắt dừng trên cánh cửa vừa đóng. Cứ lặng lẽ ngồi như thế, hoàn toàn rơi vào trạng thái trống rỗng, không nghĩ được gì cả.

Một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, phát hiện anh lại theo thói quen bế cô về phòng ngủ chính. Đêm đó, anh cũng bế cô về phòng này.

Mấy ngày nay sau khi bị “bắt” về cô đều ngủ ở phòng dành cho khách. Thời gian đó tư tưởng chưa thông thoáng nên cô không cần bàn, còn Tiêu Dịch Thành lúc này đang cực kỳ tỉnh táo vẫn bế cô về đây rõ ràng là muốn nối lại tình xưa với cô, cô lại chọn lật bài lúc này...

Tô Yên Nhiên nở nụ cười chua xót, nhưng không có can đảm ra khỏi phòng này để trở về phòng cho khách... Nếu đã quyết định cuối cùng sẽ đi, cứ để cô một mình ở lại nơi có những hồi ức ngọt ngào giữa hai người lần nữa vậy!

Nếu bây giờ cô đi thì sẽ không còn cơ hội nữa!

Ngồi trước bàn sách, đọc sách một lúc nhưng không tập trung được, cảm giác rồi bời lại ập đến. Tô Yên Nhiên lạng lẹ bò lên giường -- phù phù, nói sao đi nữa thì cô vẫn quen ngủ giường này hơn... Cô ngủ ở phòng cho khách luôn không ngon giấc.

Lúc ngủ mơ màng, Tô Yên Nhiên cảm giác có một cái ôm ấp áp dịu dàng ập đến, ôm lấy cô từ phía sau... Ừm, hẳn là ảo giác của cô...

Hôm sau tỉnh dậy, Tô Yên Nhiên ngạc nhiên thấy mình đang nằm trong vòng tay của tên hôm qua “chiến tranh lạnh” với mình.

Phát hiện cô tỉnh, anh cũng mở mắt, đoán chừng đã dậy từ lâu. Nhe răng cười với cô: “Chào buổi sáng!”

Tô Yên Nhiên vừa tỉnh dậy, tinh thần vẫn mơ màng chưa tỉnh táo đáp lại: “Ừm... Chào buổi sáng.”

Anh vui vẻ đưa tay xoa đầu cô: “Đánh răng đi, chúng ta xuống ăn sáng.”

Tô Yên Nhiên ngơ ngác đáp: “Ồ...” (◡_◡)

Sau đó đứng dậy vào nhà vệ sinh.

Mãi đến khi miệng đầy bọt kem đánh răng vị bạc hà, Tô Yên Nhiên mới hồi phục tinh thần, không thể không bắt đầu bội phục tên họ Tiêu nào đó: ...
Làm gì cũng không có kết quả, dùng thế nhu tình để tấn công sao?

Ừm... Vậy cũng được. Vậy mình tương kế tựu kế vậy.

Dưới cái nhìn đầy tình ý của người nào đó, Tô Yên Nhiên ngoan ngoãn ăn bữa sáng.

Từ sau khi trở về lần đầu tiên Tô Yên Nhiên chủ động ôm lấy tay Tiêu Dịch Thành -- Trước kia khi cô chuẩn bị đeo bám anh tiws cùng thì hay làm hành động này, cười đến cực kỳ ngây thơ với Tiêu Dịch Thành: “Em muốn đi làm với anh, cả ngày ở nhà rất chán.”

Tiêu Dịch Thành dỗ cô như dỗ em bé: “Yên Nhiên ngoan, ở nhà đợi tôi về. Ở ngoài không có gì chơi, theo tôi đi làm càng không có gì vui, tôi không có thời gian chơi với em.”

“Không sao, em nhìn anh làm việc là được, em bảo đảm không làm phiền anh...”

Người không hiểu, ví dụ như quản gia An Quang Vinh đứng bên cạnh, mừng thầm trong lòng, xem ra thiếu gia và cô Tô cuối cùng cũng làm hòa rồi! A...
Không, có lẽ phải nhanh chóng đổi cách xưng hô thành “Thiếu phu nhân” thôi.

“Ồ? Thì ra em muốn ở cạnh tôi đến thế sao, rồi xa tôi một phút cũng không được?” Đôi mắt đen của anh lóe lên.

“Đúng vậy đúng vậy. Vì vậy anh nhất định phải mang theo em...~!” Thật ra tôi biết anh tuyệt đối sẽ không dẫn tôi theo, ngược lại sẽ dặn dò bảo vệ trong Tiêu gia tăng cường phòng bị... Cứ xem như tôi cáo biệt với anh vậy, tránh cho anh nói tôi đi mà không từ biệt.

Tốt nhất là anh có thể dẫn cô ra ngoài, trong nhà họ Tiêu từ bảo vệ, camera, tia hồng ngoại, lưới điện đến khóa mật mã không chỗ nào không có, nếu cô không mang thai, hơn nữa có thân thủ như Á Hi, Lâm Vô Hà đương nhiên có thể dễ dàng chạy thoát, nhưng cô không có... Khả năng duy nhất cô có được là dịch dung. Người giúp việc trong nhà chắc không có khả năng sẽ giúp cô đi mua đồ chứ?

“Một khi đã như vậy... Tôi ở nhà làm việc cũng được. An Quang Vinh, hôm nay tôi không đi làm. Gọi điện nói với thư ký Vương một tiếng. Hội nghị lúc mười giờ để cô ấy chủ trì, tôi phân phó nhiệm vụ qua video call là được.” Anh bắt đầu kéo nút thắt cà vạt.

Mặt Tô Yên Nhiên biến sắc, cuối cùng hừ một tiếng, vung tay Tiêu Dịch Thành lại, xoay người lên lầu.

Ai -- xem ra hôm nay trốn không thoát!

... Cái này gọi là tự tạo nghiệt không thể sống.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Mê tình

Tiêu Dịch Thành thật sự ở nhà với cô cả ngày. Ngoại trừ mười giờ vào thư phòng dùng laptop chủ trì hội nghị qua video call, thỉnh thoảng nhận mấy cuộc điện thoại ra, anh với cô quả thật như hình với bóng, nửa bước cũng không rời. Thái độ đối với Tô Yên Nhiên càng cực kỳ dịu dàng, càng thêm yêu chiều, nhưng với bất kỳ đề nghị nào của cô anh đều không thỏa hiệp, ví dụ như ra ngoài đi dạo, anh đều một mực chọn cách... Vờ như không nghe thấy.

Không chỉ có hôm nay, hôm sau, ngày thứ ba... Ngày thứ N, cũng như thế. Tiêu Dịch Thành đều thực hiện chính sách nhìn chăm chú Tô Yên Nhiên, kế hoạch chạy trốn của cô thất bại triệt để rồi. Tô Yên Nhiên nghiêm túc cảm nhận được, hết chín phần mười là Tiêu Dịch Thành trốn sau cây nghe lén cuộc đối thoại giữa cô và Lâm Sở Sở ngày đó...

Trong cuộc sống hằng ngày, Tiêu Dịch Thành chăm sóc cô rất chu đáo, chỉ cần yêu cầu của cô anh thấy hợp lý, anh đều đáp ứng cô. Thỉnh thoảng còn rủ cô mua sách dạy ba mẹ dưỡng thai vàng vang và mây mây...

Tô Yên Nhiên hơi bối rối, nhưng dường như cũng hiểu được. Tiêu Dịch Thành quả nhiên tâm cơ thâm trầm, anh cực kỳ thành công tạo nên một hình tượng giả dối: “Đây là nhà cô, sau này họ sẽ cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc, êm đẹp.” Nếu không phải cô vẫn bị giam lỏng như cũ -- ngay cả đi tản bộ anh đều tìm mọi cách từ chối, suýt chút nữa đã tin những chuyện này là thật.

Bất tri bất giác, cô mang thai đã được bốn tháng.

Chỉ cần cô sinh con xong, tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc! Nhớ đến bản hợp đồng kia... Tô Yên Nhiên buông sách trong tay, đột nhiên bắt đầu quan tâm vấn đề nào đó: “Tiêu Dịch Thành, anh thích con trai hay con gái?”

Ở một góc khác của phòng sách, Tiêu Dịch Thành đang ngồi trước bàn xử lý báo cáo ngẩng đầu lên nhìn cô, con ngươi đen nhánh như mực xoay tròn, môi mỏng kéo thành một vòng cung đẹp mắt, dịu dàng hỏi: "... Sao đột nhiên lại hỏi câu này?"

Ấy, cái tên này không có chuyện gì thì cười yêu nghiệt như thế làm gì, lại còn dùng giọng dịu dàng như thế để nói với cô... Rõ ràng là quyến rũ trắng trợn mà!

Tiêu Dịch Thành rất đẹp trai, chuyện này Tô Yên Nhiên biết, vốn trước kia không quan tâm điều này, nhưng giai đoạn này, cô cảm thấy dường như Tiêu Dịch Thành cố hết sức bày ra sức hấp dẫn không gì sánh nổi trước mặt cô. Đôi mày lạnh lùng, nghiêm nghị, đúng tiêu chuẩn băng sơn mỹ nam, mà lúc anh cười, nụ cười sáng lạn của anh có thể hòa tan cả núi băng ở Bắc Cực vậy....

Tô Yên Nhiên vội chuyển tầm mắt: "Khụ khụ, không có gì... Chỉ tùy tiện hỏi thôi." Cha mẹ bình thường đều quan tâm vấn đề này không phải sao? Đồng thời thầm mặc niệm: Yêu nghiệt, họa thủy, lấy sắc đẹp mê hoặc lòng người... Tô Yên Nhiên mày phải chống lại cảm dỗ, kiên định lập trường!

Thời gian này anh vẫn ở bên cạnh cô, hai người thậm chí còn ngủ cùng giường... Nhưng anh ngoại trừ sờ đầu, nắm tay, có lúc đỡ eo cô, ôm ấp ra cũng không có hành động nào khác... Đến cả hôn cũng không có. Người ngoài nhìn vào còn tưởng hai người họ rất hòa hợp ân ái, nhưng Tô Yên Nhiên biết vẫn có chỗ không giống trước kia... Ít nhất trước kia ngày nào họ cũng hôn nhau.

Cô không tin vì cô mang thai nên anh kiêng không OXXX, trước kia không phải anh còn đặt biệt đi hỏi bác sĩ, nói giữa thai kì có thể làm gì đó sao, lần trước còn đòi hỏi cô không điều độ hại cô nằm suốt một ngày...

Sau khi trở về, bị ngược một chút, sau đó không ngừng tỏ ra dịu dàng, Tô Yên Nhiên có chút mơ hồ, không biết Tiêu Dịch Thành đang diễn kịch gì.

Chẳng lẽ do cô mang thai cơ thể thay đổi, không khơi dậy nổi hứng thú của anh ta? Bây giờ anh tốt với cô cũng chỉ để cô yên tâm sinh con? Còn chưa biến thành phụ nữ lớn tuổi có chồng đã bắt đầu bị ghét bỏ rồi... T-T

Tâm trí lơ lửng một hồi, sau khi hoàn hồn lại, Tô Yên Nhiên mới phát hiện không biết Tiêu Dịch Thành đến cạnh cô khi nào, ôm cô vào lòng, dùng tay quẹt vào mũi cô: "Suy nghĩ gì mà nhập tâm vậy?"

"Khụ khụ, không có gì." Tô Yên Nhiên muốn nói lại thôi, không giống người không có chuyện chút nào.

Tiêu Dịch Thành nghiêng đầu dựa lên vai cô, chế giễu nói: "Em không muốn nói thật sao?"

Tên này... Đúng là hiểu cô.

Tô Yên Nhiên ngẫm nghĩ, sau đó cực kỳ nghiêm túc mở miệng: "Được, tôi nói. Có điều tôi nói rõ trước, anh đừng giả vờ không nghe thấy, cũng không được chuyển đề tài." Cô muốn cùng anh nói rõ ràng một lần, quan hệ mờ ám không rõ ràng như bây giờ khiến cô có ảo giác có thể ở cạnh anh lâu dài... Nhưng lại có quá nhiều điều không thể làm lơ, nhắc cô tất cả những chuyện này đều là giả.

Cô không thích cảm giác không xác định này.

Tiêu Dịch Thành tỏ vẻ không cảm thấy hứng thú, nói nhẹ như mây bay: "Vậy... Vậy em vẫn không nên nói thì tốt hơn."

Đầu Tô Yên Nhiên đầy vạch đen, nhất thời hậm hực:..."-

Tiêu Dịch Thành lấy tay xoay mặt cô lại, nhìn chăm chăm vào mắt cô, u ám nói: "Cô bé, em biết không, em thật sự làm khó tôi... Tôi cũng không biết phải làm gì với em... Đôi khi rất hận em, đôi khi lại..." Ánh mắt oán hận, giọng nói oán hận, anh ta đang... Lên án cô. Ai không biết còn tưởng cô đang bắt nạt anh đấy!

Tô Yên Nhiên không đúng lúc ngăn không cho anh tiếp tục: "Thật ra, tôi chỉ muốn hỏi, sau khi sinh con, anh sẽ cho tôi ba trăm ngàn hoặc năm trăm ngàn thật sao? Nếu anh quyết thì thế nào? Tôi cũng không làm gì được anh. Anh không cho tôi, tôi cũng không thể đi kiện anh? Tôi không có tiền mời được luật sư đâu."

Dường như không khí bỗng ngưng trệ... Một lúc lâu sau, Tiêu Dịch Thành mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi sẽ không quỵt em." (#') 凸

Tô Yên Nhiên vô cùng vui vẻ gật đầu: "Ồ..., vậy thì tốt! Vậy từ hôm nay tôi có thể bắt đầu nghĩ phải xài ba trăm hoặc năm trăm ngàn kia thế nào rồi."

Tiêu Dịch Thành đẩy vạch đen. Cô gái này đúng là đồ không tim không phổi.

"Không, tôi đổi ý rồi, một xu cũng không cho em"

"A a a, đừng keo vậy chứ!!! Phản đối, phản đối..."

"Được, để thể hiện tôi không phải loại người vất chày ra nước, tôi quyết định cho em một đồng."

Tô Yên Nhiên hoàn toàn không còn gì để nói: "OO..." Tôi nên khen anh hào phóng à, quả thật nhìn không ra anh là đồ keo kiệt!

...

Hai người im lặng một lúc. Đột nhiên Tiêu Dịch Thành nói: “Ừm, tốt hơn nên sinh con trai.”

“...Tại sao?” Một lúc sau Tô Yên Nhiên mới phản ứng kịp anh đang trả lời câu hỏi lúc đầu của cô, mắt trừng lớn bất mãn, nhìn không ra thì ra anh là kẻ trọng nam khinh nữ? ?

“Vì nếu sinh con gái, lại thích làm nũng giống mẹ, tôi lại không thể không quan tâm con bé, vậy sẽ rất đau đầu.”

Tô Yên Nhiên hơi đỏ mặt... Tên này nói chuyện sao lại thích lòng vòng thế chứ. Nhưng không kèm được cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng... Có lẽ, cô thật sự có chút mong đợi sẽ ý lại anh cả đời? Có điều, sao cô cứ có cảm giác đang trúng kế của anh là thế nào?

Nòng súng trong lòng Tiêu Dịch Thành lặng lẽ giương lên nhắm vào “mục tiêu”.

Trời tối, cũng nên nghỉ ngơi. Sau khi hai người trở về phòng, dưới không khí hài hòa như thế... Nước chảy thành sông nên nhân tiện gì đó gì đó luôn.

Sau khi xong việc, Tô Yên Nhiên gối đầu lên tay Tiêu Dịch Thành, tay anh thì khoác lên lưng cô.

“Tiêu Dịch Thành.” Giọng nói mang chút làm nũng vang lên, khiến người ta dễ bị mê hoặc.

“Humm?” Có điều xem ra, người bị mê hoặc tinh thần vẫn cực kỳ tỉnh táo, tự chủ rất tốt.

“Có phải anh yêu tôi thật rồi không?” Chung quy vẫn không nhận được mà hỏi.

Không nghĩ tới Tô Yên Nhiên sẽ hỏi trực tiếp như vậy. Mắt Tiêu Dịch Thành lóe sáng: “Ừm, có lẽ chỉ là thói quen, lười phải vun đắp một mối tình mới.

Em cũng biết, con người tôi có khuynh hướng lưu luyến cái cũ.” Em cho rằng sau tất cả những việc mà em làm, tôi còn có thể tin cái gọi là tình yêu của những người con gái khác sao? Tôi không tin em, nhưng vẫn không kèm lòng được mà kỳ vọng.

“Ha ha.” ... Quả nhiên không nên quá kỳ vọng.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ đi.” Tiêu Dịch Thành thân nhiên nói. Đề nén ý nghĩ muốn hỏi lại: “Vậy còn em, yêu anh được bao nhiêu?”... Anh sợ nghe được đáp án không mong muốn.

Nhưng Tô Yên Nhiên vẫn rất tỉnh táo, cô cũng không quên mục đích ban đầu của mình: “Có điều, Tiêu Dịch Thành, tôi cũng không phải phạm nhân của anh. Anh không thể cứ giam tôi mãi, tôi muốn tự do, anh hiểu không, tự do!”

“Nếu em không muốn trốn nữa, tôi đương nhiên không giam em.” Tay đang ôm eo cô bắt giác siết chặt.

Tô Yên Nhiên phối hợp, càng dán chặt vào ngực Tiêu Dịch Thành, khẽ cười tự giễu nói: “Lẽ nào anh không nhìn ra, em đang thử yêu anh thật lòng sao... Nhưng anh lại biến nơi này thành nhà giam, sao em có thể không trốn?” Nói đến câu sau, lại có tiếng khóc, Tiêu Dịch Thành cảm thấy cảm giác mát lạnh trước ngực.

Một phút trước, em tháo bỏ tất cả nguy trang trước mặt anh, hỏi câu mà trong lòng em để ý nhất. Nhưng câu trả lời của anh lại khiến em bất an. Em không thể không bắt đầu nghĩ kế mới...

Đôi mắt u ám của Tiêu Dịch Thành lóe sáng, dùng tay nắm lấy cằm của cô gái trong lòng, yên lặng nhìn vào mắt cô, như muốn nhìn thấu lòng cô.

Đôi mắt trong suốt của Tô Yên Nhiên bối rối và hoang mang, ầng ầng nước. Nhưng không chớp lấy một cái, nhìn sâu vào mắt Tiêu Dịch Thành.

Nếu Tô Yên Nhiên thật sự bình tĩnh, có lẽ Tiêu Dịch Thành còn nghi ngờ, nhưng nhìn thấy bối rối trong mắt cô... Vẫn không kèm được mà mềm lòng.

Hơn nữa, đôi mắt trong suốt mà mê hoặc đó... Đúng là khiến người ta muốn phạm tội. Cúi đầu hôn lấy đôi môi còn hơi sưng đỏ, bàn tay đang dùng trên em cô cũng bắt đầu chuyển lên đôi gò núi nhỏ. Tiêu Dịch Thành tranh thủ nói một câu: “Ừm.. Mai tôi dẫn em ra ngoài đi dạo.”

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bị bắt

Hôm nay, Tiêu Dịch Thành mặc một bộ quần áo màu trắng nhân nhả, tác phong lịch sự, nhanh nhẹn. Nhưng lại bắt Tô Yên Nhiên ăn mặc... Không giống ai -- áo ba lỗ màu đen, khoác sơ mi vàng nhạt bên ngoài, váy hoa dài ngoằn đến mắt cá chân, giày sandal, lại mang cho cô một chiếc mắt kính, và một chiếc mũ to viền hoa!

Có điều Tô Yên Nhiên không phản đối là được, chỉ là nhìn không được mà tò mò về hành trình tiếp theo.

“Em muốn đi đâu?” Nhưng vừa lên xe, Tiêu Dịch Thành lại rất dân chủ trung cầu ý kiến của cô.

Ồ, có thể cho cô chọn thật sao?

“Siêu thị.” Đồng người, hỗn loạn, dễ trốn.

“Ồ đó đồng người lại lộn xộn, chen chúc dè búng em thì sao?” Cô nghĩ được anh cũng nghĩ được, còn lấy con ra làm có.

“Khu thương mại lớn, bây giờ là giờ hành chính, người cũng không đông lắm.” Tô Yên Nhiên đành phải lấy lùi làm tiến.

Tên này không dừng lại hiểu rõ cô như vậy làm gì! -.- “Vây... Khu vui chơi. Chơi ngựa gỗ rất lãng mạn nha!...” Dù trước giờ tôi chưa từng thấy trên người anh có tế bào lãng mạn nào, nhưng vẫn hi vọng anh có thể phối hợp một lần.

Tiêu Dịch Thành bắt đầu dĩ vãng: “... Em đã làm mẹ rồi còn muốn chơi trò của con nít, ngoan ngoãn chút.” Một lát sau lại tự nói: “Thôi, cứ đi tản bộ ở bờ biển là được. Ừm, Tôi có người bạn có nhà ở bên bờ biển tư nhân...”

Tô Yên Nhiên phồng má oán thăm: Dân chủ cái đầu anh ấy! Anh đã quyết định rồi còn hỏi tôi làm gì? Đi biển còn phải là biển tư nhân, dọc đường toàn người của anh, bảo tôi làm sao mà trốn? ?

Người đàn ông nào đó không hề cảm nhận được tâm trạng u ám của Tô Yên Nhiên, cười tít mắt nghiêng người qua, cài dây an toàn cho cô, nhân tiện hôn trộm mặt cô một cái, sau đó khởi động chiếc BMW.

Nhà họ Tiêu ở ngoại ô phía nam thành phố S, Tiêu Dịch Thành lái xe về hướng bờ biển phía nam, hơn nửa tiếng sau thì tới - - Một trang viên kề sát biển xuất hiện trước mắt Tô Yên Nhiên, khắp nơi toàn dừa và cọ.

Tiêu Dịch Thành dừng ngay cổng sắt và khóa điện tử còn có vài bảo vệ, sau khi anh nói vài câu với một trong những bảo vệ thì được phép qua. Xe tiến vào trang viên, năm phút sau, xe cuối cùng dừng lại, phía trước là mặt bên một toà pháo đài hùng vĩ, cổ kính -- còn phía trước mặt chính diện là một bờ cát mênh mông! Phía sau bờ cát là vùng biển rộng lớn! Cách bờ biển không xa là những tàu thuyền lớn nhỏ không đều nhau. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tô Yên Nhiên nhin không được vui lên.

Cảm nhận được vui vẻ của Tô yên Nhiên, Tiêu Dịch Thành cười: “Ha ha, tôi biết em sẽ thích.”

Tiêu Dịch Thành như thường lệ nắm tay Yên Nhiên đi về hướng toà pháo đài cổ.

“Ồ, sao cửa lại khóa? Trong pháo đài này có người không?” Có làm không? Ngoài cổng chính có bảo vệ, đến pháo đài này cửa lại đóng chặt, cả người mở cửa cũng không có.

“Có, yên tâm, xem tôi này!” Tiêu Dịch Thành bắt đầu ra sức gõ cửa: “Này! Mở cửa! Khách quý đến rồi!”

“Tự xưng là khách quý... Đúng là không biết xấu hổ.” Tô Yên Nhiên nói thăm.

Tiêu Dịch Thành nghe thấy, quay đầu: “Tôi vốn là khách quý, bởi vì anh ta thu phí cực kỳ đắt! Em không biết, người ta đang trốn ở nơi nào đó trong này nhìn lên chúng ta qua camera, tên keo kiệt! Dù là anh em đến đây chơi anh ta cũng lấy tiền.”

“Chà, không phải chứ? ! Xem ra chủ nhân nơi này trái lại rất thú vị.” Hơn nữa chắc chắn rất thân với Tiêu Dịch Thành, lại có thể để cho người họ Tiêu nào đó vạ năm vờ làm người tốt dưới tình huống biết rõ trong nhà có người đang nhìn vẫn ăn nói trắng trợn như vậy.

“Này. Ai đó, nếu không mở cửa vậy bọn tôi đi nhé! Tiếp đãi khách kiểu gì thế này!” Thằng cha này chắc chắn là cố tình im lặng làm anh mất mặt trước mặt con gái.

Trái lại Tô Yên Nhiên không hề sốt ruột, bắt đầu thưởng thức cảnh biển cách đó không xa: “Lát nữa tôi sẽ ra biển chơi.” Tô Yên Nhiên hướng về phía biển, lớn giọng tuyên bố.

“Không cho phép ra.”

“Tôi càng muốn đi, hừ!”

“... Tôi đi cùng em”

“Hô hô, hai vị đúng là phu thê tình thâm!” Một giọng nam hùng hồn, từ chỗ sâu trong phòng truyền ra ngoài qua micro, đồng thời, cửa pháo đài cũng tự động mở ra.

Về mặt Tiêu Dịch Thành không hề không giận, kéo Tô Yên Nhiên đi vào. Đồng thời nói: “Diêm Kiến, cậu còn có thể vô si hơn không?”

Chỉ lát sau, chủ nhân giọng nói đó đã xuất hiện trước mặt họ -- trong đại sảnh nghiêm trang, một người giống quý tộc Châu Âu thể kỷ mười tám cao lớn, đáng vẻ lười biếng ngồi tựa vào kệ sofa bằng da màu đen.

Tô Yên Nhiên có chút lo lắng không yên, cảm thấy cách ăn mặc của mình không hợp với phong cách ở đây, có chút oán hận trừng mắt liếc người đàn ông bên cạnh một cái.

Một nhóm người mặc trang phục hầu gái, tướng mạo vô cùng xinh đẹp bước lên trước, hơi cúi đầu với họ, sau đó nói với Tô Yên Nhiên bằng giọng cung kính: “Quý khách, xin cho phép tôi dẫn cô xuống tắm suối nước nóng.”

Tô Yên Nhiên ngạc nhiên nhìn về phía Tiêu Dịch Thành. Cau mày do dự nói: “Phụ nữ có thai hình như không thích hợp tắm suối nước nóng.”

Tiêu Dịch Thành véo véo tay cô, nhìn cô cười: “Cậu ta đã điều chỉnh nhiệt độ nước thấp hơn. Giữa thai kì thai vị đã ổn định, ngâm nước chút cũng không sao. Ừm, em đi ngâm khoảng mười phút là được, không sao đâu.”

Tô Yên Nhiên đành phải đi theo cô hầu nữ. Mắt nhìn chăm chăm vào cô ta, cảm thán trong lòng, đồng phục hấp dẫn đồng phục hấp dẫn nha, nhìn cái thứ vênh trước vênh sau kia, thân hình cũng rất đẹp, chủ nhân pháo đài cổ lão huynh đúng là không ít điểm phúc... Khụ khụ, xin tha thứ tư cho tướng không trong sáng của cô.

Thoáng nghe thấy giọng của Tiêu Dịch Thành và người đàn ông kia truyền ra từ đại sảnh, giọng trước là của chủ nhân tòa pháo đài: “Cậu thừa biết tôi không gặp phụ nữ ăn mặc không hợp hoàn cảnh.”

“Tôi cũng mặc không hợp hoàn cảnh đây, tôi còn tưởng anh sẽ cho chúng tôi đi tắm uyên ương!”

ĐM, thì ra thằng cha này có ý này!

“Vì không để cậu thực hiện được gian kế, tôi quyết định, tôi nhin!”

... Phần kế tiếp Tô Yên Nhiên không nghe được nữa. Thăm nghĩ, chủ nhân tòa pháo đài này quả thật rất thú vị... Ừm, thế mà lại dám đối đầu với tên yêu nghiệt Tiêu Dịch Thành.

Suối nước nóng ở trong một gian phòng chừng năm trăm mét vuông, ở giữa phòng là bồn tắm nước nóng, hơi na ná với bồn tắm thời cổ đại. Ở cửa có một bình phong tuyệt đẹp che chắn, bốn góc bồn có màn lụa màu trắng che từ trần nhà xuống, nhiệt độ bên trong phòng là mười bảy độ điều hòa, từ bồn tắm tỏa ra hơi nước mờ mờ nóng hổi, trên mặt nước có rải cánh hoa hồng. Trong một góc phòng, có xông hương hoa khiến người ta thư thái. Tất cả mọi thứ đều vô cùng hoàn mỹ. Xem ra Tô Yên Nhiên quả thật được đãi ngộ như công chúa, phi tần thời cổ đại, thật sự là hưởng thụ quá xa hoa rồi!

Sau khi cô hầu nữ dặn dò mọi việc xong lui ra ngoài, cô liền gấp rút cởi quần áo đi vào bể nước nóng.

Tô Yên Nhiên ngồi trong bồn tắm, dựa vào thành bồn, mắt khẽ nhắm lại, chỉ cảm thấy ngâm mình trong làn nước ấm áp thế này, cả người được thả lỏng nên hơi buồn ngủ. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ. Nhớ tới cô hầu nữ lúc này có nói lát nữa sẽ đem quần áo cho cô, Tô Yên Nhiên xoa huyết thái dương, phục hồi tinh thần, nhẹ giọng nói: “Xin đặt quần áo trên mặt bình phong là được.” Sau đó định đứng dậy, dù sao ngâm nước lâu cũng không tốt cho đứa bé.

Người nọ cười nhẹ thành tiếng: “A. Tôi không có lấy quần áo giúp cô.” Là giọng của đàn ông! Giọng nói này hơi quen nhưng tuyệt đối không phải Tiêu Dịch Thành, cũng không phải tiếng của chủ nhân tòa pháo đài lúc này.

Dù ngâm mình trong bồn nước ấm, nhưng Tô Yên Nhiên lại thấy sờn gai ốc cả lên!

Tô Yên Nhiên hừ lạnh: “Khách đang tắm cũng cho người ngoài tự tiện xâm nhập, đây là cách tiếp đãi khách của chủ nhân pháo đài này à?”

Người nọ dường như không đồng tình với ý khinh bỉ trong lời nói của Tô Yên Nhiên: “Không không không, tôi chỉ đứng ở mặt ngoài bình phong, cái gì cũng chưa thấy. Nhưng tôi quả thật rất muốn vòng qua bình phong này để được nhìn thấy tướng mạo xinh đẹp của cô đây...”

“Vệ Minh Dữ, anh dám!” Anh ta nói nhiều như vậy đủ để cô nhận ra giọng của anh ta.

“Ồ..., Yên Nhiên cuối cùng cũng nhận ra tôi rồi? Ôi ôi ôi! Xem ra trí nhớ của em cũng không tệ.” Tâm trạng của Vệ Minh Dữ dường như rất tốt.

“Có chuyện gì? Nói đi!” Tô Yên Nhiên thật không có cách nào thoải mái nói chuyện với người khác trong tình huống cả người trần thế này. Bỗng cô ngửi thấy một mùi nồng hơn mùi hoa!

“Yên Nhiên đối với tôi lúc nào cũng không kiên nhẫn nha? Nhưng không sao, tôi đối với cô rất kiên nhẫn.” Giọng của Vệ Minh Dữ bắt đầu trở nên mơ hồ xa xôi...

KHÔNG biết rốt cuộc anh ta có ý đồ gì? Còn nữa, anh ta dám xuống tay với mình trong pháo đài này, chẳng lẽ anh ta và chủ nhân tòa pháo đài này là cùng một người? Đột nhiên Tô Yên Nhiên thấy đồng cảm với Tiêu Dịch Thành, bị người thân thiết và bạn thân phản bội, chắc chắn sẽ cực kỳ tức giận đau lòng... Cô muốn trốn thật, nhưng tuyệt đối không dùng cách này để trốn.

“Anh... Anh thật, thật hèn hạ...” Tô Yên Nhiên cố gắng tỉnh táo nói xong câu này, cuối cùng bất lực nhắm mắt lại, yếu ớt ngã gục xuống thành bồn.

“Tiểu Ngủ.”

“Có.” Vào đi, đúng là cô hầu nữ xinh đẹp vừa dẫn Tô Yên Nhiên vào lúc này.

“Giúp cô Tô mặc quần áo vào đi.”

“Vâng ạ.”

Vệ Minh Dữ tựa vào cửa, sờ sờ mũi, lầm bầm lầu bầu: “Haiz, tôi rõ ràng rất quân tử... Xem đi, cả liếc mắt nhìn một cái cũng không có nha.” Thật ra, anh ta sợ nhìn một cái thật sẽ rước họa vào thân...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Lạ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cố nhân

Khi Tô Yên Nhiên từ trong mơ hồ khôi phục lại ý thức, không khí xa lạ làm cô nhớ lại chuyện xảy ra trước khi mình bị hôn mê, cũng không dám mở mắt ngay, mà vẫn giả vờ ngủ như cũ, dùng cơ thể cảm nhận tình huống xung quanh. Hiện tại cô đang mặc quần áo cotton rộng thùng thình, nằm trên một chiếc giường mềm mại, đắp chăn mỏng, nhiệt độ bên trong hẳn là có mở điều hòa, khoảng chừng hai mươi lăm độ. Căn cứ vào hướng di chuyển của không khí, phòng cũng không lớn lắm, bày trí cũng không nhiều. Cửa sổ bên trái, cửa chính bên phải, cách đó không xa thậm chí có tiếng sóng biển vỗ nhẹ -- xem ra cô không bị chuyển đi, vẫn ở trong pháo đài!

Quan trọng nhất là trong phòng có người! Căn cứ vào tần suất hô hấp ổn định của người đó, chắc chắn là đàn ông, có lẽ anh ta đang đứng cạnh cửa sổ. Trên cơ thể anh ta có mùi rất nhẹ của hoa và mùi ẩm ướt, đúng là mùi mà cô ngửi được ở phòng tắm trước khi hôn mê -- xem ra đúng là tên vô si đã gài bẫy cô, Vệ Minh Dữ không sai.

Có điều trong không khí còn có thêm một mùi hương nồng, ngửi vào khiến người ta thấy dễ chịu, chắc chắn là thuốc giải thuốc mê lúc trước. Xem ra anh ta đang đợi cô tỉnh.

Tô Yên Nhiên cũng không biết mình nên mở mắt hay vẫn nên giả vờ hôn mê. Cô không hiểu tại sao Vệ Minh Dữ muốn “Bắt cóc” cô, cô không tài không sắc -- được rồi, ít nhất bây giờ cũng không có sắc, anh ta có ý đồ gì chứ?

“Tôi biết cô tỉnh rồi.” Vệ Minh Dữ đột nhiên mở miệng nói.

Cái gì? Hẳn phát hiện rồi rồi? Xem ra không thể giả vờ được nữa: “... Sao anh biết.” Tô Yên Nhiên mở mắt.

“Ha ha, đoán.” Vệ Minh Dữ tuyệt đối không có ý đến gần, vẫn dựa vào cửa sổ như cũ.

Tô Yên Nhiên không nói gì: “...” Chẳng lẽ cách một lúc anh ta lại nói một câu như vậy, xem cô có phản ứng không?

“Thật ra là do trực giác... Trực giác của tôi rất chính xác.” Vệ Minh Dữ nói rất nghiêm túc.

“Tôi hôn mê bao lâu rồi?” Tô Yên Nhiên lạnh lùng nói sang chuyện khác, cô không có hứng thú với chuyện trực giác của anh ta đúng hay sai.

“Chưa lâu lắm, cô nằm trên giường mới mười phút thôi. Năng lực khôi phục của cô rất tốt, hoặc nói, năng lực cảnh giác của cô rất cao.” Có chuyện anh ta không nói, người bình thường phải nửa tiếng mới có thể tỉnh, dù anh ngại cô có thai, cho thuốc mê không nhiều nhưng cô cũng không thể tỉnh lại nhanh như vậy.

Xem ra, anh xem nhẹ cô rồi. Cô tuyệt đối không phải như vẻ ngoài chỉ là một cô gái trời gà không chặt... Không biết tên kia có biết điểm này không? Ha ha.

“Vậy anh ‘mời’ tôi đến đây có chuyện gì?” Tô Yên Nhiên chậm rãi ngồi dậy.

“Không phải cô muốn rời khỏi cậu ta sao, chẳng qua tôi giúp cô một chuyện mà thôi.” Giọng Vệ Minh Dữ ảm áp vô hại đáp.

Tô Yên Nhiên không hề ngạc nhiên khi anh ta biết mình muốn trốn. Ngoài dự đoán cô rất bình thản: “Ồ... Vậy tại sao tôi vẫn còn ở trong pháo đài? Anh ấy sẽ dễ tìm thấy, không phải sao?”

Đôi mắt hẹp dài đào hoa của Vệ Minh Dữ ngạc nhiên quét lên quét xuống, anh ta bắt đầu có chút bội phục cô gái này rồi. Sau đó cười cười nói: “Cậu ta đã rời pháo đài một mình rồi -- ừm, đuổi theo cô. Chúng tôi tạo hiện trường giả cô đe dọa cô hầu nữ, sau đó thoát bằng cửa sau, sau đó giả vờ đánh ngất cô hầu kia...” Nói đến đây, Vệ Minh Dữ dừng lại, Nhìn chằm chằm vào nét mặt của Tô Yên Nhiên.

Tô Yên Nhiên hí mắt, cười nói: “Ngược lại tôi không biết ở đây có cửa sau. Nếu tôi biết nhất định sẽ thử.” Đột nhiên, giọng của Tô Yên Nhiên thay đổi: “Cố điều, làm sao anh ấy tin một người có thai nhu nhược như tôi có thể đe dọa một cô gái khỏe mạnh chứ?”

Chuyện này, có quá nhiều điểm đáng ngờ! Vạch một bộ mặt lại phát hiện đằng sau còn có một bộ mặt khác. Hi vọng chân tướng không phải như cô

nghĩ... Tô Yên Nhiên nhắm chặt mắt.

Vệ Minh Dữ chậm rãi tiếp cận. Trên mặt không còn nụ cười che dấu giả dối nữa -- vì cô đã đoán đúng nên anh ta không cần giả vờ nữa?

Anh dừng lại bên cạnh cô, nói khẽ: “Đôi khi, thông minh quá cũng chưa hẳn là chuyện tốt.”

Tô Yên Nhiên im lặng một lúc, quyết định không suy đoán lung tung nữa. Trờ về lạnh nhạt nói: “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Ừm, còn phải đợi một chút, đợi khi trời tối. Mang cô đi một nơi... chắc chắn cô sẽ thích.”

Một chiếc xe nhãn hiệu nổi tiếng chạy sâu vào con hẻm, dừng lại trong sân một viện nhỏ cổ kính.

Sau khi xuống xe, Vệ Minh Dữ bước tới, dùng chìa khóa mở cửa.

Tô Yên Nhiên đứng ở cửa nhìn vào trong. Đây là một cái sân cũ rất bình thường, ban ngày có lẽ có thể nó có vài phần thoát tục, nhưng trong màn đêm, chỉ có tiêu điều và hoang phế. Nhà cửa cũ kỹ, ở đại sảnh thấp mỗi ánh đèn le lói. Thậm chí còn hơi lạnh như nhà ma... “Đây là chỗ tôi sẽ thích sao? Nhưng tôi không thấy nó có gì đặc biệt.”

Có điều, Tô Yên Nhiên không hề thấy xa lạ với loại sân này... Trước kia ở cùng cha nuôi cũng có cái sân tương tự thế này, trước nhà có mấy cây táo, dưới cây có giá cũ... Góc tường có mấy bồn hoa thường, bên cạnh là rặng nho... Có điều nhà này có người ở và quét dọn.

“Ừm. Đây là nơi nội tôi ở trước kia, lúc tôi còn nhỏ cũng từng ở đây... Sau khi nội qua đời, cha tôi vì thích thanh tĩnh cũng đã ở đây một thời gian.

Bây giờ người ở đây là một người bạn cũ của cha tôi... lát nữa cô gặp sẽ biết, cô sẽ thích bà ấy, ha ha. Cô có thể ở đây một thời gian, trong thời gian ngắn cậu ta sẽ không tìm thấy chỗ này.” Trong giọng nói của Vệ Minh Dữ lơ mơ chứa một chút ký ức buồn.

Tô Yên Nhiên cười lạnh: “Anh khẳng định anh ấy sẽ tìm được chỗ này?”

Đối với vị “bạn cũ của cha” trong lời nói của Vệ Minh Dữ, trái lại Tô Yên Nhiên không có nhiều hứng thú, cũng không định ở đây... Thành phố S, cô đã không định nán lại nữa. Bây giờ cô chỉ muốn đợi Vệ Minh Dữ nói nhảm cho xong, cô sẽ lập tức rời khỏi đây, càng xa càng tốt! Đối với những gì ẩn giấu đằng sau vụ “bắt cóc” này, cô không có cách nào ngăn bản thân mình không nghĩ nhiều -- có lẽ, Tiêu Dịch Thành cũng là một trong những chủ mưu đằng sau vụ bắt cóc giả này, nhưng cô lại không muốn biết chân tướng cụ thể... Hoặc nói, cô sợ phải biết.

Vệ Minh Dữ nghiêng đầu nghĩ, cực kỳ khẳng định đáp: “Sẽ tìm được. Hơn nữa, sẽ tìm tới tận xương, nói không chừng còn đánh tôi một trận tàn nhẫn, đến lúc đó nếu cô đồng ý về với cậu ta thì phải nói tốt cho tôi đây.”

Tên này nói vậy là có ý gì? Cái gì mà đồng ý về với anh?

“Tôi không hiểu anh đang nói gì. Xin nói thẳng, nói xem anh làm vậy là có mục đích gì, có lẽ, anh muốn tôi làm chuyện gì đó giúp anh? Nếu tôi làm không được, cũng có thể nhờ người giúp anh, coi như trả nợ ân tình anh đã giúp tôi bỏ trốn.” Cô tự biết cô không tài giỏi, cho nên không thể không nghĩ tới anh chị tài giỏi nhà mình... Những người trước đây tiếp cận cô nhằm mục đích nhờ họ giúp đỡ cũng không phải là không có. Ừm, tin rằng Lâm Vô Hà không ngại cô nhờ vả, chỉ cần trả đủ thù lao; Còn Á Hi, cô giả vờ đáng thương là có thể đối phó được; nếu đối tượng của Vệ Minh Dữ là A Miên vậy thì hơi khó...

“... Cô nghĩ đi đâu vậy? Ở trong lòng cô tôi quá đáng vậy sao?” Vệ Minh Dữ cực kỳ bất mãn gõ đầu cô.

Tô Yên Nhiên vô tội trừng mắt: “Nhìn anh không có chỗ nào giống người tốt! Chuyện anh làm cũng không giống chuyện người tốt nên làm!”

Vệ Minh Dữ chán nản lắc đầu, thở dài. Một lát sau mới nói: “Có điều, tôi thật sự có một việc muốn nhờ cô giúp...”

Tô Yên Nhiên cười nhạo: “Xem đi xem đi, quả nhiên anh vẫn có việc nhờ tôi!”

Chính trong lúc này, cửa ở đại sảnh le lói đèn kia khó khăn mở ra, một bóng người ngồi xe lăn chậm rãi xuất hiện. Tiếp theo, một giọng nữ trầm trầm dễ nghe truyền ra: “Là A Minh sao? Sao lại đứng ở cửa lâu như vậy mà vẫn không vào.” Giọng hơi tang thương, hẳn đã có tuổi, nhưng lại cực kỳ ấm áp, khiến người nghe rất dễ chịu, tuy nhiên cách hơi xa và trời còn tối nếu nhìn không rõ, chỉ có thể cảm nhận là một người phụ nữ lớn tuổi rất tao nhã, nhưng tại sao bà ấy lại ở một nơi hoang vắng thế này?

Dường như bà nghe được giọng của Tô Yên Nhiên, tiếp tục hỏi: “A Minh, con mang bạn gái đến cho đi xem đúng không? Sao lại tới trễ như vậy? Con biết thị lực của đi không tốt, chiều tối là không nhìn rõ gì mà.”

Người có giọng nói như vậy, có lẽ tuổi cũng không lớn lắm, nhưng lại đi đứng bất tiện còn nhìn không rõ mọi thứ! Khiến người ta không thể không suy đoán bà đã từng trải qua những chuyện gì. Không biết tại sao, Tô Yên Nhiên có dự cảm không tốt lắm.

Tiếng Vệ Minh Dữ cung kính mềm mỏng đáp: “Chúng con vào ngay đây ạ.” Năm tay Tô Yên Nhiên muốn vào.

Tô Yên Nhiên không chịu đi chuyển, kéo ống tay áo Vệ Minh Dữ, đè thấp giọng: “Bà ấy chắc không phải cô đi trường bồi gì đó của anh chứ? Tôi không phải bạn gái anh, tôi không vào.” Vốn đoán là mẹ của Vệ Minh Dữ, nhưng lại nghĩ đến câu “bạn cũ của cha”... Nói không chừng là hồng nhan tri kỷ, tình nhân gì đó?

Về mặt Vệ Minh Dữ hơi phức tạp. Kể sát tai cô, trầm giọng nói: “Nếu tôi nói, vị cố nhân này của cha tôi, cô cũng quen hơn nữa cô cũng rất muốn gặp bà thì sao?”

Đột nhiên Tô Yên Nhiên thất thần tại chỗ, cơ thể cứng ngắt để mặc Vệ Minh Dữ kéo cô từng bước từng bước vào cửa chính.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chân Tướng

Người cô quen hơn nữa còn rất muốn gặp, còn có thể là ai? Tô Yên Nhiên không khỏi nghĩ tới mẹ cô, người mà gần đây bị cô tập trung vào thứ quan trọng khác trong sinh mệnh mà quên mất đi, Tô Nhã Như. Một người mà trong tiềm thức của cô đã không còn tồn tại trên thế gian, là người thân duy nhất của cô.

Tô Yên Nhiên nhích từng bước, từng bước gian nan, cuối cùng cũng đi tới chính sảnh phía trước hành lang, đến trước mặt người phụ nữ đang ngồi trên xe lăn. Tô Yên Nhiên không chớp mắt nhìn chăm chăm vào mặt người phụ nữ ngồi xe lăn, nhưng màn đêm thật sự quá tối, cô không thể nhìn rõ... Đã lâu không gặp mẹ, cũng không biết khi bà già đi sẽ thế nào, nhưng nếu là bộ dáng trước mặt... Sẽ khiến cô chưa xót không thôi -- mẹ trong trí nhớ của cô, trước giờ đều rất xinh đẹp, ưu nhã và khéo léo!

“Xin hỏi, cô họ Tô phải không?” Tô Yên Nhiên nhẹ nhàng mở miệng, giọng hơi run rẩy.

Dù có chút áp lực đối với câu hỏi mạo muội của Tô Yên Nhiên, sau một lúc ngạc nhiên, người phụ nữ đó vẫn nhã nhặn trả lời: “Không, cô họ Thẩm.”

Cơ thể Tô Yên Nhiên vốn đang căng cứng, nháy mắt thả lỏng, nhưng trên mặt không ngăn được vẻ thất vọng. Hơi trách móc trừng mắt nhìn về phía Vệ Minh Dữ, dùng ánh mắt lên án: Anh hại tôi rồi! Tôi còn tưởng bà ấy là... Vệ Minh Dữ cũng ra sức trừng lại cô, sau đó mỉm cười với người phụ nữ tự xưng họ Thẩm kia rồi giới thiệu Tô Yên Nhiên: “Di Thẩm, vị này là bạn con. Cô ấy tên... Yên Nhiên, Tô Yên Nhiên.”

Vệ Minh Dữ nhìn sâu vào mắt Tô Yên Nhiên, trong lòng yên lặng nói: Thật ra, tôi cực kỳ hi vọng cô thật sự là bạn gái của tôi... Bản thân Vệ Minh Dữ cũng không hiểu nổi tại sao mình lại có loại kích động này... Có lẽ, mỗi lần tiếp xúc, cô đều khiến anh kinh hãi, khiến anh không kiềm chế được bắt đầu để ý cô... Thậm chí, có loại xúc động muốn để ý... Nhưng cô đã là người con gái mà người anh em của anh nhận định.

Tại sao hơn hai năm trước, lúc gặp cô ở Cổ Hương Sắc, anh không phát hiện được sự tốt đẹp của cô?

Không, có lẽ anh còn có cơ hội tiếp cận cô, ít ra, hiện tại Tô Yên Nhiên lại muốn trốn đi lần nữa, không phải sao?

Tô Yên Nhiên tinh mắt phát hiện, tay di Thẩm đặt trên tay vịn xe lăn, không khống chế được mà run lên, ngón tay nắm chặt tay vịn, giọng nói cũng trở nên kích động: “Con là Yên Nhiên? ! A Minh, con có cách dẫn con bé đến gặp di rồi!”

Tô Yên Nhiên cũng kích động: “... Di, di Thẩm, di biết con?” Nhưng, con không biết di!

Vệ Minh Dữ đi đến phía sau di Thẩm, đẩy xe: “Chúng ta vẫn nên vào nhà trước rồi nói!”

Vào nhà, dưới ánh đèn mờ mờ có thể nhìn rõ mặt di Thẩm, nhìn ra được lúc còn trẻ là một cô gái xinh đẹp nhưng đã không che được vết tích tang thương của năm tháng, tóc được chải gọn gàng đã lấm tấm bạc. Một đôi mắt u ám không ánh sáng, nhưng vẫn chăm chú nhìn về phía Tô Yên Nhiên.

Di Thẩm vẫy tay với Tô Yên Nhiên, giọng hiền hòa: “Con à, qua đây một chút.”

Tô Yên Nhiên vâng lời nhích qua. Không biết tại sao cô cảm thấy di Thẩm này nhìn rất thân.

“Con à, con là người thân duy nhất trên đời này của di rồi. Chớp mắt mà con đã lớn thế này... Di nghe mẹ con nói, lúc sinh ra, con rất nhẹ, chỉ có năm cân ba lạng (khoảng 2,8kg)...” Di Thẩm kéo tay Tô Yên Nhiên, nói xong lời tha thiết, vẻ mặt đầy hồi ức.

Tô Yên Nhiên rất bồi kinh ngạc. Người thân, người thân? Còn nữa, năm ấy lúc cô được sinh ra? ... Thì ra, Vệ Minh Dữ nói “quen”, có thể đề cập chuyện lúc cô còn bé...

Di Thẩm thông thả nói tiếp: “Nói đúng ra, di là cô ruột của con. Em gái của cha con. Cha con tên Thẩm Viễn, cô tên Thẩm Duyệt... Về chuyện của cha mẹ con, nói ra thì dài dòng, nếu con muốn biết, từ từ cô sẽ nói cho con biết.”

Tô Yên Nhiên hoàn toàn sững sờ, từ nhỏ cô đã không có cha, chưa từng có khái niệm về cha, đây là lần đầu tiên được nghe chuyện về cha ruột.

“Vậy, Vệ Minh Dữ và cô, là quan hệ thế nào ạ?” Tô Yên Nhiên cảm thấy mình cần phải làm rõ điểm này trước đã.

“Ha ha, di Thẩm là hồng nhan tri kỷ của cha tôi.” Vệ Minh Dữ ngắt lời.

Khụ khụ, thì ra đúng là hồng nhan tri kỷ à! Đúng là kỳ lạ, sao lại có chuyện con trai lại chăm sóc chu đáo cho “Hồng nhan tri kỷ” của cha mình như vậy. Sau này mới biết, mẹ của Vệ Minh Dữ đã qua đời từ sớm, cha của anh một mực muốn cưới người đã từng ly hôn, sức khỏe không tốt là Thẩm Duyệt (trước kia họ là mối tình đầu của nhau), để tiện chăm sóc bà, nhưng Thẩm Duyệt không muốn liên lụy người khác nên không bằng lòng, đáng tiếc cha của Vệ Minh Dữ một năm trước qua đời vì bệnh tim, chỉ còn lại mình Thẩm Duyệt, tóm lại là một câu chuyện tình cực kỳ phức tạp pha lẫn tiếc nuối. Vệ Minh Dữ chăm sóc di Thẩm như mẹ mình.

Kế hoạch biến hóa khó lường, Tô Yên Nhiên vốn định rời khỏi thành phố S, vừa nhận lại cô ruột, đương nhiên ở lại viện này, ban ngày có người giúp việc theo giờ đến giúp bọn họ chăm sóc sinh hoạt hằng ngày. Vì sợ Tiêu Dịch Thành theo dõi Vệ Minh Dữ biết được hành tung của cô, Vệ Minh Dữ không trở lại viện lần nào nữa.

Có điều, cuối cùng Tô Yên Nhiên cũng biết lý do Vệ Minh Dữ muốn dẫn cô ra ngoài, là để đi Thẩm gặp cô, cũng muốn để cô tiện biết được chuyện của cha mẹ cô.

Từ chỗ Thẩm Duyệt, Tô Yên Nhiên cũng biết thì ra cái chết của Tô Nhã Như lúc trước không thể hoàn toàn trách nhà họ Tiêu, là Tô Nhã Như tự mình vượt quá giới hạn...

Thẩm Duyệt nói vô cùng khó hiểu, nhưng Tô Yên Nhiên nghe hiểu. Thì ra người Tô Nhã Như yêu chỉ có một, là cha cô, Thẩm Viễn, bà lấy Tiêu Hoài Viễn là do cái tên Tiêu Hoài Viễn, Hoài Viễn... Hơn nữa giọng của Tiêu Hoài Viễn, quả thật rất giống giọng của Thẩm Viễn...

Không lâu sau khi Tô Nhã Như lấy Tiêu Hoài Viễn, lại gặp một người mà Tô Nhã Như càng thấy giống Thẩm Viễn, vì thế...

Sau khi Tiêu Hoài Viễn biết, giận tím mặt, đánh Tô Nhã Như, nhưng vì thể diện của nhà họ Tiêu nên không muốn làm âm ỉ, vì ông thật sự yêu Tô Nhã Như, cũng không đồng ý ly hôn. Nhưng Tô Nhã Như còn không biết ăn năn, thậm chí muốn bỏ trốn với người đàn ông kia... Tiêu Hoài Viễn không chịu buông tay, nhốt bà lại... Để trốn thoát, Tô Nhã Như thậm chí cắt cổ tay tự sát, Tiêu Hoài Viễn cũng chán nản, quyết định trả tự do cho bà, nhưng người đàn ông mà Tô Nhã Như yêu -- hay nói cách khác là thể thân của Thẩm Viễn, sau khi lấy tiền của Tiêu Hoài Viễn, không muốn có liên quan đến Tô Nhã Như nữa, nên rời khỏi thành phố S.

Cảm thấy bản thân mất hết tất cả, hơn nữa nghị lực sống cũng không còn, Tô Nhã Như về sau càng sa ngã, không muốn gặp bất cứ ai. Cuối cùng chết trong cô đơn và tuyệt vọng.

Tiêu Dịch Thành đang du học ở nước M đương nhiên không rõ việc này. Chỉ biết cha mình cưới một người phụ nữ, không bao lâu sau bà ấy mất. Cũng bởi vì Tiêu Hoài Viễn cố hết sức phong tỏa nên rất nhiều việc dù nhờ thám tử cũng không tra được cụ thể, chỉ có thể tra được một ít tin tức ngoài mặt. Mà tin tức ngoài mặt này -- là Tô Nhã Như phản bội Tiêu Hoài Viễn trước, bảo anh làm sao có thể mở miệng nói với Tô Yên Nhiên, người một lòng kính trọng và bảo vệ mẹ mình, thậm chí còn muốn “báo thù” cho bà?

“Cô... ới, tại sao cô lại biết nhiều như vậy?” Tô Yên Nhiên nước mắt lưng tròng, hỏi Thẩm Duyệt. Sau khi biết rõ chân tướng, cô chỉ thấy mình hoàn toàn không có tư cách tìm Tiêu Dịch Thành báo thù... Nhưng nếu không phải vì cô không rõ chân tướng, có lẽ cô tuyệt đối không có cơ hội gặp anh. Nghĩ vậy, Tô Yên Nhiên càng khó chịu, cô chưa từng hối hận vì đã quen biết anh...

“Vi hai tháng trước khi qua đời, mẹ con đặc biệt đến tìm cô, nói cho cô biết sự tồn tại của con... Lúc đó cô mới biết thì ra bà ấy và anh trai cô có một đứa con gái... Hơn nữa hi vọng nếu có thể thì nhờ cô chăm sóc con... Đáng tiếc không lâu sau đó, cô bị tai nạn xe cộ trở thành một người hai chân tàn phế, ớc còn không mang nổi mình ớc, đừng nói tới việc chăm sóc con... Mấy năm gần đây, cô luôn cảm thấy hổ thẹn với sự phò thác của bà ấy...”

“Vậy, vậy cha con là người thế nào???”

Thẩm Duyệt đáp thế này: “Ông ấy là một người rất tốt, rất tốt. Trước khi con được sinh ra thì đã rời bỏ thế gian này.” Nhưng không hề nói thêm gì về chuyện có liên quan tới cha cô.

“Yên Nhiên... Mặc kệ thế nào, cách xa tên tiểu tử họ Tiêu kia một chút. Chuyện hai đứa yêu nhau chắc là vẫn chưa cho cha nó biết đúng không? Tiêu Hoài Viễn sẽ không đồng ý cho hai đứa yêu nhau... Ông ấy hận mẹ con.”

“Cô... Nhưng con...” Tô Yên Nhiên thoáng hiểu ra, có vài thứ đã thay đổi...

“Yên Nhiên, làm sao con biết tên tiểu tử họ Tiêu đó có đang gài bẫy con không? Nếu nó biết tất cả mọi chuyện thì sẽ ra sao?”

Tô Yên Nhiên im lặng, những lời này đã đâm trúng tim đen của cô. Lần đầu tiên cô mong Vệ Minh Dữ xuất hiện đến vậy, cô có rất nhiều lời muốn hỏi anh ta.

Hoàng Đô ban đêm, dù mới lên đèn cũng đã vô cùng náo nhiệt.

“Ồ, Tiêu đại thiếu gia thế mà lại hạ mình giá lâm nơi này. Lần trước tới để bắt vợ bỏ trốn, lần này tới để làm gì vậy?” Vệ đại thiếu gia trái ôm phải ấp hai mỹ nữ nổi danh thờ ơ cười nhạo.

Tiêu Dịch Thành chậm rãi đến gần, đứng cách Vệ Minh Dữ một bước xa, sau đó đột nhiên vươn tay siết chặt nắm đấm, nhắm thẳng vào khuôn mặt tuần tú của Vệ Minh Dữ, phun ra mấy chữ: “Đề đánh cậ!”

Hai mỹ nữ bên cạnh Vệ Minh Dữ á một tiếng vội đứng dậy trốn ra xa. Vệ Minh Dữ nghiêng mặt sang một bên, nhẹ sờ khuôn mặt sưng đau: “Hừ, ra tay cũng thật độc ác!”

“Vệ Minh Dữ! Chúng ta đã nói một ngày sau sẽ đưa cô ấy về! Bây giờ cậu đang có ý gì? Rốt cuộc cậu giấu cô ấy ở đâu hả?” Tiêu Dịch Thành vẫn nắm áo của Vệ Minh Dữ, hét lên.

Trên mặt Vệ Minh Dữ vẫn là ý cười như cũ: “Chắc chắn, tôi là người nhã nhặn, có chuyện gì từ từ nói ~ xin cậu bỏ tay quý của cậu ra ~ ! Cậu dám không tốt với tôi, tôi sẽ không tốt với vợ con cậu!”

“Cậu dám? ! ... Xem như cậu lợi hại!” Tiêu Dịch Thành cảm phần buông tay: “Cậu còn không nói, đừng trách tôi đem xí nghiệp dưới tên Vệ Thị làm vật hi sinh!” Uy hiếp trắng trợn, uy hiếp trắng trợn nha~~!

Vệ Minh Dữ vẫn bất động như cũ: “Cô ấy không muốn gặp cậu, tôi đâu có cách nào.”

“Có thật là cô ấy không muốn gặp tôi?” Tiêu Dịch Thành lui về sau hai bước, vẻ mặt hoảng hốt, thì thào hỏi.

Vệ Minh Dữ rũ mắt, lát sau lại ngẩng lên, nhìn vào mắt Tiêu Dịch Thành, giọng bình tĩnh: “Phải, chính miệng cô ấy nói không muốn gặp cậu. Hi vọng cậu đừng tìm cô ấy nữa, dù có tìm được cô ấy về, cô ấy vẫn sẽ trốn cậu lần nữa.” Xin tha thứ cho lòng riêng của tôi... Ngoài phở thắc của dì Thẩm, tôi cũng không hi vọng cô ấy trở về bên cạnh cậu.

“Được, được lắm!” Tiêu Dịch Thành lạnh lùng bỏ lại một câu không đầu không đuôi như vậy, ra khỏi cổng lớn của Hoàng Đô không hề quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Láy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thổ lộ

Cuộc sống ở tiểu viện rất yên bình và thư thái. Mỗi ngày trò chuyện cùng Thẩm Duyệt, tự nấu cơm, đọc sách giải trí, lúc trời nhá nhem tối đi loang quanh gần đó xem như tản bộ, cô tin Tiêu Dịch Thành tuyệt đối không tìm thấy chỗ này. Dần dần, Tô Yên Nhiên cũng chẳng muốn nghĩ tới những chuyện phiền lòng, hoàn toàn nuôi mình như một loại động vật nào đó, ăn rồi ngủ, ngủ xong lại ăn.

Mười ngày sau, có người tới. Nói là Vệ Minh Dữ phái tới, muốn đưa cô và Thẩm Duyệt đến một nơi tốt hơn, tiện chăm sóc hơn.

Đoán chừng nghị lực tìm cô của Tiêu Dịch Thành đã cạn, tuyên bố an toàn.

Từ sau khi cha của Vệ Minh Dữ mất, Thẩm Duyệt chưa từng rời khỏi viện này, lần này cũng không ngoại lệ, khẳng khái không chịu đi.

“Nếu cô không đi, con cũng không đi, con ở lại với cô.” Tô Yên Nhiên nói phải đạo.

Thẩm Duyệt thành khẩn kéo tay cô nói: “Ngốc quá, con còn trẻ như vậy, suốt ngày sống chung với cô sẽ chán. Hơn nữa, cơ thể con càng lúc càng nặng, cần phải có người bên cạnh, một bà lão như cô không thể chăm sóc con còn liên lụy con, cô lại không thích có người lạ ở đây... Con vẫn nên chấp nhận sự sắp đặt của A Minh đi! Sau này sinh đứa bé rồi trở lại thăm cô là được.”

Tô Yên Nhiên suy nghĩ một lúc, chỉ có thể đồng ý. Dự định cứ nghe lời cô chấp nhận sự sắp xếp của Vệ Minh Dữ trước, sau đó tìm cơ hội rời khỏi thành phố S, sau này có cơ hội sẽ về thăm Thẩm Duyệt. Còn về người đó... Chắc anh cũng không lạ gì cách tiếp cận của cô. Xưa nay anh cũng không kiên nhẫn gì, chắc chắn sẽ cho rằng cô lại đang chơi trò lạt mềm buộc chặt với lại thôi.

Hoặc giả, lần này cô thuận lợi trốn thoát, vốn là anh ngầm đồng ý... Chỉ không biết mục đích của anh là gì? Anh đang trả thù? Nhưng bất luận thế nào, cô cũng không thích cảm giác bị trúng kế...

Và lại, bản thân cô vì trả thù mà gài bẫy anh, cũng không có tư cách và lập trường để nói như vậy.

Thì ra cảm giác bị rập tâm lừa gạt lại khó chịu đến thế.

Người được Vệ Minh Dữ phái tới đưa Tô Yên Nhiên tới một biệt thự ở ngoại ô phía bắc thành phố S. Nghe nói là một trong những bất động sản của Vệ đại thiếu gia, ngoại trừ trang trí lộng lẫy, trong biệt thự từ người giúp việc đến bảo mẫu đều có, nhưng có ai có thể giải thích cho cô, tại sao cả đám bọn họ đều khiêm tốn lễ phép nói với cô: “Chào thiếu phu nhân” không?! (#) ㄟ

Sau bữa chiều, Tô Yên Nhiên bưng một ly sữa ngồi trong phòng khách xem tivi, tóm lấy Vương quản gia: “Cảm phiền ông nói tôi biết, tôi là thiếu phu nhân của ai hả?” Lúc nào thì cô biến thành “thiếu phu nhân” của ai đó vậy? Dù cô đã làm mẹ nhưng vẫn chưa kết hôn có được không?

Vương quản gia áp ứng: “Việc này... Việc này, tôi cũng không biết! Tôi chỉ làm theo lệnh...”

Khỏe miệng Tô Yên Nhiên giật giật, vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, hỏi tiếp: “Ồ..., xin hỏi theo lệnh ai?”

Một giọng nói bất ngờ vang lên gia nhập cuộc đối thoại của bọn họ: “Đương nhiên là theo lệnh tôi, chủ nhân của cái nhà này rồi~... Yên Nhiên bé nhỏ, hai tuần không gặp, sắc mặt em có vẻ không tốt lắm? Có phải vì quá nhớ tôi không! A... ha ha ha ha a...” Ở cửa chính phòng khách, người đang đứng đích thị là tên hoa hoa công tử họ Vệ.

Tô Yên Nhiên ngồi trên ghế sofa bình tĩnh quay lại giả vờ đang chú ý tới nội dung đang chiếu trên TV, im lặng vỗ trán: Tại sao tên này đi tới đâu cũng điên cuồng tự kỷ được thế này?

Xua tay bảo đám người hầu lui ra, Vệ Minh Dữ thông thả bước đến ngồi lên sofa cạnh Tô Yên Nhiên, tự nhiên nói: “Sao hả, cái nhà này em thích không?”

Tô Yên Nhiên lạnh lùng liếc anh: “Ừm, cũng được, tôi đâu còn lựa chọn khác, dù sao tôi cũng không ở đây lâu.”

Dù lần trước anh ta “bắt cóc” cô để cô gặp được cô của cô, nhưng cô vẫn không có chút thiện cảm với anh.

“Ai nói không ở lâu? Phải ở đến khi em sinh con xong... Ừm, sau này nếu em muốn ở, tôi cũng không phản đối.” Vệ Minh Dữ cười tít mắt nói, khẽ chớp chớp mắt... Như thường lệ, phóng điện.

Đôi mày thanh tú của Tô Yên Nhiên nhíu lại. Thăng cha cọt nhà này, để chứng tỏ sức hấp dẫn không gì sánh bằng của mình, đến cả phụ nữ mang thai cũng không tha? Trong lòng hơi phản cảm, liền nói thẳng: “Không biết có phải tôi suy nghĩ nhiều không, tôi cảm thấy lời của Vệ tiên sinh cực kỳ khiến người ta hiểu lầm.”

“Ồ...? Hiểu lầm gì vậy, rõ ràng là tôi cũng như ý mà em đang nghĩ đấy thôi ~!” Vệ Minh Dữ vẫn giữ giọng điệu thờ ơ như cũ, khiến người ta rất khó tin mức độ chân thật trong lời nói của anh ta.

Ngay sau đó, Vệ Minh Dữ vốn ngồi cách cô nửa mét đột nhiên tiến đến sát người Tô Yên Nhiên, dùng ánh mắt đánh giá cô, chặc chặc thờ dài: “Haiz, Yên Nhiên em đúng là càng nhìn càng thấy đẹp! Ai cũng nói phụ nữ lúc mang thai là xấu nhất, em vẫn không thay đổi chút nào ngược lại còn có kiểu phong tình khác nha? Đây có được tính là tôi đang Kim ốc tàng kiều không? Ôi Ôi Ôi...” Một đôi mắt phóng điện đào hoa chớp cũng không chớp, nhìn chăm chăm vào mặt Tô Yên Nhiên, một tay mò lên muốn sờ vào mái tóc rối tung của cô...

Lúc này còn nói sắc mặt cô không được tốt vì nhớ anh ta, bây giờ lại rêu rao rằng anh ta đang “Kim ốc tàng kiều” -- trêu ghẹo trắng trợn, trêu ghẹo trắng trợn nha!

“A a a a -- nhẹ chút nhẹ chút!” Tiếng hét bị thương của Vệ Minh Dữ vang lên, anh thấy cánh tay mình sắp bị bẻ gãy... Tình huống gì đây? Chẳng qua anh chỉ định sờ tóc cô một cái, tại sao hai tay lại bị vụn ra sau lưng? Cô gái này, bản lĩnh gì vậy?! Biết cô không đơn giản, lại không ngờ cô không đơn giản thế này, bụng to như vậy mà vẫn thừa sức khống chế một người đàn ông cao to hơn cô!

Vệ Minh Dữ không chút nghi ngờ ngày đó trong pháo đài, nếu cô muốn có lẽ thật sự có thể tự mình bỏ trốn!

“Cả người tôi không chấp nhận bất kỳ trêu ghẹo nào từ lời nói đến hành động, sau này nhớ kỹ, cách, xa, tôi, ra!” Tô Yên Nhiên lạnh lùng nói xong sau đó buông tay đang khống chế Vệ Minh Dữ ra.

Thật ra chẳng qua cô thừa dịp Vệ Minh Dữ lơ là mượn kỹ thuật để khống chế anh ta nhất thời thôi, sức lực và cơ thể cô hiện giờ không cho phép cô vận động mạnh, có điều phô bày bản lĩnh như vậy chắc cũng đủ đạt được mục đích cảnh cáo rồi.

“Được được được! Là tôi không tốt... Tôi xin lỗi!” Thật ra nếu có cách tốt hơn tiếp cận em tôi đã không dùng cách tán gái tầm thường này rồi? Biết trước em không thích cách này, em là một cô gái đặc biệt như thế...

Tô Yên Nhiên khẽ hừ một tiếng, đứng dậy từ từ đi lên lầu, Vệ Minh Dữ lập tức bước đến ân cần: “Tôi đỡ em!”

“Tôi đã nói không muốn anh tới gần tôi. Tôi và anh hình như không thân lắm!” Đối với người mà cô không thích, ngay cả nói chuyện Tô Yên Nhiên cũng không muốn. Vốn có nhiều chuyện muốn hỏi anh ta, bây giờ cảm thấy không hỏi cũng được! Cô tự nhận mình đủ hiểu Tiêu Dịch Thành, không biết lời nói của anh ta (Vệ Minh Dữ) có mấy phần đáng tin, lại không biết có mấy phần thật giả.

Vệ Minh Dữ vội nói: “Lần này thật sự tôi không có ý đùa giỡn! Tôi chỉ sợ cơ thể em... Nếu lỡ như có chuyện gì, tôi cũng không thể ăn nói với... Tiêu Dịch Thành!” Nhắc tới Tiêu Dịch Thành kỳ thật là muốn thăm dò phản ứng của Tô Yên Nhiên.

“Anh không nhìn ra sao? Tôi ghét anh!” Có lẽ vì anh ta và Tiêu Dịch Thành dù vẻ ngoài khác nhau nhưng bên trong lại có nhiều điểm giống nhau, Tiêu Dịch Thành ngày ngày băng mặt nạ hòa nhã, giả nhân giả nghĩa, còn Vệ Minh Dữ lại dùng vẻ đa tình, phong lưu giả dối để che dấu cảm giác thật của mình, khó trách bọn họ có thể trở thành bạn tốt.

“Em nhìn không ra sao? Anh thích em!” Vệ Minh Dữ trả lời theo phản xạ, vẻ mặt cười đùa, thờ ơ bất cần đời trước giờ cũng biến mất, khuôn mặt anh tuấn, lãnh khốc vô cùng nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tan biến

Nghe vậy, Tô Yên Nhiên sửng sốt, cô không ngờ sẽ có đáp án như vậy, hơn nữa, biểu cảm của Vệ Minh Dữ hình như rất nghiêm túc... Nhưng hành động lại không chút do dự đỡ tay vịn lên lầu: “Khụ khụ, vừa nãy anh nói gì hả? Tôi nghe không rõ.” Sau đó ngáp: “Ài, buồn ngủ quá, tôi về phòng ngủ trước đây.”

Thấy Tô Yên Nhiên sắp biến mất tại ngã rẽ...

“Tại sao, ngay cả một cơ hội em cũng không cho anh?” Vệ Minh Dữ vẫn yên lặng đứng trước cầu thang, thấp giọng nhưng chất vấn rõ ràng.

Tô Yên Nhiên dừng bước, nói giọng lạnh lùng: “Anh khẳng định anh thích tôi thật? Tôi đã làm mẹ, điểm này anh cũng chấp nhận? Có lẽ anh chỉ quen với việc được phụ nữ chiều chuộng và theo đuổi, chỉ cần hợp nhãn đại thiếu gia anh, thì không có người nào mà anh không chiếm được, trước giờ chưa từng bị từ chối và lạnh nhạt trước mặt phụ nữ, nên mới có hứng thú với tôi. Theo tôi, cái anh gọi là thích chẳng qua chỉ là cảm giác nhất thời...”

Dù không thể phủ nhận, xét về mặt nào đó thì lời nói của Tô Yên Nhiên rất hợp lý, nhưng tình cảm của mình bị phủ nhận như vậy, Vệ Minh Dữ vẫn thấy tổn thương sâu sắc, lời lẽ chính đáng: “Em có thể không tiếp nhận tình cảm của anh, nhưng xin em đừng phủ nhận anh như vậy!”

“Được, cứ cho là anh thật lòng... Câu trả lời của tôi là, tôi vô cùng khẳng định tôi sẽ không thích anh!” Thích một người, là tự do của anh, tôi không có quyền ngăn cản, cũng không có cách nào đáp lại, chỉ có thể né tránh.

“Lẽ nào em yêu cậu ta thật sao?” Vệ Minh Dữ chưa bỏ ý định tiếp tục truy hỏi. Anh tưởng cô trốn đi lần nữa là vì cô không hề yêu Tiêu Dịch Thành... Tiếp cận anh chỉ đơn thuần là để trả thù.

“Cậu ta” trong lời của anh để chỉ ai, trong lòng hai người đều hiểu.

Yên lặng một lúc lâu, Tô Yên Nhiên đưa ra một đáp án khẳng định: “Đúng.”

Không yêu anh ấy, tôi sẽ không sau khi đào hôn chỉ cần đi là xong, nhưng lại chui đầu vào lưới.

Không yêu anh ấy, tôi sẽ không cam tâm tình nguyện sinh con cho anh ấy, còn hăng hái cùng anh ấy thảo luận thích con trai hay con gái.

Không yêu anh ấy, sau khi biết được chân tướng ân oán, tôi sẽ không như cũ không hề hối hận mình vì trả thù mà tiếp cận anh ấy -- nếu không tôi và anh ấy có lẽ vĩnh viễn cũng không gặp nhau.

Không yêu anh ấy, tôi sẽ không rõ ràng biết rõ chúng tôi không thể có tương lai nhưng lại không thể ngừng nhớ anh ấy mỗi ngày, muốn biết anh sống có tốt không...

Đúng vậy, tôi yêu anh ấy. Giờ phút này, trước mặt một người đàn ông khác, rốt cuộc Tô Yên Nhiên cũng có can đảm đối diện với lòng mình.

Nhưng cô sâu sắc hiểu rõ, giữa cô và anh không phải chỉ cần có tình yêu là đủ... Giữa bọn họ có quá nhiều thứ không có cách nào vượt qua.

Vệ Minh Dữ cười cảm thán: “Ha ha... Thật không công bằng, anh vừa thích em, đã bị em phản từ hình... Ngay cả cơ hội cạnh tranh công bằng với cậu ta cũng không có.”

Biết trong lòng anh đã có quyết định, Tô Yên Nhiên không vội tránh anh nữa. Có lẽ đây là lúc hoa hoa công tử Vệ Minh Dữ thành thật nhất. Người thành thật với cô, đương nhiên cô cũng sẽ thành thật lại. Cũng cười nói: “Không, cơ hội rất công bằng. Tôi quen anh ấy không sớm hơn quen anh bao nhiêu... Có một số người, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.”

“Không, có một loại quan hệ, chỉ cần thật lòng, thì vĩnh viễn cũng không muộn.” Vệ Minh Dữ thành thật nói, đồng thời bước nhanh lên trên, dừng bên cạnh Tô Yên Nhiên, xòe tay ra, vẻ mặt vô cùng chân thành mở miệng: “Anh đỡ em!”

Tô Yên Nhiên cũng chia tay, đặt vào tay anh. Cũng cười nói: “Được.”

Xem như hai người xóa bỏ hiềm khích trước kia.

Hai bên đã đối xử chân thành với nhau, vậy có thể xem là bạn. Người và tình cảm con người, vốn là thứ hết sức vi diệu. Với Tô Yên Nhiên mà nói, thích có thể chia làm hai loại: Một loại là không thể thích, một loại có thể thích.

Loại thích thứ nhất, không phải do bạn chủ quan khống chế, hay là nói buông là buông được. Loại tình cảm này, thường có thể gặp nhưng không thể cầu. Trên thế gian này, vị trí của người đó không ai có thể thay thế được, người mà ngoài người đó ra, ai bạn cũng không bằng lòng chấp nhận, không phải ai cũng có đủ may mắn để gặp được.

Loại thích thứ hai, chẳng qua do cô đơn, do không cam lòng hoặc do dục vọng, mà sinh ra hợp ý nhất thời, rung động nhất thời, cảm giác nhất thời, qua

một thời gian, bất tri bất giác bạn sẽ phai nhạt hoặc thậm chí chán, đồng thời ở mức độ nào đó có thể do ý chí chủ quan của bạn kiểm soát.

Hơn nữa, hai loại thích này, thường biến hóa lẫn nhau, lúc đang yêu nhau, bạn cảm thấy không thể không có người đó. Nhưng năm năm, mười năm sau, không hẳn bạn còn cảm thấy như thế.

Tô Yên Nhiên nghĩ, giờ phút này, quả thật cô yêu Tiêu Dịch Thành, trừ anh ra, lòng cô rốt cuộc không thể chứa được người đàn ông khác. Nhưng cô cũng không biết cảm giác này có thể kéo dài bao lâu...

Tô Yên Nhiên tin vào tình yêu, nhưng đồng thời cũng tin tình yêu rồi sẽ phai nhạt. Tiêu Dịch Thành, rời khỏi anh lúc em đang yêu anh nhất, cả đời em sẽ không quên, anh cũng thế cũng sẽ nhớ em mãi. Hơn nữa, chúng ta cũng không có cơ hội nhìn thấy đối phương ghét người kia -- cũng được xem như một loại ý nghĩa hoàn hảo khác!

Vì thế, Tô Yên Nhiên vừa kết được một người “bạn”, liền nói cho Vệ Minh Dữ biết quan điểm của mình. Thôi, dù sao ai cũng rảnh rồi không có việc gì làm, vậy thì cùng ngồi xuống cắn hạt dưa tâm sự suy nghĩ về đời người đi.

Vệ Minh Dữ nghe xong khâm phục: “Đầu óc của em, cả ngày đều nghĩ những chuyện có không này à? Haiz, may là tình cảm của anh đối với em chỉ dừng ở loại thứ hai, còn chưa kịp biến thành loại thứ nhất, đã bị em dội một chậu nước lạnh tan biến rồi... Nếu không thì người đàn ông nào yêu em, đúng là lãnh đủ!” Ví dụ như, tên anh em họ Tiêu nào đó của anh... Một tên rất xem trọng phong cách, ưu nhã, mặt mũi thể mà lại vì một người phụ nữ động thủ với anh!

“Này, trước kia anh cũng xem như một trò ngai giữa hai người. Có cần anh làm cái loa truyền đạt nói lại dây tơ hồng cho hai người không?”

Hiếm thấy Vệ Minh Dữ xấu hổ và sấm hời sau khi làm chuyện xấu, cũng có lòng lấy công chuộc tội.

Ấy, gì chứ, chuyện biến đổi đúng là ngoài dự kiến nha! Trách thế gian thế sự vô thường!

Mặt Tô Yên Nhiên đầy vạch đen: “Không cần đâu. Ai mà biết anh có giúp không hay là lại gây rắc rối? Huống hồ, tôi đã quyết định cùng anh ấy tương kiến không bằng hoài niệm rồi... Anh thành thật khai báo chuyện “bất cóc” tôi ngày đó là được!”

“Cất, nếu quyết định không gặp nữa, tại sao còn để ý chuyện đã qua?” Vệ Minh Dữ phản đối.

Tô Yên Nhiên cười đến mặt mày cong cong, giọng điệu vô cùng dịu dàng: “Anh nói, hay là không nói?”

Oa, sao lại lạnh sống lưng thế này? Vệ Minh Dữ run rẩy: “... Anh nói!” Tại sao phần lớn thời gian cô gái này cười lên không phải mưu tính thì là uy hiếp vậy chứ...o()o ...

Sau này, khi Vệ Minh quen biết Lâm Vô Hà, cô gái tự xưng là chị kiểm sư phụ chính thức của Tô Yên Nhiên, anh mới biết Tô Yên Nhiên thật sự chỉ là trẻ con... o()o!

(Hữu nghị nhắc nhở: Mọi người có thể vì Vệ Minh Dữ nhận ra được bộ mặt thật của Tô Yên Nhiên mà thu chân về đúng lúc, không thích cô đến mức không có cô thì không được, biến thành vật hi sinh nam phụ đau khổ vì tình rơi lệ gạt người mà vỗ tay tung hoa! Đồng thời, vì anh sắp rơi vào tay một nữ ác ma càng đáng sợ hơn -- ma chương của Lâm Vô Hà mà mặc niệm ba giây, cảm ơn cảm ơn...)

Cao ốc Thiên Khai. Văn phòng Tổng giám đốc.

“Đúng rồi, Sờ Sờ, lát nữa có thời gian cùng ăn cơm tối không? Sau khi bàn xong công việc, Tiêu Dịch Thành nhìn đồng hồ thủ công Italy nổi tiếng, ừm, sắp tan sở rồi.

“Dịch Thành, anh... Hẹn em?” Lâm Sờ Sờ có chút thụ sủng nhược kinh. Xí nghiệp Lâm Thị do cô quản lý gần đây thường xuyên hợp tác với Thiên Khai, mỗi lần thảo luận chi tiết việc lớn việc nhỏ Tổng giám đốc như cô đều tự mình đến, thật ra loại công việc này vốn có thể phái trợ lý đến là được. Nguyên nhân đương nhiên là muốn mượn cơ hội này tiếp cận Tiêu Dịch Thành... Nhưng ai biết được, mười lần thảo luận có đến bảy lần không phải anh mà là trợ lý của anh thảo luận với cô. Ba lần còn lại, đều có vẻ khá quan trọng nên tổng giám đốc đến thảo luận.

Nhưng cô nhin. Chỉ cần có thể gặp anh một lần cũng được... Lâm Sờ Sờ không tin được, bản thân luôn tự nhận công tư phân minh, bình tĩnh lý trí, lại vì tình yêu mà làm ra chuyện công tư bất phân, nhẫn nại chịu đựng như vậy.

“Ừm. Có rảnh không?” Tiêu Dịch Thành hơi mất kiên nhẫn, một tay cầm bút ký tên, nhẹ nhàng gõ hồ sơ trên bàn.. Nhớ tới nửa đêm hôm qua Vệ Minh Dữ gọi cho anh nói điện thoại đến một tiếng đồng hồ... Lần đầu tiên anh cùng một tên con trai nói chuyện điện thoại lâu đến vậy! Hơn nữa dưới tình huống đang ngủ bị đánh thức, vốn muốn lập tức cúp máy, nhưng tên kia lại nắm được điểm yếu duy nhất của anh... Không tệ, tên này không uổng công xưng anh em với anh... Sai lầm trước kia, cứ miễn cưỡng tha thứ cho cậu ta một lần vậy... Chủ yếu là sau này còn nhiều chỗ cần cậu ta hỗ trợ và phối hợp...

Nhìn Lâm Sờ Sờ trước mặt một lần nữa, trong lòng Tiêu Dịch Thành nhất thời tìm ra cách. Anh biết cô gái này có ý với anh. Vô gian bất thương... Nếu anh đã là người làm ăn, lại vừa may có đầu óc thông minh, không lợi dụng một chút thì quá lãng phí tài nguyên... Vì thế, ngẫu nhiên mưu tính người khác là cực kỳ bình thường thôi!

Biết cô sẽ cam tâm tình nguyện đi với anh, hơn nữa sẽ thất bại... Vậy sau này anh sẽ bồi thường Lâm thị nhiều chút thì không cần cảm thấy áy náy nữa.

Lâm Sở Sở cẩn thận quan sát, gần đây sắc mặt của Tiêu Dịch Thành không tốt lắm, rất ít cười, mà còn trở nên cực kỳ mất kiên nhẫn -- trong công việc anh vẫn bình tĩnh, lý trí như cũ, mọi việc đều làm rất hoàn hảo khiến người khác không thể bắt bẻ, thậm chí càng bình tĩnh, lý trí hơn trước kia, nhưng Lâm Sở Sở biết, thỉnh thoảng anh sẽ tỏ ra không kiên nhẫn, nguyên nhân là trong lòng anh hậm hực và buồn bực vì một người con gái.

Lâm Sở Sở không biết cụ thể, cô chỉ biết, cô gái tên Tô Yên Nhiên lại trốn thoát khỏi Tiêu Dịch Thành lần nữa.

Cô không cần biết cô gái kia tại sao phải rời khỏi Tiêu Dịch Thành, cô chỉ biết cơ hội của mình tới rồi! Vì thế, cô mới có thể nhẫn nhịn như vậy. Đàn ông càng kiêu ngạo, lúc tình cảm không như ý và trống rỗng, càng là cơ hội để phụ nữ thừa dịp trống mà chen vào.

Không phải anh cuối cùng cũng chủ động mở miệng hẹn cô rồi sao!

“Ừm, Dịch Thành mời, em đương nhiên rảnh.” Lâm Sở Sở nghe thấy chính mình trả lời như thế, bình tĩnh mà tao nhã, kín đáo ra hiệu, lại không lộ vẻ vội vàng.

Sau đó không lâu, trên dưới Thiên khai đều đồn đãi Tiêu đại Boss nhà mình cùng nữ cường nhân “Hoa hồng quyến rũ” Lâm Sở Sở sa vào lưới tình cuồng nhiệt, bằng chứng là Tiêu đại Boss luôn không thích dùng cơm với người lạ dường như mỗi ngày đều cùng Lâm mỹ nữ ra vào một đôi đến nhà hàng Cổ Phong dùng cơm.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Oan gia

Vài ngày sau tại biệt thự của Vệ Minh Dữ.

Tô Yên Nhiên vẫn như trước ngủ thẳng đến giữa trưa mới dậy, sau khi ăn bữa sáng thịnh soạn, cũng có thể xem như bữa trưa, thông thả nằm trên ghế dựa che ô trong vườn hoa, ngắm lá cây rụng lá tả trong vườn (ai bảo giờ đang là mùa thu), nhìn bầy chim trên trời thỉnh thoảng bay từ Bắc tới Nam xếp thành hình chữ nhân.

Và ngâm những câu thơ của cổ nhân khiến người ta bồi hồi: “Nhạn tự hồi thì, nguyệt mãn tây lâu.”

(Dịch thơ: Khi hay tin nhận ai đề

Ánh trăng thu (đã) trải bốn bề lầu tây).

Thật ra, cô thích thơ của Tagore hơn: “Đôi cánh của ta không in dấu lên bầu trời, nhưng ta hạnh phúc vì mình đã có một chuyến bay“. Nếu có Lâm Vô Hà ở đây, chắc chắn chị ấy sẽ nói, em chắc chắn cả câu là như thế à? Chắc đây là lời của vua quạ đúng không?

“Tiểu Tiểu! Tiểu Tiểu! - - ơ, sao em còn ngủ? Ăn no rồi ngủ, em tưởng em là heo chắt?” Một giọng nói rất quen vang lên bên tai Tô Yên Nhiên.

Ảo giác, nhất định là ảo giác! Sao Lâm Vô Hà có thể xuất hiện ở đây vào giờ phút này? Lần trước cô tưởng Lâm Vô Hà đến tìm cô, kết quả lại là cái cô Lâm Sở Sở gì đó.

Lâm Vô Hà cầm quyển thơ Đường che trên mặt Tô Yên Nhiên lên, rồi bước đến hét vào tai Tô Yên Nhiên: “Tiểu nha đầu, dậy đi!”

Tô Yên Nhiên đành phải mở mắt. Cách xuất trận của bà cô này không thể yên lặng được chút sao? Bình thường thích đóng giả thực nữ tao nhã, nhưng ở trước mặt người quen thì lộ liễu như vậy, hô to gọi nhỏ... Không có chút phong thái thực nữ.

“Lâm Vô Hà, sao chị lại đến đây?”

“Ồ, chị đến thành phố S được mấy hôm rồi. Tối hôm qua đến Hoàng Đô nghe ngóng tin tức của e, tên hoa hoa công tử kia cố ý mời chị đến, bảo là muốn cho em một kinh hi...”

Khụ khụ, không hổ là thiếu gia nhà giàu, ấn tượng đối với Vệ Minh Dữ là: Bánh.

Kinh thì có... Còn hi, cũng có, ở chung với Lâm Vô Hà luôn quên hết những chuyện không vui, chị ấy luôn đùa bốn người khác đến khi họ phì cười hoặc tức đến giậm chân.

Giống như bây giờ.

Đại tiểu thư Lâm Vô Hà chú ý đến bụng dưới lộ ra của Tô Yên Nhiên: “Ồ, Yên Nhiên, bụng em sao lại tròn như quả bóng thế? Cho chị đây mượn sờ thử xem nào!”

“Này! Cô gái chết tiết, mau dừng tay, ai cho phép cô có thể sờ soạn lung tung hả? Đó là con nuôi của tôi đấy!” Vệ Minh Dữ bước nhanh về phía này.

Lâm đại tiểu thư không vui: “Đây cũng là con trai tôi, tại sao tôi không thể sờ? Tôi càng muốn sờ!” Vì thế, sờ rồi...

“Cái gì mà con trai cô? Rõ ràng là con tôi! Không liên quan gì đến cô, đứng qua một bên.” Vệ Minh Dữ bước tới, tiện tay bắt lấy “Bàn tay ma quái” đang duỗi về phía bụng Tô Yên Nhiên.

Lâm Vô Hà vượt lên trước một bước: “Đồ chết tiết anh nói ai hả? ... Bla bla...”

Vừa đúng lúc Vệ Minh Dữ cũng bước lên một bước: “Tôi nói cô đó cái đồ không có giáo dục... blabla...”

Tô Yên Nhiên nhìn hai tên âm ỉ chỉ chöße, im lặng đỡ trán. Chuyện nhỏ thế mà cũng gây gổ, xem ra hai người này đúng là trời sinh không hợp nhau.

Ít nhất, dựa trên kiến thức cơ bản mà nói, đứa bé này hình như thuộc quyền sở hữu của cô - đang nằm trong bụng của cô! Còn nữa, làm thế nào hai người biết tôi sẽ sinh con trai? Cả đám các người cứ âm ỉ “Con trai của tôi” như vậy, đến lúc tôi sinh con gái chẳng phải là rất mất mặt? .

Tô Yên Nhiên lo lắng không biết đến lúc đó mình sinh ra con gái thì phải làm sao bây giờ... Cuối cùng quyết định phải đề phòng rắc rối, mở miệng cắt ngang hai kẻ đang tức đến mức không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt đang chuẩn bị động thủ với nhau kia: “Tôi thích con gái! Nếu các người thích con trai thì hai người tự đi mà sinh!”

Nghe vậy, Vệ Minh Dữ, Lâm Vô Hà hiếm có được đồng loạt quay lại nhìn Tô Yên Nhiên đang dùng tay bảo vệ bụng mình, mặt đại ra, khoe miệng giết giết.

Đột nhiên phát giác khoảng cách giữa hai người rất mờ ám, lại đồng thời lui về sau, chỉ vào đối phương, thở phì phò nói lớn: “Ai muốn sinh con với anh ta/cô ta?”

Thấy đối phương nói giống hệt mình, lại lập tức đồng thanh: “Sao anh/cô lại nói bắt chước tôi?”

Lâm Vô Hà bước về trước một bước, chống nạnh tởm khí thế vô cùng hiên ngang tranh nói trước: “Bà đây nói trước! Anh không được giành với tôi!”

Vệ Minh Dữ lui về sau một bước: “Cô gái chết tiết kèm chế chút đi, đừng giẫm lên chân tôi chứ!”

“Tôi cứ giẫm lên chân anh thì sao nào?”

“Oái -- đau chết tôi rồi! Cô giẫm thật sao? Cô cô cô, cái đồ con gái chết tiết dã man!”

Tô Yên Nhiên yếu ớt xen vào một câu: “Lâm Vô Hà, thực nữ... Khí chất... Phong cách...”

Lâm Vô Hà đang vội đáp một câu: “Trước mặt cận bã, không cần giả vờ thực nữ!”

Vệ Minh Dữ: “... Quả nhiên là đồ không có giáo dục! Thực nữ? Khí chất? Trên người cô sao có mấy thứ này? Cũng chỉ dựa vào trang điểm”

... Vì thế, một cuộc chiến giương thương múa kiếm mới lại bắt đầu.

Tô Yên Nhiên im lặng ngẩng lên nhìn trời: A, hôm nay thời tiết rất tốt! Ừm, Minh vẫn nên về phòng ngủ trưa tiếp thôi. Sau đó thông thả đứng lên, nhặt tập thơ Đường không biết đã bị Lâm Vô Hà vứt trên thảm cỏ lúc nào, quay người chậm chậm bước về phòng.

Mãi đến khi cô đi xa đến mức không nghe được tiếng tranh cãi, hai người kia vẫn chưa phát giác thiếu mất một người.

Mấy hôm trước, Vệ Minh Dữ có nói với cô quá trình vụ “Bắt cóc”, nhưng Tô Yên Nhiên vẫn chưa hài lòng với lý do thoái thác của Vệ Minh Dữ.

Xem như Tô Yên Nhiên nhận rõ, dù sao Vệ Minh Dữ vẫn quen biết Tiêu Dịch Thành đã lâu, giao tình có vẻ sâu, đối với người anh tanhắt thời thích và nhận làm “Bạn” mới như cô, anh vẫn chọn giấu giếm.

Vệ Minh Dữ nói thế này: “Ừm, vụ việc đó, quả thật Dịch Thành ngầm đồng ý không sai, chẳng thế thì bọn anh cũng không thể mang em đi, cậu ta không chém bọn anh mới là lạ... Có điều, anh đồng ý với cậu ta hôm sau sẽ mang em về, nhưng quả thật anh không làm được. Vì thế, anh bị cậu ấy đâm một cú, anh vì tự do của em đã phải trả cái giá quá thê thảm...” Tiếp theo lược bỏ 380 chữ vô nghĩa của người nào đó. --

Đáp án đó khiến lòng Tô Yên Nhiên rối bời.

Ý trong lời mà Vệ Minh Dữ nói với cô, Tiêu Dịch Thành đã sớm biết chân tướng sự việc, hơn nữa muốn thông qua Vệ Minh Dữ cho cô biết điều đó, và lại anh vẫn hi vọng cô có thể về bên anh... Có lẽ anh đã thật sự yêu cô.

Tuy nhiên Thẩm Duyệt đã từng nói, cha của Tiêu Dịch Thành sẽ không đồng ý cho họ yêu nhau, nhưng ít ra họ yêu nhau lâu như vậy, vẫn chưa từng thấy Tiêu Hoài Viễn ở nước M xa xôi xuất hiện ngăn cản bọn họ? Nếu hai người họ thật sự muốn ở bên nhau, há lại vì cha anh không đồng ý mà phải xa nhau? Tiêu Dịch Thành không phải loại người chấp nhận bị người khác sắp đặt, nếu anh đã quyết, trước nay đều làm đến cùng.

Tuy cô không phải đối thủ của Tiêu Hoài Viễn, nhưng tuyệt đối không từ bỏ chỉ bởi vì “Cha mẹ không đồng ý”.

Nếu tình yêu của hai người đủ sâu đậm, vậy thì tất cả những khó khăn trở ngại đều không phải là vấn đề.

Nhưng lại vì đủ loại vấn đề khiến cho tình yêu của bọn họ không có cách nào sâu đậm thật sự.

Tiêu Dịch Thành, nếu lúc trước anh nói em biết tất cả mọi chuyện, thì bất kể thế nào em cũng liều chết bên anh không rời. Nhưng anh lại chọn buông tay... Bởi vì anh cũng đang dò xét em? Hay anh cho rằng nếu em thật sự yêu anh nhất định sẽ chủ động hối hận quay trở về bên anh?

Đúng, quả thật em yêu anh. Nhưng dù có sai, em cũng không hối hận, càng không chịu thua.. Nói thẳng ra, em không còn là Tô Yên Nhiên ngây trang để tiếp cận anh, mãi mãi phục tùng như trong kỳ vọng của anh.

Em có khiếu ngạo và tự tôn của em.

Tô Yên Nhiên nghĩ... Tại sao đến bây giờ Tiêu Dịch Thành còn chưa đến tìm cô? o(∩_∩)o

Anh không đến tìm cô, cô lại cứ thế chạy về thì quá mất mặt! Tục ngữ nói đại trượng phu biết co biết duỗi, tại sao anh không thả rộng lượng nhưn nhưngcô một chút? Có điều, tâm tư uyển chuyển của cô phen này được xác minh rõ ràng. Có câu “Lòng phụ nữ như kim dưới đáy biển”, dù Tiêu đại Boss có thông minh gian xảo thế nào cũng đoán không được.

Lâm Vô Hà lấy cớ tiện chăm sóc cho Tô Yên Nhiên, không để ý sự phản đối kịch liệt của chủ nhà, vẫn ở lại biệt thự.

Vệ Minh Dữ mang Lâm Vô Hà đến gặp Tô Yên Nhiên, vốn hi vọng cô có thể ở lại làm bạn với Tô Yên Nhiên, anh nghĩ mỗi ngày anh đều phải đi làm, Tô Yên Nhiên một mình không ai nói chuyện, có thêm một chị gái trò chuyện với cô cũng tốt. Chỉ là xét thấy ngày nào đó không khí giữa hai người “Quá không hòa hợp”, làm cho anh nhìn cô gái này thêm một cái cũng không nhịn được mà tức tối, mới dùng ngôn ngữ biểu thị ý phản đối mãnh liệt... Trong thâm tâm thật ra đã sớm ngầm đồng ý.

Ngày tháng có Lâm Vô Hà bên cạnh, cuộc sống của Tô Yên Nhiên quả thật là muôn màu muôn vẻ, hoàn toàn không có cơ hội để buồn... Nhưng Tô Yên Nhiên không thể không lo lắng vấn đề dưỡng thai của mình, ngoài những trường hợp cần thiết Lâm Vô Hà sẽ giả vờ thực nữ, nhưng trong thâm tâm chị ấy lại là một hủ nữ chính hiệu!

Vì thế, cô không thể không thường lấy lý do muốn nghe nhạc ngủ sớm để cùng bảo bảo hun đúc tình cảm, hiển nhiên là muốn trốn Lâm Vô Hà. Mặc dù cô không hề có bất kỳ thành kiến nào với Gay hoặc hủ nữ, nhưng chị Vô Hà, chị có thể để cho con của em tự lựa chọn hướng phát triển được không? _

Một ngày nọ, Vệ Minh Dữ về nhà sớm hơn mọi ngày, phát hiện Lâm Vô Hà thế mà lại dụ dỗ Tô Yên Nhiên xem GV (tức Gay Video, bản AV của nam x nam)... Mặt không phải đen bình thường. (#') ㄟ

Lại một trận chiến sao hỏa đùng đạ cầu kịch liệt... Không có khói súng, nhưng còn thảm thiết hơn có khói súng..

Sau này, mỗi ngày tên họ Vệ nào đó đều tan ca sớm để về, lấy việc chọc tức Lâm Vô Hà làm nhiệm vụ của mình.

Tô Yên Nhiên hậm hực, rõ ràng cô là phụ nữ có thai, cô cần không khí yên tĩnh, hòa hảo, nhưng mỗi ngày đều phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng là thế nào... Hai tên này, đúng là một đôi oan gia! Nhưng không phải có câu không phải oan gia không đùng đạ sao. Xem cảnh nào nhiệt cảm giác thật dễ chịu, Tô Yên Nhiên cũng thích là được.

Trong niềm mong nhớ mỗi ngày, Tô Yên Nhiên từ oán giận Tiêu Dịch Thành liên kế “Người ngoài” lừa gạt cô ban đầu chuyển sang chờ mong Tiêu Dịch Thành đến tìm cô.

Thế mà Tiêu Dịch Thành đến thật.

Có điều cũng không phải Tiêu Dịch Thành chủ động đến, cũng không phải cố ý đến tìm cô, mà Vệ Minh Dữ mượn ngày sinh nhật của anh, mời mấy anh em bạn tốt tới biệt thự tư gia phong cảnh hữu tình hợp mặt, làm BBQ.

Sinh nhật Vệ Minh Dữ ngày đó, Tiêu Dịch Thành đến. Nhưng cũng không phải một mình, anh lại dẫn theo bạn gái. Hơn nữa còn đối xử với bạn gái vô cùng dịu dàng, vô cùng thương yêu.

Ngồi trên lầu hai lén quan sát đại sảnh lầu một, Tô Yên Nhiên đen mặt gọi điện thoại nội bộ chất vấn Vệ Minh Dữ: “Tại sao anh lại mời cô gái đó đến?” Không phải anh nói làm trung gian cho tôi và người nào đó lần nữa sao... Dù tôi không tỏ ra thích, nhưng miễn cưỡng không phản đối là được.

“Anh không có mời mà! Là Tiêu Dịch Thành tự dẫn cô ta đến...” Vệ Minh Dữ trốn vào góc, đề thấp giọng, có chút chột dạ trong lời nói.

Lúc trước anh nói với Tô Yên Nhiên Tiêu Dịch Thành không biết cô đang ở đây, nhưng trên thực tế...

“Tôi hỏi anh, anh ấy có biết tôi ở đây không?” Tô Yên Nhiên kèm chế con giận.

“Không, không biết...” Vệ Minh Dữ càng chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Láy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Phản Kích

“Cụp!” Tô Yên Nhiên cúp điện thoại, chậm chậm xoay người về phòng, mặt tỏ vẻ bình tĩnh đến đáng sợ.

Lâm Vô Hà đứng bên cạnh vội qua đỡ cô, nhỏ giọng gọi: “Tiểu Tiểu...” Trong mắt đầy lo lắng.

Tô yên Nhiên ngoảnh mặt cười an ủi Lâm Vô Hà: “Yên tâm, em không sao.”

Lâm Vô Hà tiện tay khép cửa phòng lại, yên tâm nói chuyện bằng giọng bình thường: “Không sao mới lạ! Chị còn không hiểu rõ em sao? Tên đó thật quá đáng! Không, cả hai tên đều vô cùng quá đáng! Nói không chừng tên họ Vệ vốn là đồng bọn với Tiêu Dịch Thành! Thông đồng cố tình chọc tức em.”

Nghe vậy, Tô yên Nhiên cười khê: “Chị Vô Hà anh minh, nhận xét của chị vừa khéo đúng ý em, không biết chị có đề nghị gì hay không?”

Lâm Vô Hà cũng cười gian: “Hoàn toàn biến khỏi mắt anh ta, hoặc là... Ăn miếng trả miếng!” (^ω^)

Tô Yên Nhiên hơi ngạc nhiên, về trước của Lâm Vô Hà, đúng là suy nghĩ trong lòng cô, nhưng thoát khỏi người đã nắm rõ hành tung của mình lần nữa, chỉ có thể nói lên bản thân không có khí thế, hơn nữa cũng quá quá quá buồn nôn! ... Và lại, về sau nghe ra rất có khí phách! Cho dù muốn đi, không thể cứ lần nào cũng tỏ ra ỉu xìu như trộm được.

Tô Yên Nhiên nuốt nước bọt, một đôi đồng tử ướt sũng như chó con mới sinh, lấp la lấp lánh nhìn Lâm Vô Hà, mắt lóe lên một tia tà ác: “Vậy, ăn miếng trả miếng bằng cách nào?!” Chỉ còn thiếu ngoe nguẩy cái đuôi nữa thôi...

Lâm Vô Hà xông đến ôm lấy cánh tay Tô Yên Nhiên, có điều động tác nhẹ nhàng tránh đụng vào bụng của cô: “Oa oa oa, Yên Nhiên bộ dáng này của em quá thật quá mềm mại quá mê hoặc rồi! Lại đây, cho chị cắn một cái...” Vừa nói vừa chu miệng về phía mặt của Tô Yên nhiên...

Tô Yên Nhiên vội đưa tay ngăn đôi môi đỏ búng đang bay đến: “Khụ khụ, Lâm Vô Hà, chẳng lẽ ăn miếng trả miếng theo ý chị là để em và chị làm một cặp GL sao...?” -_-

“Nếu người yêu của chị là Tiểu Tiểu em, chị cũng không phản đối, ha ~ nhìn xem, chúng ta cũng sắp có con rồi! Thì ra chị là cha chính thức của nó chứ không phải mẹ nuôi? A ha ha ha...”

“... Em chỉ sợ tên họ Vệ nào đó không đồng ý.”

“Chuyện này có liên quan gì đến tên họ Vệ đó đồng ý hay không chứ? Nói đến anh ta chị lại tức, xem sau này chị chinh anh ta thế nào! Bây giờ chinh tên họ Tiêu trước đã, ừm, còn cái à kia nữa!”

Phù phù, cuối cùng cũng vào trọng điểm, Tô Yên Nhiên hứng thú dang trào hỏi: “Chinh thế nào?”

Không còn cách nào, gần mực thì đen, mấy hôm nay ngày nào cũng ở chung với Lâm Vô Hà, mà Lâm Vô Hà lại là người mà cô toàn tâm toàn ý tin tưởng, Tô Yên Nhiên rất vui vì có người bày mưu tính kế giúp cô... Dựa vào tính đa điều của cô, gặp chuyện cách đầu tiên nghĩ đến chỉ có một chữ -- trốn, thật sự trốn không được cô mới sùng lông lên, giả vờ cực kỳ dũng cảm mà đối diện.

“Vốn không có cách nào cụ thể nhưng trái lại vừa rồi em đã cho chị một ý hay!”

Tô Yên Nhiên khó hiểu nói: “Ồ, có sao? Sao em lại không biết?”

Lâm Vô Hà gợi ý, đá lông nheo với Tô Yên Nhiên, còn gửi tặng một nụ hôn gió, dùng giọng nói vô cùng nũng nịu nói: “Bên ngoài, chị là con gái không sai.” Nhưng ngay sau đó, giọng của Lâm Vô Hà lại đột nhiên biến đổi, thành một giọng trầm khàn khiến người khác khó phân biệt: “Nhưng bảo bối à, em đã quên anh giỏi nhất là làm gì sao?”

Tô Yên Nhiên ngạc nhiên vui mừng nói: “Chị mang hộp đồ nghề đến rồi à?”

“A... Ha ha ha, đương nhiên! Trước giờ chị chưa bao giờ để nó xa chị hơn một tuần, không phải em không biết.”

Nửa tiếng sau.

Vốn đang nói chuyện phiếm ở đại sảnh, Vệ Minh Dữ và các khách mời, khoảng mười mấy người đã chuyển đến vườn hoa phía sau. Một đám nam thanh nữ tú nói chuyện không chút câu nệ, đa phần ngồi trên ghế được che ô uống nước tán gẫu, tiếng cười nói không ngừng, Vệ Minh Dữ ngồi giữa... Còn xung quanh anh ta, đa phần đều là mỹ nữ, ha ha.

Cũng có vài người thích tự làm, tham gia nướng đồ ăn với người hầu.

Những nguyên liệu và dụng cụ đồ người hầu đã chuẩn bị sẵn, muốn ăn gì đã có người hầu bên cạnh xâu sẵn, các cậu ấm cô chiêu chỉ cần “nướng” là được, xem ra cũng không khó, nhưng cũng không phải ai nướng ra đều... Ăn được.

Ví dụ như xâu cánh gà do nữ cường nhân thương trường Lâm Sở Sở nướng.

“Dịch Thành... Em thấy hay là em đừng nướng nữa, cái này anh, anh nướng giúp em nhé...” Lâm Sở Sở nhìn xâu cánh gà một bên trắng một bên đen, rồi nhìn bàn tay bị bỏng mấy lần của mình, cực kỳ bất đắc dĩ nói.

Tiêu Dịch Thành có chút không yên, tuy người ở bên ngoài, mắt luôn không nhìn được nhìn về phía phòng trong. Lạnh lùng liếc xâu cánh gà trong tay Lâm Sở Sở: “... Cái này hả? Không chữa được nữa. Có điều em cứ đặt xuống đi, có lẽ anh có thể thử chữa ngựa chết thành ngựa sống.”

Lâm Sở Sở: o(∩ □ ∩)o

Mà một đôi nhân vật chính khác trong phòng đang dặt tay nhau xuống cầu thang, đang định đi đến vườn hoa.

“Vệ Minh Dữ có thể nhận ra chị sau đó vạch trần chị không?” Tô Yên Nhiên vẫn hơi lo lắng.

“Hừ, anh ta dám? Xem chị có tiêu diệt anh ta không!” Nhận thấy lời nói của mình quá mức thân thiết, Lâm Vô Hà vội sửa lại: “Tiểu Tiểu, em phải tin vào kỹ thuật của chị! Em cảm thấy chị và chị em tốt Lâm Vô Hà của em, giống cùng một người không?”

Tô Yên Nhiên trả lời không cần suy nghĩ: “Không giống, cùng lắm là anh hoặc em trai thôi.” Mặt mày, ngũ quan còn giống có ba phần thôi.

“Đúng, em chính là em trai của Lâm Vô Hà!” Lâm Vô Hà tự tin cười, quả thật có vài phần ý tứ thuần như đàn ông.

Lâm Vô Hà nhờ vào giày tăng chiều cao, vốn chỉ có 1m68, bây giờ nhìn ra đến 1m73, vóc dáng cao lớn đứng cùng Tô Yên Nhiên mang giày nữ để bằng khó khăn lắm mới được 1m6 vô cùng xứng đôi. Cô để một ít tóc lộn xộn, làn da trang điểm hơi thô ráp, ngũ quan cũng dùng chất hóa học thêm một chút hoặc bớt một chút; bộ ngực tuyệt đối bằng phẳng, bả vai dùng đệm lót rộng ra nhiều, tay lộ bên ngoài đã vẽ lung tung lên, sau đó mặc một bộ đồ nam có hơi tao nhã nhưng lưu manh (Lâm Vô Hà “mượn” tạm của Đoạn Á Hi, mượn nhưng chưa từng trả lại)... Tóm lại, là một “tiểu bạch kiểm” cực kỳ tuấn tú, tao nhã (toàn bộ quá trình xin tham khảo sách dạy hóa trang thành đàn ông.) Đứng bên cạnh Tô Yên Nhiên xứng danh trai tài gái sắc ~!

Tô Yên Nhiên chăm chú nhìn vùng ngực bằng phẳng của Lâm Vô Hà, hồ thẹn nói: “Chị Vô Hà, ầm ứ cho ngực của chị rồi!” o(∩ □ ∩)o

Giọng Lâm Vô Hà dịu dàng, khàn khàn, lướt nhẹ như gió, giống như bướm nhẹ bay đậu xuống chiếc lá mùa thu: “Chị Tiểu Tiểu, em rõ ràng là thanh mai trúc mã của chị, em trai của Lâm Vô Hà - Lâm Vô Lương - - là thời tiết lạnh chứ không phải vô lương trong lòng thiện nhé... Người ta trăm phần trăm là người lương thiện. Em đã mến chị từ lâu, nhưng chị chưa từng đặt tâm ý của em vào lòng, tưởng em chỉ đang nói đùa... Em phải nhắc lại lần nữa, Tiểu Tiểu, em thật sự thích chị. Bây giờ em đã trưởng thành, có thể bảo vệ chị! Em muốn cướp chị về...” Ánh mắt cực kỳ thâm tình, giọng nói vô cùng dịu dàng, hành động vô cùng... Thân mật - - hai người vốn đang giữ khoảng cách nhất định, đi đi một hồi, “Lâm Vô Lương” đột nhiên ngừng lại, siết chặt lấy hai tay của Tô Yên Nhiên, nói lại lúc này.

“Nam” hơi cúi đầu, nữ hơi nghiêng mặt, thâm tình đối diện ینگ...

Quan trọng nhất là, bọn họ đang đứng ngoài phòng, cách nơi nướng đồ ăn chỉ chừng hai mươi mét, vừa khéo có thể để tên nào đó nhìn thấy nhưng không nghe được bọn họ đang nói gì.

Hai giọng nói lần lượt vang lên --

“Hai người đang làm gì? !!!” Giọng nói không khống chế được mà kích động, phát ra từ người có giả nhất, đẹp trai nhất, ngọc thụ lâm phong anh tuấn phóng khoáng Tiêu nông súng. Chuyển biến tâm lý của anh giờ phút này là: Cái tên “Tiểu bạch kiểm” trông cực kỳ éo lá này là ai? Không phải Vệ Minh Dữ nói bên cạnh cô không có người đàn ông nào khác sao?

“Cậu là ai?!” Giọng trầm nhưng không vui, hơn nữa còn chứa nghi vấn dày đặc, phát ra từ chủ nhà đại nhân đang cực kỳ khó chịu đứng dậy từ trong đám mỹ nữ, thọ tình hôm nay, bạn nhỏ Vệ. Chuyển biến tâm lý của anh bây giờ là: ĐM, tên này từ đâu chui ra vậy? Bàn tay bé nhỏ của Yên Nhiên anh còn chưa có cơ hội nắm chặt như vậy (lần trước đỡ cô lên cầu thang không tính)... Hu hu hu, Tiêu Dịch Thành sẽ lộ da anh mất?!

Hai người đang nắm tay nhìn nhau như bị tiếng nói đột ngột quấy rầy, đồng thời nghiêng đầu bất mãn trừng mắt nhìn hai tên đầu sỏ, sau đó Tô Yên Nhiên có chút kích động tránh khỏi tay “Lâm Vô Lương”, sau đó “Thẹn thùng” cúi đầu.

“Lâm Vô Lương” tự nhiên quay sang cười với khán giả bên này: “Ha ha, cô ấy là như thế, cứ dễ thẹn thùng!”

Sau đó tay vô cùng dịu dàng sờ bụng Tô Yên Nhiên - - chuyển biến tâm lý của cô gái nào đó giờ phút này là, đồ chết tiệt, rốt cuộc tôi cũng có thể quang minh chính đại không coi anh ra gì mà sờ vào con nuôi của tôi, Oa ha ha ha - - Ra sức cất cao giọng nói: “Tiểu Tiểu, sau này cứ để em bảo vệ chị và con, em sẽ không để chị chịu khổ nữa! Bây giờ chúng ta chính thức tạm biệt họ, tránh cho họ nói chúng ta không lễ phép, không từ mà biệt. Từ nay về sau chúng ta không có bất kỳ liên quan nào đến bọn họ nữa!”

Mặt Tiêu Dịch Thành vô cùng đen. Trợn mắt nhìn về phía Vệ Minh Dữ: Không phải cậu tự xưng có kinh nghiệm phong phú đối phó phụ nữ sao, xem thử cái ý kiến cậu đưa ra cho tôi là cái quỷ gì hả?!

Vệ Minh Dữ giả bộ nhìn trời: “...A, thời tiết hôm nay thật đẹp!” Tôi không thấy gì cả không thấy gì cả... Anh qua lại với phụ nữ đều dùng chiêu này, làm sao biết Tô Yên Nhiên không dính chiêu chứ? Anh cũng cực kỳ vô tội được không? Rõ ràng là xuất phát từ lòng hảo tâm.. _

Đều trách anh đã tin lầm cái tên Vệ Minh Dữ này! Anh đã nói loại kế hoạch này không thể thực hiện được, chỉ cần sơ xuất một chút sẽ biến khéo thành vụng. Xem đi, Tô Yên Nhiên thế mà cũng tìm một người, người bên cạnh anh đương nhiên chỉ là vật bày trí, nhưng không biết cái tên “Tiểu bạch kiểm” bên cạnh cô là thật hay giả? Nếu là thật... Có lẽ Tô Yên Nhiên vốn không bằng lòng, nhưng vì nhìn thấy người bên cạnh anh nên quyết định rời bỏ anh mà đến với tên kia... Tiêu Dịch Thành có một loại cảm giác tự bẽ mặt đập chân mình, hối hận muốn ói máu.

Ta mới là cha ruột của đứa bé trong bụng cô ấy, người sờ soạng gì hả sờ soạng gì hả! Tên “Tiểu bạch kiểm” chết tiệt mau buông tay cho ta! Người tương người mặt trắng hơn ta trẻ hơn ta nhỏ tuổi hơn ta thì giỏi lắm sao! (##) 凸

“Lâm Vô Lương” nắm tay Tô Yên Nhiên bước tới, cười nói với Tiêu Dịch Thành đứng gần họ nhất: “Anh Vệ đúng không? Tôi tên Lâm Vô Lương, Lương trong mát mẻ. Cảm ơn anh đã chăm sóc Tiểu Tiểu khoảng thời gian này. Cuối cùng tôi cũng tìm được cô ấy. Chị của tôi cũng thật là, biết rõ tôi tìm Tiểu Tiểu vất vả thế nào cũng không nói tôi biết cô ấy đang ở cùng chị... May mà tôi tìm được! Tiểu Tiểu đã bằng lòng đi theo tôi, tôi định lát nữa sẽ dẫn cô ấy đi... Tôi nôn nóng muốn dẫn cô ấy đi xem căn nhà tương lai của chúng tôi mà tôi đã sắp xếp sẵn. Tuy ở đó không xa hoa và rộng rãi như biệt thự của anh Vệ, nhưng rất ấm áp!”

Giọng nói của “Lâm Vô Lương” dịu dàng như gió mùa xuân, lại rõ ràng liên mạch, hoàn toàn không cho người ta cơ hội xen vào!

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Láy Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ghen lẫn nhau

Sắc mặt Tiêu Dịch Thành đã đen đến không thể đen thêm được nữa, dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn Tô Yên Nhiên đang đứng cách anh một mét... Quả đám nắm chặt rồi buông, buông rồi lại nắm, cố gắng áp chế kích động muốn nắm tên “Tiểu bạch kiểm” vẫn đang nắm tay cô!

Nhưng vẫn không thể không giữ phong độ trả lời một tràng dài mà tên “Tiểu bạch kiểm” vừa nói: “Thật ngại quá, tôi không phải anh Vệ trong miệng cậu.”

Vệ Minh Dữ đứng bên cạnh phản ứng không kịp, nghi ngờ trong lòng: Tên “Tiểu bạch kiểm” này sao lại nhìn quen như vậy... Lâm Vô Lương? Nghe quen lắm sao... Em trai của đồ chết tiệt Lâm Vô Hà? Không đúng, cô ta làm gì có em trai? Minh đã sớm điều tra thân thế cô ta, cô ta là cô nhi, được nuôi cùng với Tô Yên Nhiên!

Tên “Tiểu bạch kiểm” trước mắt giống cô ta đến ba phần này là ai? Ở đâu ra? Nếu có khách lạ đến, không lý nào quản gia không báo với anh? Trừ phi... Có điều, anh cũng không dám khẳng định, dù sao tên “Tiểu bạch kiểm trước mặt tuy mặt trắng điểm trắng, nhưng tóc ngắn, ngực phẳng, chiều cao cơ thể cũng không đúng...”

“Lâm Vô Lương” giả vờ xấu hổ vỗ trán: “Thật ngại quá, xem bản lĩnh phân biệt người khác của tôi này...” Sau đó quay lại nói với Vệ Minh Dữ bằng giọng vô cùng chân thành: “Thì ra vị sắc mặt trông giống có “Táo bón” không tiện nói ra “Đẹp trai vừa phải” mới đúng là vị “Cận bã” trong “Cận bã” trong miệng chị tôi nha... Không, là nhân tài trong nhân tài - - Anh Vệ Minh Dữ? Thật là hạnh ngộ, hạnh ngộ! Ha ha ha...” (cho thêm dấu đơn kép, ngoặc kép, xin đọc trọng âm)

Lần này, Vệ Minh Dữ khẳng định chín phần rồi! Dám dùng bộ dạng này làm tổn thương người của anh... Chỉ có một người! “Lâm, Vô, Hà! Cô đang diễn trò hề gì vậy hả?!”

“Lâm Vô Lương” vờ kinh ngạc nhìn bốn phía: “Không phải chị tôi có việc đi trước à? Chẳng lẽ chị ấy còn ở đây? Đâu nào đâu?”

Vệ Minh Dữ bước lên một bước, nhắc tay Lâm Vô Hà: “Đừng giả vờ nữa! Cô chính là Lâm Vô Hà!”

Thế mà lại bị vạch trần thật! Sắc mặt Lâm Vô Hà không dễ chịu lắm. Nhưng vẫn khẳng khái không chịu thừa nhận: “Anh Vệ anh nói gì vậy? Sao tôi nghe không hiểu. Còn nữa, phiền anh buông tay tôi ra, dù đáng vớ của anh cũng được, nhưng định hướng tình dục của tôi tuyệt đối bình thường, không có bất kỳ sở thích đặc biệt nào. Suốt đời này tôi chỉ yêu một mình Yên Nhiên, thế nên xin anh Vệ hãy dành tình cảm cho đám mỹ nữ đang trợn mắt với tôi bên kia ấy...”

Còn sắc mặt Tiêu Dịch Thành vốn như tro tàn bắt đầu từ từ có dấu hiệu sống lại, cái tên Lâm Vô Hà anh có biết đến, anh cũng đã từng xem, nhưng ngoài một ít tư liệu cơ bản, anh lại không điều tra được mấy việc có liên quan giữa Lâm Vô Hà và Tô Yên Nhiên, tư liệu của hai tên lớn lên cùng Tô Yên Nhiên cũng thế, anh chỉ có thể đoán “Cả nhà” này đều không đơn giản!... Vừa nghe Vệ Minh Dữ nói vậy, Tiêu Dịch Thành lại là người cực kỳ thông minh, lập tức hiểu được ý trong lời của Vệ Minh Dữ, bèn quan sát tỉ mỉ ngũ quan của tên “Tiểu bạch kiểm” trước mặt, đúng là có vài phần giống Lâm Vô Hà!

Mặt khác bên này, sau khi nghe Lâm Vô Hà nói xong, Vệ Minh Dữ giận quá hóa cười: “Không, tôi chỉ thích loại nam không ra nam nữ không ra nữ như cậu thôi!” Mặt nở một nụ cười quý dị, sau đó - - đưa tay cố định ót Lâm Vô Hà, nhắm ngay mục tiêu, bèn hôn xuống!

“Ừm, ừm, ừm...” Giọng nói thao thao bất tuyệt của Lâm Vô Hà tan biến.

Đồng thời hai tay siết chặt không ngừng đâm vào tên chết tiệt dám hôn cô - - bộ dạng rõ ràng là một cô gái nhỏ.

Biết “tình địch” trước mặt ngay cả giới tính cũng là giả, Tiêu Dịch Thành nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, bước về phía Tô Yên Nhiên một bước: “Yên Nhiên... Chúng ta đừng bày kế lẫn nhau như vậy nữa, thử ngồi xuống nói chuyện rõ một lần được không?”

Nếu ở hiện trường chỉ có hai cặp nhân vật chính mà không có bất kỳ nhân vật phụ nào làm nền vậy thì câu trả lời của Tô Yên Nhiên dĩ nhiên là tán thành - - bọn họ quả thật phải nói rõ một lần.

Nhưng cách đó không xa còn có quần chúng đang vây xem. Và lại tuyệt đối không tình nguyện chỉ làm khán giả.

Lâm Sở Sở lo lắng đứng cạnh Tiêu Dịch Thành: “Dịch Thành, anh hà tất phải quan tâm cô gái không biết phân phải trái này? Cô ta năm lần bảy lượt trốn khỏi anh, đã đủ chứng tỏ cô ta không thích anh.”

Tiêu Dịch Thành hơi nghiêng người, mỉm cười: “Sở Sở, anh nghĩ chúng ta chỉ là bạn bình thường, việc của anh không cần hỏi ý kiến em.” Sau đó lớn giọng nói với khán giả sau lưng: “Có lẽ A Minh cũng không có thời gian tiếp đãi các vị, xem đi, cậu ta đang bận! Kế tiếp, tôi cũng sắp có việc rồi. Cho nên, các vị, xin tự nhiên!”

Dứt lời, tiện xoay người kéo tay Tô Yên Nhiên về phòng.

Còn Vệ Minh Dữ và Lâm Vô Hà bên cạnh, từ ban đầu em vùng vẫy anh ép buộc, đã biến thành hai bên cùng tình nguyện, hôn đến quên mình...

Khán giả nam bắt đầu huyết sát: “ĐM, A Minh thích loại này từ khi nào vậy? Khó trách gần đây cậu ta đổi tính, không như lúc trước thấy mỹ nữ là theo đuổi ngay...” “Sức hôn của A Minh cũng không tệ nha! Khả khả! Cố lên! Anh bạn tôi giúp anh tính thời gian, tốt nhất là tranh thủ phá kỷ lục Guinness đi!”

Còn các cô gái: “Chắc Vệ thiếu chỉ vui đùa thôi? Có điều, loại anh khiêu chiến lần này cũng khó ăn đấy!” “Oa, một cảm giác thật cảm kỳ thật đẹp... Không được, tôi phải nhanh dùng điện thoại chụp lại mới được! Dù biết cô gái đó là nữ, nhưng cô gái đó nhìn giống như nữ vương bị dụ dỗ, bị uốn nắn vậy! @#¥%&*...”

Không ai phát hiện, Lâm Sở Sở đang cắn hận siết chặt tay. Cô chỉ cảm thấy tất cả những u ám trong lòng mình đều đang kêu gào... Hơn nữa đang tràn ra bốn phía. Rất không cam lòng, toan tính tràn ngập trong lòng..

Tiêu Dịch Thành, nguyên tắc tình yêu không để miễn cưỡng tôi cũng biết, cho nên, tôi có thể dễ dàng tha thứ khi anh không chấp nhận tình yêu của tôi. Tôi biết người trong lòng anh là cô ta, tôi vẫn như cũ bằng lòng đợi bên cạnh anh làm người dự bị của anh, vẫn nghĩ một ngày nào đó anh quay đầu lại sẽ phát hiện tôi thích hợp với anh hơn cô ta... Nhưng khi tôi nghĩ cuối cùng anh cũng hướng về phía tôi, lại phát giác mình chẳng qua chỉ là công cụ để kích thích cô ta! Không còn giá trị lợi dụng thì có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào!

Tiêu Dịch Thành, Tô Yên Nhiên, đừng tưởng sau này hai người có thể ngọt ngào hạnh phúc bên nhau. Các người giẫm nát trái tim của người khác còn kiêu ngạo như vậy, có phải quá đáng lắm không? ! Lần đầu tiên Lâm Sở Sở có loại kích động dù có biến thành kẻ xấu cũng phải phá hoại tình cảm của bọn họ... Bởi vì nhìn thấy các người hạnh phúc, trái tim vỡ vụn của tôi, sẽ ở góc tối tăm nhất mà máu chảy thành sông..

Chẳng qua tôi chỉ nghe trái tim mình mách bảo mà thôi - - Cho dù anh tuyệt đối không yêu tôi, cho dù cuối cùng tôi không thắng được anh, tôi cũng không muốn nhìn thấy đứa con gái từ đầu tới cuối đều không nhìn tôi một cái ở bên cạnh anh!

Vừa vào phòng, Tiêu Dịch Thành đã đóng cửa lại, dùng thân mình vây Tô Yên Nhiên trên cánh cửa, hành động dịu dàng nhưng không thể kháng cự.

Tô Yên Nhiên bị hành động bất thành lời của anh dọa sợ, theo bản năng giơ tay bảo vệ bụng, hỏi một câu cực kỳ đáng khinh bỉ: “Anh muốn làm gì?!”

Tiêu Dịch Thành không đáp, giống như không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chăm Tô Yên Nhiên, dùng ánh mắt si mê nhìn cô từ đầu đến chân - - đã hơn một tháng anh không được gặp cô!

Thấy Tô Yên Nhiên đứng là “Không thiếu một sợi tóc, sắc mặt hồng hào, bụng tròn lên nhiều, tay chân bắt đầu sưng lên, tổng thể có vẻ mượt mà hơn” như lời Vệ Minh Dữ. Nghĩ thầm, tên tiểu tử kia tuy có đưa ra ý kiến không hay, nhưng anh mặc kệ, anh đã có thể nhìn thấy cô đứng trước mặt anh - - nơi anh có thể chạm đến..

Tay chống trên cửa lặng lẽ thu hẹp, ôm lấy bóng hình trước mặt mà ngày đêm anh mong nhớ, tựa nhẹ đầu lên cổ cô, ngửi mùi hương thơm mát trên người cô. Than nhẹ: “Yên Nhiên. Thật tốt quá, em lại trở về bên cạnh tôi rồi.”

Có điều, đáng tiếc người vốn là nhân vật chính trong một màn thâm tình ám áp như thế nhưng Tô Yên Nhiên không hề cảm thấy thỏa mãn trong lòng vì Tiêu Dịch Thành mất rồi lại tìm về được. Cô chỉ cảm thấy... Lúc cô và anh ôm nhau có một vật cản không thể xem nhẹ - - một quả bóng - - cái bụng tròn xoe của cô! _

Nhớ đến Lâm Sở Sở người đứng cạnh anh mà vừa nãy cô vờ như không liếc nhìn một cái, dáng người yếu đuối, trang điểm gọn gàng, mười phần mê hoặc... Vì thế không nhìn được bắt đầu vùng vẫy: “Anh Tiêu, dù anh quan tâm con anh, muốn cảm nhận sự trưởng thành của nó, nhưng ôm lâu như vậy cũng đủ rồi chứ? Xin hỏi có thể buông ra chưa?”

Chương 30: Nỗi lòng

Tựa như không nghe thấy lời nói lạnh nhạt vừa nảy của Tô Yên Nhiên, Tiêu Dịch Thành hơi kéo một ít khoảng cách của hai người ra: “Yên Nhiên, lúc trước tôi thật sự không nên để A Minh mang em đi... Nguyên do bên trong, có lẽ cậu ta cũng giải thích với em rồi. Hơn một tháng qua, không có ngày nào tôi không nhớ em, em có nhớ tôi không?”

Lời tâm tình lộ liễu như vậy, trước giờ anh chưa từng nói qua, nhưng giờ phút này anh lại nói một cách tự nhiên, chân thành như thế. Không thể tưởng tượng được cô chiếm một vị trí quan trọng thế nào trong lòng anh, vốn tưởng rằng mình không buông tay là vì không cam lòng nhiều hơn, bây giờ xem ra, hình như là bởi vì không nỡ buông tay nhiều hơn...

Vừa nói đến chuyện này Tô Yên Nhiên liền tức, cô chưa từng quên chuyện trước kia anh liên kết với Vệ Minh Dữ và tên chủ nhân pháo đài cô gạt cô, bây giờ, hôm nay anh lại mang cô gái khác đến chọc tức cô - dù cô biết anh và cô ta không có gì, cô vẫn cảm thấy tức giận. Có gì muốn nói, anh không thể nói thẳng với em sao? Tại sao phải nhờ người khác tới thăm dò em?

Hay anh đang cảnh cáo em, anh không phải không có em thì không được, trừ em ra, bên cạnh anh còn rất nhiều cô gái ưu tú hơn em chờ anh đứng không?

Nghĩ đến khả năng này, Tô Yên Nhiên quay mặt, lạnh nhạt nói: “Thật ngại quá, mỗi ngày tôi đều bẽ bộn công việc, không có thời gian rảnh rỗi để nhớ đến người không hề quan trọng như Anh Tiêu đây.” Cô thừa nhận cô đang giận lấy, cô đang ghen...

Tiêu Dịch Thành vốn muốn giơ tay xoa tóc cô đột nhiên khựng lại, nhưng cuối cùng cũng rút về. “Người không quan trọng...” Giọng trầm khàn có chút cô đơn, có chút tự giận.

Nhưng, nếu Tô Yên Nhiên hoàn toàn không để ý anh, vừa rồi tại sao lại đóng vai tình nhân với Lâm Vô Hà để gạt anh... Rõ ràng là đang ghen!

Xem ra, quỷ kế của Vệ Minh Dữ cũng không phải hoàn toàn vô ích... Nghĩ vậy, Tiêu Dịch Thành lại ngẩng đầu, lần này, mặt đầy kiên định: “Nhưng, Yên Nhiên, em lại là người vô cùng quan trọng của anh... Cho nên, bây giờ, anh tuyệt đối sẽ không buông tay nữa.”

Tô Yên Nhiên hơi ngẩng mặt, chạm đến vẻ mặt lạnh lùng chờ mong của anh, cuối cùng cô không thể nói thêm bất kỳ lời nào trái lòng mình nữa. Lần này, ước chừng hơn một tháng không được gặp anh, từ sau khi hai người chính thức yêu nhau chưa từng xa nhau lâu như vậy, sao cô có thể không nhớ anh? ... Người vô cùng quan trọng... Dù anh không nói ba chữ dung tục buồn nôn kia, nhưng Tô Yên Nhiên vẫn động lòng.

Vì thế, Tô Yên Nhiên ma xui quỷ khiến đáp: “Được.”

Trong khoảng thời gian thật lâu khi tiếp cận anh khiến anh yêu cô, cô đã quá quen với việc gần như thuận theo mọi ý muốn và yêu cầu của anh... Hiện tại không còn mục đích tiếp cận anh như trước, không cần trái lương tâm nghe theo anh nữa. Nhưng cô không cảm thấy nghe lời anh có gì không tốt.

Thì ra, em đã yêu anh sâu đậm như vậy. Chỉ cần anh đồng ý nhún nhường em, tất cả kiêu ngạo và tôn nghiêm của em, em đều có thể bắt chấp vứt bỏ. Dù em và anh cách nhau vạn dặm, chỉ cần anh mỉm cười đưa tay về phía em, em đều không do dự bước về phía anh, dù con đường này đầy chông gai, trăm ngàn trở ngại.

Tất cả những ân oán phức tạp cũng không còn quan trọng nữa; Sau này dù có thế nào, gian nan và trở ngại không phải điều bây giờ cần lo lắng. Quan trọng là..., giờ phút này em thật sự muốn đi cùng anh.

“Đồ chết tiệt, anh theo tôi làm gì?” sau khi tỉnh lại từ trong nụ hôn, Lâm Vô Hà dùng hết sức thoát khỏi ngực Vệ Minh Dữ - dù cô không mạnh bằng anh, nhưng cơ thể nhanh nhẹn, kỹ thuật giỏi. Nhìn những người xung quanh đang xem “Trò hay”, nhất thời cảm thấy mắt mờ, hừ lạnh, xoay người đi.

Chết tiệt, Lâm Vô Hà cô, xưa nay quyến rũ đàn ông, đùa bỡn đàn ông xoay vòng, thế mà vừa rồi lại mê muội trong nụ hôn với tên kia... Cũng đúng, người ta là hoa hoa công tử, bắt đầu tán gái từ lúc mười mấy tuổi đến bây giờ, cô đã phần gặp dịp thì chơi, còn anh ta là nói thật làm thật, nói thế nào đi nữa kinh nghiệm cũng phong phú hơn cô gấp trăm ngàn lần.

Vừa bước đi thật nhanh vừa cảm giận - Lâm Vô Hà cũng không biết tại sao cô lại tức giận như vậy, chỉ cần đối mặt với tên kia, thì cô liền mất hết khôn khéo, bản thân cô không có cách nào kiểm soát được tâm trạng của mình.

“Này, cô chạy gì hả? Không phải chỉ là một nụ hôn thôi sao! Chắc không phải cô đang xấu hổ đó chứ? Khả khả, Tôi không biết trên người cô còn có thứ này nha!” Cách không xa phía sau, truyền đến tiếng của tên cực kỳ đáng ghét kia! Thành công giữ chân Lâm Vô Hà.

Lâm Vô Hà giơ tay áo ra sức lau mồ hôi, thông thả quay lại, híp mắt, vươn tay, làm hành động ngấm, hung dữ nói: “Tên kia, nguoi, chết, chắc, rồi! Nguoi chờ đó cho ta!” Được lắm, nguoi đã thành công bị bà đây xếp vào danh sách muốn hành hạ và chà đạp tàn nhẫn.

Sau đó, xoay người phóng khoáng đi nhanh về trước.

Sau lưng mơ hồ có tiếng nói: “Woa, cô ấy thật đẹp trai thật có hình tượng nha...! Còn nam tính hơn thần tượng anh Xuân của tôi nữa!” “Vệ Thiệu, có người tuyên chiến với anh kia! Tôi nhìn trúng anh rồi, ha ha!” “Người anh em, anh tự cầu phúc đi... Rốt cuộc tôi cũng thấy ngày chết của anh không còn xa nữa.”

Vệ Minh Dữ cũng bất mãn cãi lại: “Các người nói gì vậy? Làm sao tôi có thể thua cái đồ nam không ra nam nữ không ra nữ, không có sức quyến rũ gì đáng nói kia chứ? Các người cũng quá xem trọng cô ta rồi...”

Sau đó, không nghe được gì nữa. Lâm Vô Hà cười lạnh trong lòng, nam không ra nam nữ không ra nữ, không có sức quyến rũ gì sao... Hừ, nam nữ quý dưới váy thạch lựu hoặc quần tây của chị đây đều có thể xếp thành một vòng lớn!

Lâm Vô Hà vốn định nhanh chóng rời khỏi nơi quý quái này, nhưng giờ đây cô đổi ý - - chị đây lại muốn ngày mặc đồ nữ, ngày mặc đồ nam quanh quần bên anh, cho đến đi anh, yêu, tôi! (- - ý chỉ này quả thật rất mạnh mẽ) sau đó, tàn nhẫn bỏ rơi anh! Cách này quả thật rất dung tục, nhưng có hiệu quả là được.

Xem đi, đồ đệ cô xúi giục, dạy dỗ, Tiểu nha đầu cũng đã thành công bắt được tâm chân tình của cực phẩm Tiêu Dịch Thành, sư phụ bà bà như cô còn sợ không chinh phục được một tên hoa hoa đại thiếu gia nào tàn, tứ chi phát triển, chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao?

Dù cô cảm thấy tương lai của hai người Tô Yên Nhiên và Tiêu Dịch Thành không hề khả quan, nhưng không có phong ba bão tố, thì tình yêu làm sao vĩ đại và đáng quý được? Người sống trên đời, chính là muốn giày vò nhau, tình yêu, chính là giày vò đến chết.

Nhưng cô không có loại dự định đã thương kẻ địch một ngàn, tổn hại tám trăm, mang tâm chân tình của mình đền bù cho người khác. Đối với tình yêu, cô tự nhận đã nhìn thấu tất cả, nhưng vẫn không có cách nào thoát được hai chữ kềm chế. Nhớ đến tình yêu đau khổ nhiều năm của mình, người kia vẫn một mực tránh né cô, Lâm Vô Hà không khỏi nở một nụ cười chua xót...

Tô Yên Nhiên nghe thấy tiếng bước chân lên lầu hai, vội mở cửa phòng, thấy người đến là Lâm Vô Hà cô đang tìm, xoay người nói với Tiêu Dịch Thành một tiếng, ra ngoài đi về phía Lâm Vô Hà đang đứng tựa vào tường có vẻ như đang đợi cô.

Tô Yên Nhiên từ từ bước tới. Nhẹ giọng hỏi thăm: “Lâm Vô Hà, em muốn về cùng anh ấy... Chị có muốn tiếp tục theo giúp em không?” Cô thật sự rất sợ Lâm Vô Hà sẽ trách cô, Lâm Vô Hà luôn không tin vào tương lai của cô và Tiêu Dịch Thành.

Lâm Vô Hà rất thân thiết thoải mái vào mũi Tô Yên Nhiên, đưa tay xoa tóc cô: “Nha đầu ngốc, có anh ta bên cạnh em còn cần gì chị nữa? Hơn nữa, chị còn nhiều việc, không có thời gian quan tâm chuyện của em nhiều. Nếu không bỏ xuống được, thì mở lòng ra, cứ dùng cảm theo đuổi hạnh phúc thuộc về em!”

Không ngờ thế mà Lâm Vô Hà lại nhìn thấu tâm tư của cô, Tô Yên Nhiên chủ động kéo tay Lâm Vô Hà, thân thiết cọt cọt: “Chị tốt của em, em biết rồi... . Vậy còn chị, có phải chị cũng nên buông tay mở lòng, theo đuổi hạnh phúc thuộc về chị không? Em nói hạnh phúc không phải ám chỉ người đó, chị biết đó, anh ấy... Không có cách nào đáp lại chị, còn Vệ Minh Dữ, thật ra người này bản chất không xấu, bản tính trắng hoa, nhưng chỉ cần chị muốn tuyệt đối có thể khống chế anh ta. Đừng nói với em, chị không có ý gì với anh ta, chị dám nói anh ta không có chút ý nghĩa nào với chị không?...”

Có một người chị em hiểu rõ mình cũng không phải chuyện tốt gì, nha đầu này luôn vừa ngốc vừa không nhảy bén, chỗ không cần thì lại nhảy bén như vậy? Lâm Vô Hà chỉ cảm thấy một cái đầu còn to hơn hai cái đầu: “Được rồi được rồi, còn chưa chính thức làm mẹ, đã giống mẹ như vậy! Này, người bên kia, đừng trốn sau cửa nghe lén nữa, mau ra đây dẫn cô gái của anh về đi! Càng ngày càng ồn ào thật là...” Lâm Vô Hà cất cao giọng nói.

Tiêu Dịch Thành từ sau cửa đi ra không nói gì: “...” Tôi quả thật muốn nghe lén, nhưng các người nói quá nhỏ, tôi chỉ nhìn thấy cử chỉ vô cùng thân thiết của hai người... Tôi đã sớm muốn xông lên tách hai người ra từ lâu rồi!

Tiêu Dịch Thành bước tới, kềm chế nắm lấy vai Tô Yên Nhiên, nở nụ cười lộ tám cái răng tiêu chuẩn: “Nếu bà chủ tương lai nhà này đã ra lệnh đuổi khách, thế thì em yêu à, chúng ta cũng đừng tro ra chọc giận người ta nữa, chúng ta mau về thôi.”

Lâm Vô Hà nhú mày, đối với ý chế nhạo trong câu nói “Bà chủ tương lai của nhà này” từ chối cho ý kiến: “Nói hay lắm, hay lắm. Tiểu Tiểu, có nhớ lời chị đã nói với em không? Sợ em không nhớ rõ chị phải nhắc lại lần nữa. Thật đấy, nếu đối tượng là Tiểu Tiểu em, chị không ngại làm Lesbian...”

Ôi, ôi, xem đi, con cũng có sẵn rồi! Vòng tay chị lúc nào cũng mở rộng chào đón em nha...!~”

Tiêu Dịch Thành: (＃) ㄟ! Anh chưa bao giờ đánh phụ nữ, nhưng trong tình huống đã biết Lâm Vô Hà là nữ, lần thứ hai trong hôm nay anh có loại kích động muốn đánh tên “Tiểu bạch kiêu” trước mặt này! Xem cách cô ta nói chuyện lưu manh như thế, một cô gái đang yên đang lành lại muốn giả làm đàn ông, còn mê hoặc phụ nữ hơn đàn ông hàng thật giá thật như anh, có còn thiên lý không hả?

Tô Yên Nhiên vội kéo tay áo Tiêu Dịch Thành đi, sau khi xuống khỏi cầu thang, vẫy tay với Lâm Vô Hà xem như tạm biệt.

Vì thế, Tô Yên Nhiên cứ như vậy bị Tiêu đại boss về mặt uất ức, nhưng hành động lại vô cùng dịu dàng, tỉ mỉ điều khiển chiếc BMW anh lái đến, mang về nhà. Không cần mang theo gì cả - - ở nhà đều có, thật ra những thứ thiết yếu cần mang đi cứ để cho tên Vệ Minh Dữ đóng gói cho người mang qua là được, dù sao chuyện gói đồ đặc anh ta hẳn là không làm... . Nhưng lại không hề nghĩ tới việc phải tạm biệt một tiếng với chính chủ nhà này Vệ Minh Dữ. o(̄ ̄)o

Chương 31: Tái hợp

Nếu không có gì thay đổi, sau khi Tô Yên Nhiên sinh con xong tình đường khỏe lại, bọn họ sẽ kết hôn - - Đây là thỏa thuận mới của Tô Yên Nhiên và Tiêu Dịch Thành một tháng trước sau khi trở về từ biệt thự của Vệ Minh Dữ.

Sau khi Tô Yên Nhiên theo Tiêu Dịch Thành về lại nhà họ Tiêu, lúc đó Tiêu Dịch Thành nói thế này: “Nếu em sinh con cho anh, vậy em cũng chính là lựa chọn tốt nhất để dạy dỗ con sau này.”

Chỉ vì mình là người thích hợp nhất, chỉ vì anh ta không muốn phải thích nghi với một mối tình mới, chẳng lẽ cũng không ai tốt hơn cô nên anh mới chấp nhận chọn cô... Trong lòng Tô Yên Nhiên thất vọng không thôi.

Nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ không để ý, giọng lưỡi biếng nói: “Không nhất thiết phải như vậy. Bây giờ cũng siêu âm ra rồi, tôi mang thai con gái chứ không phải con trai, sau này cũng không thể thừa kế gia nghiệp to lớn của nhà họ Tiêu, anh hoàn toàn có thể cưới một cô gái khác xứng với anh từ thân phận đến địa vị, ừm, ví dụ như Lâm Sở Sở gì đó, sau đó sinh một đứa con trai... Ừm! ~”

Lời nói kế tiếp tự động biến mất. Đàn ông nếu nghe phụ nữ nói những chuyện họ không thích nghe, đều thích lấy nụ hôn để ngăn chặn.

“Yên Nhiên, không cần phải so sánh mình với cô gái khác... Những cô gái đó có tốt thế nào, cũng không phải em... Hơn nữa, con gái thì sao? Bây giờ là thời đại nào rồi, em vẫn còn trọng nam khinh nữ?”

Câu này nghe rất quen... Tô Yên Nhiên vừa định phản bác nói anh đã từng nói hi vọng là con trai, nhưng câu tiếp theo của Tiêu Dịch Thành lại khiến Tô Yên Nhiên cảm thấy nháy mắt đầy ngọt ngào, không còn chỗ cho những lo lắng và nghi ngờ nhảm chán nữa: “Dù là con trai hay con gái, chỉ cần em sinh, anh đều thích...”

“Đợi sinh con xong, chúng ta kết hôn đi?” Anh vờ như vô tình hỏi. Nhưng thật ra trong lòng rất thấp thỏm, nói một lời cầu hôn tương tự với một cô gái đã từng một lần khiến anh khó xử ở hôn lễ quả thật cần rất nhiều dũng khí...

“...Ừm” Cô hơi gật đầu, thái độ không được tự nhiên.

Anh thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt tuấn tú đầy vui sướng, vẻ mặt tự đắc, anh biết sức hấp dẫn của anh không thể chống cự, Tô Yên Nhiên, cuối cùng em vẫn thua trong tay anh! Hô hô hô...

“Kết hôn thử cũng không sao, dù sao sau này không hợp có thể ly hôn mà! Ừm, còn có tiền chu cấp.” Cô gái nào đó ngẩng lên, cười đến mặt mày cong cong, xinh đẹp.

Tiêu Dịch Thành: “...” -_-

Giọng điệu hai người đều đùa giỡn, nhưng họ biết, đây là quyết định sau khi đã suy xét đắn đo kỹ càng.

Hai con người đều không tin vào tình yêu, nhưng trong lúc vô tình trái tim đã lạc lối. Cô không hỏi được câu buồn nôn “Anh yêu em không?” Anh cũng không trả lời được câu buồn nôn “Tôi yêu em.” Hai người cũng đều không tin vào lời thề, cho nên không ai bằng lòng hứa hẹn trước. Bọn họ chỉ có thể khẳng định, giờ phút này, thật sự muốn ở bên nhau.

Ngày nào đó, sau bữa trưa.

“Yên Nhiên, em xem, phòng Bảo Bảo bố trí thế này được chưa? Đây là thành quả lao động cả ngày hôm qua của anh!” Tiêu Dịch Thành phấn khởi hỏi.

Tô Yên Nhiên nhìn một phòng toàn màu hồng mà cạ lời, nhưng tiếp xúc tới gương mặt tuấn tú đầy mong chờ của người nào đó bên cạnh vì thế chỉ có thể cười ha ha nói: “Ha ha... Rất đẹp.” Thật ra cô muốn nói, dù siêu âm là con gái nhưng anh cũng đâu cần bố trí phòng bảo bảo thành một màu hồng thơ mộng thế này? Dù em là con gái nhưng trước giờ cũng chưa từng thích màu hồng quá mức nha... =.=

“Ồ...” Tô Yên Nhiên hừ nhẹ, cúi đầu sờ bụng mình.

Tiêu Dịch Thành vội ghé sát vào, ngồi xổm xuống, dán tai lên bụng Tô Yên Nhiên: “Ồ! Bảo Bảo lại động đấy kia! Chắc chắn là nó cũng thấy hài lòng với bố trí phòng này! Ha ha ha a...”

Người nào đó cười ngây ngô khiến Tô Yên Nhiên cạ lời lần thứ hai, không khỏi lén trừng mắt, những người lên chức ba ba bình thường đều biến thành thần kinh thế này sao?

“Yên Nhiên, xem này, anh đã mua hết những bộ quần áo cho Bảo Bảo mặc từ một tuổi đến năm tuổi, váy công chúa viền ren nhỏ nhắn này đáng yêu biết

mấy!”

... Viên... Ren...

(Editor: ba chữ “蕾丝边” nghĩa gốc là viền ren, nhưng trong ngôn ngữ mạng có nghĩa là “Lesbian” nên ở đây nói ba chữ là vì vậy.)

Ba chữ đó như sấm sét giáng xuống đầu Tô Yên Nhiên, cô chưa quên hai ngày trước Lâm Vô Hà vừa “Đến nhà thăm”, tuyên bố thật ra chị ấy là Lesbian, chị yêu Tiểu Tiểu, muốn cùng Tiểu Tiểu một đời một kiếp, thậm chí lời lẽ hùng hồn không ngại “Dùng chung” với Tiểu Dịch Thành...

Đương nhiên, mục đích của Lâm Vô Hà là muốn làm lá chắn cho cô, bởi vì Lâm đại tiểu thư không muốn chơi trò “Tôi giả vờ yêu anh, cảm dỗ anh yêu tôi sau đó vứt bỏ anh”, nhưng Vệ Minh Dữ lại nổi lên ý chí chiến đấu, thề: “Quần quít làm phiền cho đến khi cô yêu tôi, sau đó tàn nhẫn bỏ rơi cô...” Hai người đều biết rõ mục đích của đối phương, cứ như vậy mà em truy anh đuổi cực kỳ quần quít, cực kỳ quỵ dật, cực kỳ lộn xộn...

Tô Yên Nhiên lắc đầu, quả quyết: “Tất cả những quần áo này đều không được! Con gái của Tô Yên Nhiên em, không thêm làm công chúa gì đó! Thật ra em luôn rất thích nữ hiệp nha... Tốt nhất là mua cho nó một ít quần áo luyện Taekwondo...”

Một ông ba đến cả quần áo cho con gái đến năm tuổi cũng đã chuẩn bị xong, nói như vậy cực kỳ không có sức thuyết phục nha, ôi... Nhất là trước mặt một cô gái bản tính thế này, cô ấy lại còn ý trong bụng có cục cứng, đã dần không xem anh ra gì, hơn nữa ngày càng có xu hướng hung dữ...

Tô Yên Nhiên tròn trĩnh mắt, liếc anh: “Xem ra về quan điểm giáo dục con gái, ý kiến của chúng ta không thống nhất! Có điều, con do em sinh ra, đương nhiên phải dạy theo ý em, nếu anh muốn dạy theo cách của anh cũng không phải là không được, anh cứ tìm người sinh cho anh một đứa đi...”

“Tô Yên Nhiên! Em đừng quá đáng!” Tiểu Bạch tỏ ngạo ngãn trước kia đâu rồi? Tại sao bây giờ lại biến thành con nhím nhỏ thích làm trái lời anh vậy? Anh vốn lo lắng cô đang mang thai nên hết sức nhân nhượng, ngược lại cô càng ngày càng được nước lấn tới.

Tiểu Dịch Thành bắt đầu hơi lung lay, anh không chắc mình có thể sống cả đời với một Tô Yên Nhiên “cái tôi” quá cao này không, ôi cả đời, ôi, chắc phải mấy mươi năm nữa! trong tư tưởng của anh, đến bây giờ chỉ có người khác nghe theo và nhân nhượng anh...

“Ày, người ta chỉ nói đại thôi, không cần hung dữ như vậy... Bảo Bảo bị anh dọa rồi...” Gặp yếu thì mạnh, gặp mạnh thì phải yếu, cô gái nào đó rụt cổ... Giả vờ uất ức đáng thương.

Tiểu Dịch Thành như đắm vào bông, mềm nhũn. Cảm giác muốn phát cáu nhưng không thể thật sự khó chịu... Buồn bực nói lòng cổ áo: “Ủm, là anh không tốt. Vấn đề này chúng ta bàn sau nhé. Anh đến công ty đã, gần đây công ty có một vụ làm ăn quan trọng, anh muốn đích thân giám sát...”

Nói rồi khoác áo vào, nói tiếp: “Đừng rồi, mai khám thai, bảo Lâm Vô Hà đi cùng em, không phải cả ngày cô ta đều la hét yêu em nhớ em sao... Gần đây cô ta bị A Minh quản rất chặt, cũng rất đáng thương. Cứ xem như anh làm việc thiện, tránh cô ta lại nói anh ngăn cản chị em hai người gặp nhau.”

Anh quả thật không thích để Tô Yên Nhiên và cô gái vừa nhìn đã biết không đơn giản Lâm Vô Hà tiếp xúc quá nhiều. Nhưng hôm nay đột nhiên nhớ ra, Tô Yên Nhiên vốn lớn lên với cô ta, cô cũng đâu đơn giản?

Một tháng ở chung, vì anh thỏa hiệp, nhân nhượng cô, bỏ qua tất cả trở ngại giữa hai người, chung quy vẫn ngọt ngào hòa hợp, nhưng lại có nhiều mâu thuẫn nhỏ nhặt từ từ nảy sinh...

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Láy Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chờ đợi

Hành lang ngoài cửa khoa sản của một bệnh viện ở thành phố S.

“Lâm Vô Hà, cảm ơn chị giúp em đến bệnh viện khám thai...” Một tay chống thắt lưng đi chậm chậm, Tô Yên Nhiên cười yếu ớt nói với Lâm Vô Hà đang đỡ cô bên cạnh.

“Haiz, giữa chúng ta còn phải nói “Cảm ơn” sao?” Lâm Vô Hà trách, tiện thể chọc cô: “Có điều, những lần khám thai trước, tên kia đều đi cùng em, sao lần này lại hào phóng như vậy, đồng ý “Nhường” em cho chị hả?”

“À, gần đây công ty anh ấy có vụ làm ăn quan trọng cần làm gấp.” Thật ra Tô Yên Nhiên cực kỳ nhạy cảm cảm thấy, không hoàn toàn chỉ vì như vậy... Nhưng lại không nói được cụ thể, có lẽ do mình suy nghĩ quá nhiều chăng.

“Ồ.” Lâm Vô Hà cũng không nghi ngờ gì: “Có điều, thời gian trôi qua nhanh thật, nếu không tận mắt chứng kiến, chị không thể nào tin em gái Tiểu nha đầu vẫn còn nhỏ trong mắt chúng ta thế mà sắp làm mẹ rồi.” Lâm Vô Hà nhìn báo cáo khám thai trong tay, thần thức không thôi.

Tô Yên Nhiên cười: “Ủm, em cũng không thể ngờ chị đại Lâm Vô Hà trong cảm nhận của em anh minh, thông minh, mưu trí, mạnh mẽ... Gần như không

gì không làm được, lại sắp thua bởi tay một hoa hoa công tử rồi...”

Lâm Vô Hà không được tự nhiên: “Nha đầu thú nói gì vậy? Ai thua trên tay anh ta chứ? Chẳng qua chị, chị không muốn chơi trò chơi nhảm chán này với anh ta nữa... Haiz, Sao em lại chuyển chủ đề sang chị rồi? Chị đang nói em đấy!”

Tô Yên Nhiên giả bộ nhìn trời: “À, hôm nay thời tiết thật đẹp... Oa, chúng ta không về sao, đang đi đâu vậy?” Lúc này cô gái ngốc nghếch nào đó mới phát hiện sau khi ra khỏi khoa sản, cô đã bị Lâm Vô Hà kéo về hướng khác cổng chính.

Lâm Vô Hà úp mồm nói: “Ài, cứ đi thì biết... Có vài người, cũng nên gặp, không phải thăm cừu đại hận gì, chẳng lẽ muốn tránh cả đời à?”

Tô Yên Nhiên nháy mắt im lặng, cô đương nhiên biết Lâm Vô Hà đang nói ai... Một lúc lâu sau mới hỏi: “Anh ấy làm ở bệnh viện này?”

“Ừm, lúc trước cậu ta xin điều qua đây... Dựa vào thực lực mới hơn một năm đã trở thành bác sĩ mổ chính trẻ tuổi nhất khoa ngoại bệnh viện thành phố A của cậu ta, muốn vào đây đương nhiên không thành vấn đề. Bệnh viện còn phân cho cậu ta một phòng làm việc riêng...”

Tô Yên Nhiên cười gượng: “Ồ, ha ha ha, thành phố S quả nhiên có tương lai phát triển hơn thành phố A...”

Vào thang máy rồi lại ra khỏi thang máy, sau khi qua khỏi ngã rẽ không xa, Lâm Vô Hà mới dừng lại liếc xéo Tô Yên Nhiên: “Em cứ giả vờ tiếp đi!” Sau đó bĩu môi: “Ừm, đứng chỗ này rồi, em vào đi ~ chị chờ em ngoài phòng khám...~!”

Tô Yên Nhiên hơi khàn trương bắt lấy cánh tay Lâm Vô Hà không chịu buông, khẽ nói: “Lâm Vô Hà, em, em không muốn gặp anh ấy...”

“Haiz, Tiểu Tiểu em nói gì vậy? Vừa rồi gió lớn quá chị không nghe thấy.”

Lâm Vô Hà cố ý nói lớn. Sau đó vỗ vỗ tay Tô Yên Nhiên, giúp cô gõ cửa, nói: “Ai da, yên nào, đừng có kéo chị nữa...” Lâm Vô Hà vừa dứt lời, cửa đã mở ra.

Nháy mắt gương mặt tuấn tú của Diệp Thu Miên xuất hiện, anh đeo kính màu vàng, mặc áo blouse trắng rất bình thường, nhưng lại tôn lên vẻ khôi ngô tuấn tú, lịch sự của anh.

Tô Yên Nhiên giật mình khi nhìn thấy khuôn mặt đã từng quen thuộc nay lại xuất hiện trước mặt cô với dáng vẻ rất khác. - - cô nhớ anh từng nói: “Tiểu Tiểu, sau này anh mặc áo blouse trắng sẽ cho em nhìn trước nhất.”

Cô cười mắng: “Sao được chứ, khi bệnh viện cấp cho chắc chắn anh sẽ muốn mặc ngay thôi!” Anh một mực nói: “Không, anh nhất định sẽ mang về mặc trước cho em xem...”

Khi đó cô biết anh không nói chơi, A Miên chưa bao giờ thích nói đùa, nhưng cô vừa vào trận đã chạy trốn... Không cho anh cơ hội thực hiện lời hứa của mình.

Tại góc rẽ cách đó không xa có một y tá, khi đi ngang qua hai người cô ta còn cố ý đi thật chậm, cô y tá đỏ mặt chào: “Chào, chào bác sĩ Diệp!”

Diệp Thu Miên khẽ gật đầu: “Xin chào.”

Vẫn là giọng nói du dương, giọng điệu và biểu cảm lạnh nhạt như trong trí nhớ của cô trước kia.

Cô y tá liếc nhanh qua Tô Yên Nhiên, khi ánh mắt chạm đến chiếc bụng to lúc trước không nhận ra của Tô Yên Nhiên thì thở phào nhẹ nhõm, lại cúi xuống, mặt càng đỏ, quỳ lườn bước đi.

Tô Yên Nhiên bỗng lấy lại tinh thần, không biết Lâm Vô Hà đi khỏi từ lúc nào, trên hành lang chỉ còn lại cô và Diệp Thu Miên đứng ngơ ngác nhìn nhau. Có lẽ cô y tá lúc nãy nghi ngờ cô và bác sĩ Diệp đáng ngưỡng mộ của cô ta có quan hệ mờ ám... Cô ngượng ngùng cúi gầm mặt, giọng như hờn như giận gọi: “A Miên.”

Ngày trước mỗi khi cô bị Lâm Vô Hà, Á Hi trêu đến lúng túng hoặc muốn nổi giận nhưng không biết làm thế nào mới phải, cô sẽ dùng giọng như hờn như giận gọi “A Miên” - - khi đó cô vẫn chưa giống bây giờ, chuyện gì cũng giả vờ lạnh nhạt.

Lúc ấy Diệp Thu Miên sẽ lạnh lùng liếc qua Lâm Vô Hà và Á Hi, lạnh nhạt nói: “Các người đã lớn rồi, đừng có ăn hiếp một cô bé nào còn chưa phát triển.” _

Được rồi, dù nội dung câu nói này cô không thể chấp nhận nổi, nhưng không thể phủ nhận có tác dụng thật, Lâm Vô Hà và Á Hi không còn dám chọc cô nữa - - cô đã từng đồ rằng nguyên nhân hai tên kia thường trêu cô cũng vì muốn nghe A Miên nói những câu hài hước bằng giọng lạnh nhạt như trên...
==

Diệp Thu Miên tự nhiên đưa tay vò rối mái tóc thẳng thơm của cô, khẽ cười nói: “Ừm, dài ra nhiều rồi.”

A Miên vẫn như vậy, đối với người khác luôn tỏ vẻ lạnh nhạt nhưng luôn không tiếc nở nụ cười với cô. Nhớ lại lúc nãy bản thân không muốn gặp anh, Tô Yên Nhiên bỗng thấy xấu hổ. Thật ra cô không dám gặp, vì thấy áy náy với anh, thấy mình không xứng đáng để anh chờ đợi và nỗ lực nhiều đến thế...

Nhớ lại lần “tình cờ” gặp A Miên ở nhà hàng Pháp cùng Tiêu Dịch Thành... Khi anh rời khỏi về mặt rất đau khổ... Nhưng lúc đó cô rất cương quyết, nên

lại cảm thấy mình rất quá đáng với anh...

“A Miên...” Gọi lần nữa, mắt cô đã đỏ, đầu cúi thấp.

“Vào trong rồi nói.” Diệp Thu Miên vẫn rất tự nhiên, một tay nắm tay Tô Yên Nhiên, một tay đỡ eo cô, thận trọng đi về phía cửa văn phòng của anh. Bỗng Diệp Thu Miên quay lại liếc nhìn một góc gần sát văn phòng anh.

“Cạch”, Cánh cửa vốn đang khép rồi mở ra, rồi lại đóng, nhưng chừa lại một khoảng hở rất nhỏ... Cánh bình thường như vậy nhưng vào mắt một người chồng lại là một cảnh thú vị...

Tại một góc cách đó không xa, một người đàn ông vừa lùn vừa gầy thò đầu ra, rồi rút vào, tay cầm bút, khẽ lầm bầm: “Chắc anh ta không thấy mình, dù thấy cũng không biết mình có camera, có lẽ chỉ nhận thấy ánh mắt của mình... Người đầu mà nhạy cảm thế...”

Diệp Thu Miên nhảy cảm nhận thấy vừa rồi khi anh chạm eo Tô Yên Nhiên, cả người cô run lên, sau khi tiện tay khép cửa phòng, người cô càng không không chế căng thẳng hơn, nên anh cũng không dám khóa cửa mà chừa lại một khe hở, đang giờ nghỉ ngơi có lẽ sẽ không ai đến tìm anh.

Buông tay đang dìu Tô Yên Nhiên, về mặt Diệp Thu Miên hơi chua xót: “Tiểu Tiểu, em không cần đề phòng anh, anh thà để mình bị thương cũng không để em chịu tổn thương chút xíu nào, dù anh không thích đứa bé trong bụng em là con của người đàn ông khác, nhưng đó cũng là con em, thế nên anh tuyệt đối không làm tổn thương đến nó.”

“Do em không tốt, A Miên anh đừng buồn nhé?” Tô Yên Nhiên đưa tay gạt nhẹ tay áo Diệp Thu Miên - - đây là hành động vô cùng quen thuộc giữa anh và cô.

Ngày trước nếu cô chọc giận anh, anh sẽ làm mặt lạnh với cô, hoặc bày vẽ mặt bị tổn thương quay đi không thèm nhìn cô. Xưa nay Tô Yên Nhiên ngốc nghếch cộng thêm bộ não chậm chạp, không biết mình làm sai hoặc nói gì sai khiến Diệp Thu Miên không vui, nhưng A Miên không vui thì tuyệt đối là lỗi của cô - - cô luôn gạt tay áo của anh, rồi tội nghiệp nói: “Do em không tốt, A Miên anh đừng buồn nhé?” Sau đó Diệp Thu Miên sẽ quay sang liệt kê “tội trạng” của cô, đáp một câu: “Sau này đừng như thế nữa.” Rồi tha thứ cho cô, hai người lại làm hòa.

Diệp Thu Miên quay người lại nhìn Tô Yên Nhiên, khi nhìn đến chiếc bụng to tròn của cô lại âm ỉ, im lặng một lúc bỗng ngẩng lên, về mặt quả quyết cười nói: “Tiểu Tiểu, anh yêu em từ rất lâu rồi... Có lẽ từ lúc chúng ta cùng làm sinh nhật đã yêu. Nhưng anh không dùng danh nghĩa tình yêu để ràng buộc em, hay nhất định phải có được em... Anh sẽ tôn trọng mọi quyết định của em”

Vốn rầu rĩ không biết nên mở miệng từ chối thế nào cho phải, nghe đến câu cuối, Tô Yên Nhiên lấy tay che miệng, nói không thành lời, lòng đầy ngạc nhiên và cảm động.

Dùng một lát, Diệp Thu Miên nói tiếp: “Dù không thể dùng thân phận người yêu ở bên em, anh vẫn yêu em trước sau như một, anh đã từng thử bỏ cuộc, nhưng đều thất bại... Bởi vì tình yêu của anh dành cho em đã ăn sâu vào xương máu, thành một phần sinh mệnh của anh, không thể vứt bỏ...”

Nói đến đây, Diệp Thu Miên cười tự giễu: “À, nếu đã không thể buông bỏ anh chỉ còn cách tiếp tục yêu em. Nhưng anh sẽ yêu em bằng cách khác, anh sẽ ở nơi không quá gần cũng không quá xa để đợi em. Ở gần em, sợ rằng sẽ quấy rầy hạnh phúc của em; Ở quá xa, anh sợ lúc em cần lại tìm không thấy anh... Em đừng áy náy, cũng chưa từng mắc nợ anh. Yêu em anh rất hạnh phúc... Xin em nhớ kỹ, anh mãi mãi cũng là anh trai tốt của em, A Miên.”

Em là mười bảy năm tồn tại quan trọng nhất trong cuộc đời anh kể từ năm anh bảy tuổi, sao có thể nói buông là buông được? Em như ánh dương chiếu rọi đáy lòng âm u của anh, chỉ cần tới gần em, anh đã thấy vui vẻ và ấm áp... Nên yêu em, anh rất hạnh phúc.

Tô Yên Nhiên nước mắt tràn mi, nghẹn ngào nói: “Anh cứ như vậy sẽ khiến em nhìn khóc được mà khóc...”

Diệp Thu Miên lại cười nhạt, hơi ảo não, lại hơi thoải mái: “Thật ra, yêu có nhiều loại, không phải anh chỉ muốn mượn danh nghĩa anh em để yêu em. Anh luôn nghĩ cách có được em, từng mong ước rồi sẽ cùng em xây dựng tổ ấm, anh điên cuồng ghen tị với tên kia vì hắn có thể danh chính ngôn thuận đứng cạnh em...”

“Tình yêu có thể làm người ta điên cuồng, nhưng nhìn từ góc độ sinh lý và y học mà nói, tình yêu cũng đơn giản như ảnh hưởng biến đổi của hormone hóa học trong cơ thể vậy. Ít nhiều gì cũng đã từng yêu nhau, để rồi sau đó trở thành người lạ. Anh nghĩ, thứ không thể vứt bỏ trên thế giới này thật ra không phải tình yêu, mà là hỗn hợp giữa tình yêu, tình bạn và tình thân. Tiểu Tiểu, em là người anh yêu, lại là bạn lớn lên từ nhỏ với anh, còn là em gái anh. Vì thế, em là người anh không thể nào rũ bỏ bận tâm... Cũng vì vậy nên xin em, đừng chỉ vì không thể tiếp nhận tình yêu của anh mà đẩy anh cách xa ngàn dặm. Anh mãi là anh A Miên của em... Anh sẽ bảo vệ em”

Anh sẽ bảo vệ em, đây là lời anh đã hứa với em từ năm bảy tuổi, lúc ấy anh đã quyết tâm sẽ giữ lời hứa này cả đời, mười bảy năm đã qua, anh đã kiên trì thành thói quen, không muốn cũng không thể thay đổi được.

Nếu phải vứt bỏ người duy nhất trên đời anh muốn quan tâm, thì sự tồn tại của anh còn có ý nghĩa gì nữa?

Tô Yên Nhiên khóc không nên lời... Từ sau lưng chủ động ôm lấy eo Diệp Thu Miên, thân thiết gọi: “A Miên, anh...” Quả thật, nếu vì tình yêu của mình mà phải trở thành người xa lạ với A Miên, cô cũng sẽ cảm thấy mất mát không yên.

Diệp Thu Miên đưa tay đặt lên đôi tay Tô Yên Nhiên đang ôm eo anh, nhắm chặt mắt lại. Nghĩ, thế này có lẽ cũng tốt, có thể ở cách cô không xa, dùng thân phận khác ở bên khiến cô không thể dứt bỏ anh.

Sau này có lẽ anh sẽ định cư ở thành phố S, nhìn cô kết hôn, sức khỏe cô luôn không tốt, anh muốn tự mình điều trị cho cô, bảo đảm cô bình an. Anh sẽ tìm một người thích anh mà anh cũng không ghét bỏ người đó, để cô yên tâm. Mười năm sau nếu chắc chắn rằng hôn nhân của cô hạnh phúc mỹ mãn, anh sẽ triệt để hết hi vọng, rồi tìm một cô gái dịu dàng, hiền thực mà kết hôn, sinh con...

Bạn đang đọc truyện *Chúc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chia rẽ

Phòng họp tầng 36, cao ốc Thiên Khải.

Nhìn đồng hồ thấy đã bốn giờ năm mươi, hôm nay anh định về sớm với Tô Yên Nhiên, khám thai buổi sáng anh không đi được, nhưng buổi trưa Tô Yên Nhiên đã gọi nói mọi thứ của bảo bảo đều bình thường, anh vẫn muốn nhanh trở về xem chi tiết giấy khám thai.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dịch Thành nở nụ cười mê người chứa hạnh phúc của người làm ba: “Được rồi, hôm nay thảo luận đến đây thôi, có vấn đề gì mai lại nói tiếp. Tan họp.”

“Wa, vạn tuế!” Mọi người reo hò ầm ĩ. Nhóm tinh anh của Thiên Khải cảm nhận rõ một tháng gần đây tâm trạng Tiêu đại boss rất tốt, trước kia không tới giờ thì không tan họp. Nhất là hơn một tháng trước, chẳng hiểu sao Tiêu đại boss bỗng nhiên vui buồn thất thường, tâm tình bất định, bất bễ mọi điều, lời lẽ khắc nghiệt, thường xuyên tăng ca, khi đó trên dưới Thiên Khải chẳng khác nào bị bao trùm bởi một màn sương lạnh...

Tất cả mọi người đang suy đoán nguyên nhân Tiêu đại boss thay đổi - - chẳng lẽ do hoa hồng quyền rũ Lâm đại mỹ nữ gần đây thường xuyên đến tìm Tiêu đại boss? Nhưng cũng không giống mấy, gần một tháng nay đại boss gần như chẳng quan tâm cô ta nữa... Có xu hướng dập tắt sự xôn xao về mối quan hệ thông gia giữa hai nhà Tiêu Lâm.

Tiêu Dịch Thành vừa rời khỏi phòng họp, trợ lý Vương bèn báo cáo: “Giám đốc Tiêu, giám đốc Lâm tìm anh... Đang chờ anh tại phòng tiếp khách trong văn phòng của anh.” Không còn cách nào, lúc giám đốc Tiêu đang họp không thích có người làm phiền, cô chỉ có thể báo lúc này.

Cô ta lại đến làm gì? Lần nào cũng lấy cớ công việc không quan trọng đến bàn bạc với anh, về tư cũng coi như bạn bè, lần trước anh còn “Lợi dụng” cô ta, anh cũng không thể cứ từ chối không gặp mãi. Xem ra phải lên kế hoạch để về nhà sớm ngâm nước nóng. Tiêu Dịch Thành hơi cau mày dặn trợ lý Vương: “Sau này không được tự ý tiếp khách thay tôi... Cứ từ chối hết, nói tôi không rảnh, có việc thì bảo bọn họ gọi điện hẹn trước, được tôi đồng ý thì mới xếp lịch hẹn gặp.”

“Giám đốc Lâm... Cũng không ngoại lệ?” Trợ lý Vương hạ giọng, yếu ớt nêu nghi vấn.

Tiêu Dịch Thành ho nhẹ: “Trợ lý Vương, người khác không biết thì thôi, không phải cô không biết, tôi sắp làm ba rồi, tan sở thì phải cố gắng về sớm. Nếu không mẹ của con tôi sẽ không vui...”

Nói những lời này chứng tỏ anh đang công khai cưng chiều cô, anh lại cảm thấy rất tự nhiên, hơn nữa còn thấy ngọt ngào...

Một người đàn ông thành công, ngoài sự nghiệp, nên có thêm hôn nhân hoàn mỹ, có lẽ chính là cô, bởi vì cô mang thai con của anh, cũng thành thói quen.

“...Khụ khụ, tôi hiểu rồi, thưa giám đốc!” Trợ lý Vương rũ mắt, cười trộm. Trước kia Tô Yên Nhiên cũng từng làm trợ lý cho cô ở Thiên Khải, đối với chuyện ầm ĩ của vợ chồng son này, cô làm trợ lý đương nhiên biết cụ thể hơn chút. “Vậy, giám đốc cứ đi trước, tôi giúp anh tiễn khách?...” Thân là cấp dưới, phải ra sức hỗ trợ sếp...

“Không cần, lần này tôi sẽ nói chuyện với cô ta.” Có một số việc, nếu cô giả vờ không hiểu, anh sẽ nói cho cô rõ.

Nhẹ xoay người vào phòng tiếp khách, thấy Lâm Sở Sở đang ngồi trên ghế sofa. Cô trang điểm và làm tóc kỹ lưỡng, trên đầu gối có một túi hồ sơ, thấy Tiêu Dịch Thành bước vào bèn đứng dậy, nở nụ cười tao nhã: “Dịch Thành, anh bận thật đấy, muốn tìm anh nói chuyện một chút cũng không được.”

“Thật ngại quá để em đợi lâu, gần đây công việc hơi nhiều, thời gian anh đến công ty cũng ít đi... À, đúng rồi, Sở Sở, lần này tới tìm anh có chuyện quan trọng gì à?” Tiêu Dịch Thành không ngồi xuống mà cứ đứng như thế, còn giả vờ xem đồng hồ, tất cả đều đang ám chỉ: “Thời gian tôi có thể nói chuyện với cô không nhiều lắm”

Đĩ nhiên Lâm Sở Sở biết loại ám chỉ này, gương mặt xinh đẹp hiện nét u buồn: “Dịch Thành, nói thế nào chúng ta cùng là bạn lâu năm và là đối tác làm ăn, anh cứ không muốn nhìn thấy em như vậy...”

Tiêu Dịch Thành mỉm cười hỏi ngược lại: “Dù là bạn bè hay đối tác cũng không gặp nhau thường xuyên thế chứ? Đôi lúc những chuyện công việc thế này cũng không cần em đích thân đến.” Án ý là hành động của cô đã vượt mức bạn bè và đối tác làm ăn rồi.

Nhìn khuôn mặt khô ngô gần trong gang tấc, gờ tay nhấc chân đều đầy sức hấp dẫn, nhất là bờ môi gợi cảm khi cười, biết đây là nụ cười theo thói quen

của anh, tim Lâm Sở Sở vẫn không kèm chế được mà đập rộn lên...

Người đẹp trai hơn Tiêu Dịch Thành thì không có sức hấp dẫn, người có tiền, có tài như Tiêu Dịch Thành thì không đẹp trai như anh... Người đàn ông này là hàng cao cấp trong cao cấp, một khi đã yêu anh, như uống thuốc độc trí mạng, đến chết mới thôi! Bảo cô làm sao buông tay?

“Xin lỗi... Em chỉ, không thể kèm chế được ý muốn gặp anh... Em cũng không muốn như vậy, không thể dùng ý chí và logic bình thường để điều khiển suy nghĩ của mình, ha ha, có lẽ anh thấu hiểu cảm giác này chứ? Có điều, người mang lại cảm giác này cho anh là người nọ, không phải em...”

Lâm Sở Sở hơi kích động: “Rõ ràng chúng ta bên nhau rất tốt, dù là phương diện nào, em đều thích hợp với anh đúng không? Tại sao anh không chịu cho em cơ hội? Em không hiểu, anh không có cô ta thì không được, cô ta có gì tốt? Em có gì kém cô ta? Anh cho em biết, em thay đổi được không?”

Mặt Tiêu Dịch Thành không đổi sắc, vẫn cười nhạt như cũ, có lẽ vì người anh không quan tâm, dù lời của cô cảm động đến mấy, anh cũng chỉ nghe như việc không hề liên quan tới anh... Tiêu Dịch Thành giả vờ chân thành đáp: “Sở Sở, nếu lúc trước thái độ của anh có khiến em hiểu lầm, anh xin lỗi.”

Nước mắt Lâm Sở Sở không kèm được rơi xuống: “Phải, em biết anh chỉ lợi dụng em diễn kịch cho cô ta xem... Nhưng em không có cách nào từ chối, dù em biết dụ dỗ của anh là giả, em cũng thấy rất vui...”

Tiêu Dịch Thành xoa huyết Thái Dương, cảm thấy đau đầu, nếu xử lý không tốt, không chừng sẽ mất luôn hợp đồng hợp tác với Lâm Thị lần này, đó không phải điều anh muốn. Nhanh chóng tìm câu hợp lý, nói tiếp: “Sở Sở, anh chỉ có thể nói, không phải anh chưa từng nghĩ đến em... Quả thật cái gì em cũng tốt hơn cô ấy, thân phận của em càng thích hợp với anh hơn, nhưng em biết con người thật của anh không? Thật ra em chỉ yêu bề ngoài của anh thôi.”

“Vậy anh cũng chỉ nhìn bề ngoài của em, làm sao anh biết sau khi tìm hiểu kỹ càng anh vẫn không yêu em?” Lâm Sở Sở không nhịn được nói: “Anh vốn không hề cho em một cơ hội...”

“Đúng, anh không cần tìm hiểu em cũng có thể chắc chắn sẽ không bao giờ yêu em - - bởi vì chúng ta là người quá lí trí và ta đây, tình yêu em dành cho anh, thực chất đều đã tính toán tỉ mỉ, mong được đền đáp, bày kế để đoạt quyền lợi, anh đã quyết không bao giờ có thể mở lòng với em...”

Dùng một át, Tiêu Dịch Thành cười khê: “Em biết anh thích cô ấy ở điểm nào không?”

Lâm Sở Sở rất muốn nói, cô không biết cũng không muốn biết, nhưng lại trả lời theo bản năng: “Điểm nào?” Những lời Tiêu Dịch Thành vừa nói quả thật rất thấu đáo, cô không thể phản bác, nhưng vẫn thấy rất không cam lòng, cô rất muốn biết mình thua cô gái kia ở điểm nào.

“Anh thích cảm giác cô ấy việc gì cũng lấy anh làm trung tâm, thích cảm giác cô ấy ý lại anh, thích cảm giác cô ấy xem anh như cả thế giới của mình... Thích cảm giác cô ấy vì anh có thể liều mạng trả giá tất cả... Thích cảm giác cô ấy đòi hỏi... Thích cảm giác chỉ cần một câu của anh, cô ấy đã thỏa mãn...” Về mặt Tiêu Dịch Thành hơi ngẩn ngơ: “Nhưng em biết không, sau khi anh thật sự yêu cô ấy, ở buổi hôn lễ cô ấy lại nói với anh tất cả đều là giả, cô ấy tiếp cận anh chỉ để trả thù. Âm mưu của cô ấy luôn kín đáo và cao siêu hơn anh.”

Lâm Sở Sở ngạc nhiên lấy tay che miệng đang há hốc: “Sao, sao có thể?” Cô vẫn luôn thắc mắc tại sao cô gái kia lại bỏ trốn trong hôn lễ, thì ra quá trình cụ thể là như thế! Chẳng lẽ, cô gái kia không thích Tiêu Dịch Thành thật sao? Vậy tại sao...

Dường như nhìn thấu thắc mắc của Lâm Sở Sở, Tiêu Dịch Thành cười khờ chậm chậm giải thích: “Phải. Anh vẫn luôn không biết cô ấy yêu hay không yêu anh. Cô ấy đã không phải là cô gái rất nhất gan, nhưng có thể liều mạng yêu anh, một cô gái chân thành thậm chí cực kỳ nhất gan, cực kỳ yêu đời, có chuyện xảy ra đều nghĩ đến việc lùi bước trước tiên.”

Lâm Sở Sở không cam lòng chất vấn: “Nhưng anh không đề ý? Có lẽ cô ta vốn không thích anh!”

Bỗng nhận ra mình đã nói hơi nhiều, Tiêu Dịch Thành vội dừng lại, cười u ám: “Đây là chuyện giữa anh và Tô Yên Nhiên, không phiền em phải bận tâm”

Chuyện giữa anh và Tô Yên nhiên quả thật còn nhiều thứ chưa chắc chắn, nhưng anh tin Tô Yên Nhiên cũng có cảm giác với anh. Nếu cô yêu anh không đủ nhiều vậy cứ để anh yêu cô nhiều chút... Anh tin rồi sẽ có một ngày cô sẽ thật lòng thật dạ yêu anh... Có bỏ ra mới nhận được hồi đáp, không phải sao?

Yên Nhiên, người chiến thắng cuối cùng vẫn sẽ là anh. Những thứ mà Tiêu Dịch Thành anh muốn có, trước giờ chưa từng bỏ lỡ.

Lâm Sở Sở càng nghe càng thấy chua xót, người đàn ông ưu tú và hấp dẫn thế này, mình van xin hết lời vẫn không có được thế mà cô gái kia lại không biết quý trọng, đúng là không biết điều! ... Lâm Sở Sở siết chặt túi hồ sơ trong tay, đáy lòng đấu tranh dữ dội... Có lẽ đây là thời cơ tốt...

Tiêu Dịch Thành lại nhìn đồng hồ, thế mà đã năm giờ rồi! Khẽ nhún mày rồi mỉm cười nói: “Ồi, anh phải về rồi, có chuyện gì bàn sau nhé?” Câu hỏi nhưng lại không cho người khác có cơ hội trả lời.

“... Dịch Thành, đợi đã!” Thấy Tiêu Dịch Thành nói xong đã muốn bỏ đi, Lâm Sở Sở gọi.

Tiêu Dịch Thành quay lại, rất không kiên nhẫn nhún mày, ánh mắt tỏ ý: “?”

Lâm Sở Sở bước nhanh về trước, nhét hồ sơ vào tay Tiêu Dịch Thành: “Dù biết cho anh xem những thứ này anh sẽ nghĩ em rất đê tiện... Nhưng em nghĩ anh có quyền được xem chúng. Có điều, lập trường của em đã thay đổi, trước kia em xem cô ta như tình địch nên hi vọng những thứ này sẽ phá hoại tình cảm hai người, bây giờ em dùng thân phận một người bạn hi vọng anh có thể tìm được một tấm chân tình trọn vẹn.” Đôi khi lấy lùi làm tiến cũng là một

chiều không tệ...

Tiêu Dịch Thành hoài nghi nhìn túi hồ sơ, sờ thử, dường như bên trong có ảnh chụp... “Đây là?”

Lâm Sở Sở gượng cười: “Anh xem sẽ biết. Em cũng nên đi rồi... Tạm biệt.” Nói rồi bước ra cửa, đồng thời nghe thấy tiếng Tiêu Dịch Thành mở hồ sơ lấy ảnh chụp ra xem... Không nhận được giảm tốc độ, cố nén ý muốn quay đầu nhìn anh.

Cô nghĩ Tiêu Dịch Thành sẽ hỏi hoặc nói gì đó.

Nhưng đợi mãi chỉ thấy Tiêu Dịch Thành cười khinh thường, rồi bỏ ảnh lại túi hồ sơ, thuận tay đặt lại bàn làm việc.

Lâm Sở Sở đứng trước cửa nhìn không được quay lại thốt ra câu nghi hoặc: “Dịch Thành, anh...”

Tiêu Dịch Thành không những không nổi giận, nụ cười vốn khách sáo có lẽ càng to hơn, giọng cũng dịu dàng hơn, nhưng lời nói càng khiến Lâm Sở Sở rung mình: “Giám đốc Lâm, xin nhớ kỹ, sau này đừng làm những chuyện vô bổ thế này nữa. Nếu không tôi không dám đảm bảo Thiên Khai và Lâm Thị còn có thể tiếp tục hợp tác nữa không... À, đúng rồi, còn nữa, xin giám đốc Lâm sau này đừng gọi tôi là Dịch Thành nữa, tránh cho người khác hiểu lầm không hay, ngoài quan hệ hợp tác ra chúng ta không có quan hệ gì khác, đúng không?”

Lần đầu tiên Lâm Sở Sở cảm thấy lời đồn Tiêu Dịch Thành là Satan có thể vừa mỉm cười vừa cho người khác một đao quả nhiên không sai... Đôi mắt xinh đẹp không khỏi hoảng hốt.

“Tiêu Dịch Thành, em thua rồi. Không phải thua cô ta, mà thua bởi anh, vì anh yêu cô ta.” Lâm Sở Sở thu hồi ánh mắt, như quả bóng xì hơi, bước những bước nặng nề, điều bộ khó nhọc mở cửa kính phòng khách, rồi đóng lại.

Phòng khách trống trải, chỉ còn lại Tiêu Dịch Thành đứng yên tại chỗ.

Rất lâu sau, trong phòng vang lên một câu tự hỏi như có như không: “Mình yêu cô ấy không? Chính mình cũng không biết... Tại sao ai cũng khẳng định như vậy? A Mình nói như vậy, đến cả Lâm Sở Sở cũng nói như vậy...”

Anh đã từng yêu cô thật, nhưng cô lại nói chỉ là một trò trả thù... Anh phát hiện không có cô anh sống không quen, rồi hao hết tâm tư tìm cô về vì cô mang thai con anh. Khoảng thời gian có được cô lần nữa, anh chỉ cảm thấy một chỗ khuyết trong trái tim anh lại được lấp đầy.

Nhưng rốt cuộc có phải yêu không, anh không chắc.

Tiêu Dịch Thành nhìn thoáng qua đồng ảnh mà anh vừa đặt lại trên bàn, cuối cùng nhìn không được cầm lên, lật từng tấm xem cẩn thận...

Sắc mặt Tiêu Dịch Thành ngày càng đen, ánh mắt ngày càng lạnh. Bỗng như phát điên, anh ra sức xé nát thành từng mảnh...

Miệng không ngừng lầm nhảm: “Em vì chuyện của mẹ mà chọn gạt anh, anh có thể không tính toán với em... Cái gọi là giết địch một nghìn bị thương tám trăm, chỉ cần anh lơ em, nhưng chuyện em làm vốn không ảnh hưởng chút nào đến anh! Nhưng hết lần này đến lần khác, đáng chết anh lại để ý... Nhưng anh vẫn tha thứ cho em! Anh dùng lời ngon tiếng ngọt thuyết phục em về, hứa để em làm vợ anh lần nữa! Đúng vậy, vì anh yêu em, anh yêu em... Nhưng tại sao, tại sao em lại qua lại với mỗi tình đầu, thanh mai trúc mã của em sau lưng anh, thậm chí chủ động ôm anh ta! ... “

“Đều là giả, tất cả đều là giả dối!” Tiêu Dịch Thành giận dữ ném hết các mảnh ảnh vụn trong tay, dường như muốn đập phá mọi thứ, rồi hai tay vò đầu, gào lên: “A a a!!! - -”

Các mảnh ảnh vụn như hoa tuyết rơi xuống từng mảnh, từng mảnh...

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Láy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Phản bội

Nhà chính nhà họ Tiêu.

Tô Yên Nhiên ngồi đợi trong phòng khách đã lâu, lại nhìn đồng hồ treo tường, kim chỉ sáu giờ rưỡi chiều. Theo lý năm giờ rưỡi Tiêu Dịch Thành tan ca, dù anh là Tổng giám đốc về muộn một chút thì cũng phải trở về lúc sáu giờ rồi... Hôm nay còn nói sẽ về sớm, tại sao giờ còn chưa về?

Chắc không phải xảy ra chuyện gì chứ? Tô Yên Nhiên cầm điện thoại trên bàn lên, định bấm dãy số đã thuộc nằm lòng... Đắn đo ba giây lại gác máy.

Nếu anh có việc bận cũng phải gọi báo cô một tiếng mới đúng, cô cứ gọi điện mong anh như vậy sẽ khiến anh nghĩ cô đang lo cho anh.

Sáu giờ bốn mươi lăm. Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng xe chạy vào ga ra. Cửa ga ra mở ra, rồi đóng lại.

Tô Yên Nhiên từ từ đứng dậy, định mở cửa cho anh, lại nghe tiếng đi Thắm bước ra từ phòng bếp, vui vẻ nói: “Chắc thiếu gia về rồi...”

Đúng vậy, người xuất hiện ở cửa đúng là người mà cô mong nhớ cả ngày. Không biết tại sao hôm nay cô lại rất nhớ anh. Có lẽ vì không còn vướng mắt với A Miên khiến cô nhẹ nhõm trong lòng.

Tay chống eo, Tô Yên Nhiên thong thả bước đến, mỉm cười hỏi: “Sao hôm nay về trễ thế?”

Tiêu Dịch Thành cởi áo khoác đưa cho đi Thắm, mặt phức tạp ngẩng lên nhìn cô, im lặng một lúc lâu đến mức Tô Yên Nhiên cho rằng anh sẽ không mở miệng, anh mới lạnh lùng nói: “Ừm, tạm thời công ty có việc.”

Nụ cười trên mặt Tô Yên Nhiên cứng đờ, dừng một chút lại cười sáng lạn: “Bạn lâu thế, chắc anh đói rồi? Chúng ta cùng ăn cơm nhé.”

“Không cần, bây giờ anh không đói. Vụ lần này rất gấp, anh nhất định phải hoàn thành bản kế hoạch trước ngày mai... Anh muốn đến phòng sách làm việc tiếp. Muộn chút nữa đi Thắm mang bữa khuya cho anh là được.”

Tiêu Dịch Thành vừa nói vừa đi về phía cầu thang, từ đầu đến cuối không nhìn Tô Yên Nhiên lấy một cái.

Tô Yên Nhiên đờ xuống cô đơn trong lòng - - dù công việc quan trọng, anh bề bộn nhiều việc, có bận đến mấy thời gian ăn với em một bữa, cười với em một cái, ôm em một cái cũng không có sao?

Thái độ Tiêu Dịch Thành lạnh lùng, có lẽ không chỉ vì “Bạn công việc” đơn giản như vậy, chẳng qua lấy cớ.

Đúng, nếu anh không muốn nói, cô cũng sẽ không hỏi. Trong tình yêu cô luôn không quen chủ động.

À, lúc trước mặt dày mày dạn theo đuổi anh chỉ là bắt đắc dĩ... =.=

Đêm khuya, cho đến lúc Tô Yên Nhiên không gượng nổi nữa ngủ thiếp đi, Tiêu Dịch Thành vẫn chưa về phòng ngủ.

Dù Tô Yên Nhiên rất mệt nhưng vẫn phải mở đèn ngủ đầu giường, mới ngủ được.

Cô đã quen mỗi ngày đều có vòng tay ấm áp, đột nhiên không có, thấy... Trống trải.

Nếu sau này mỗi ngày đều không có anh ở bên... Cô không chịu được! Một người luôn quen với u ám và cô đơn, sau khi đã nếm qua cảm giác có người thân ấm áp như ánh nắng trời sao có thể bằng lòng trở về quãng thời gian cô độc đáng sợ kia được?

Dịch Thành, em cứ tưởng sự kiêu ngạo của em không cho phép em chùn bước... Em thề chỉ cần ngày mai tỉnh dậy vẫn thấy anh nằm cạnh em, em nhất định sẽ nói với anh một câu mà em vẫn ấp ủ trong lòng trước nay không dám nói: “Em yêu anh, em muốn ở bên anh, cả đời.”

Trước kia cô luôn nghĩ nói như thế rất buồn nôn, vì khi đó cô không biết hương vị tình yêu.

...

Hay quá, cô thấy mẹ về trong giấc mơ. Bà nhẹ nhàng bước đến, như sợ làm cô thức giấc, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

Mẹ, mẹ tới thăm con sao? Con cũng sắp làm mẹ rồi... Chắc mẹ rất vui đúng không?

Ngoài đời thật, Tiêu Dịch Thành nhẹ nhàng bước vào, đôi mắt hơi đen vì thức khuya trên gương mặt tuần tú. Anh ngồi cạnh giường, giờ tay vuốt tóc Tô Yên Nhiên, ní non: “Yên Nhiên... Anh phải làm sao? Anh có thể tin em không? Anh rất muốn tin... Nhưng em chưa từng khiến anh an lòng... Rốt cuộc em có cảm giác gì với cậu ta?”

“Đừng bỏ con...” Mẹ. Tô Yên Nhiên lầm nhảm những lời vô nghĩa, đây là những lời cô rất muốn nói với bà nhưng phải tỏ ra hiểu chuyện mà chôn sâu tận đáy lòng.

Tưởng Tô Yên Nhiên nói với cậu thanh niên trong ảnh, mặt Tiêu Dịch Thành biến sắc, siết lấy cổ tay Tô Yên Nhiên. Nhịn không được cười lạnh: “Trong mơ em vẫn không quên được cậu ta? Đúng là tham lam! Có anh rồi, còn không buông bỏ người đó... Có lẽ em yêu anh thật, nhưng... Không chỉ yêu mình anh?...”

Bỗng nhiên, cảnh trong mơ thay đổi, cô quay về lúc vừa bị đưa đến nhà cha nuôi. Vì cô và A Miên bằng tuổi nên cùng đi học cùng về nhà. Nhưng ngày nào cô cũng ngủ nướng, A Miên luôn đến gọi cô thức dậy, gọi cô không tỉnh, anh bèn bóp mũi cô... Thế là cô chuyển sang thở bằng miệng... Vì thế Diệp Thu Miên buộc phải nắm tay cô kéo cô dậy...

Tô Yên Nhiên bị đau mơ màng mở hờ mắt, chỉ lơ mơ thấy một bóng người sau đó nặng nề khép lại, miệng lầm bầm nói: “A Miên đừng ồn nữa, em còn muốn ngủ...”

Khi nghe được hai chữ đó, Tiêu Dịch Thành như bị điện giật, buông tay. Suy sụp lùi về sau hai bước. “Ha! ha!...” Tiếng đáng thương như khóc lại như cười.

Dường như bị tiếng cười làm giật mình, Tô Yên Nhiên bỗng mở mắt, ánh mắt mê mang một lúc mới nhận ra người ngồi trước giường là Tiêu Dịch Thành.

“Anh về rồi...” Âm thanh mềm mại, rất giọng mũi. Dịch người về bên cạnh, sau đó nhắm mắt lại.

Do bụng to, Tô Yên Nhiên cử động khó khăn, chần chập trên người cũng rơi xuống.

Tiêu Dịch Thành rũ mắt, áp chế cảm xúc trong lòng. Khẽ cười nói: “Lớn thế này đi ngủ còn không biết đắp chăn...” Nói rồi cũng nằm xuống... Đắp chăn cho cô.

Tô Yên Nhiên hơi cựa mình, rất tự nhiên áp sát Tiêu Dịch Thành, ôm lấy tay anh, cọ lên vai anh. Hải lòng rên nhẹ: “Ừm...”

Tiêu Dịch Thành bỗng thấy ấm lòng, tất cả những phần nộ đều tan biến vì một hành động chủ động vô thức của Tô Yên Nhiên.

Chỉ cần em cứ nằm như vậy bên cạnh anh là được. Trong lòng em có người khác cũng không sao, một ngày nào đó em sẽ quên cậu ta.

Tô Yên Nhiên, đến giờ anh vẫn không biết, anh yêu em nhiều đến mức có thể chịu đựng đến như vậy...

Biết cô giấu diếm, anh giả vờ không sao, nhưng thật ra, anh rất dễ tâm.

Thấy anh lạnh lùng, cô giả vờ không quan tâm, thật ra rất dễ ý.

Tiêu Dịch Thành đang tránh mặt cô.

Ba ngày liên tiếp, rốt cuộc Tô Yên Nhiên cũng khẳng định. Bây giờ cả cơm chiều anh cũng không về ăn, lần nào cô ngủ rồi cũng mơ màng thấy có người nằm xuống bên kia giường, sáng hôm sau thức dậy cô lại không thấy bóng anh đâu.

Vốn tưởng Tiêu Dịch Thành quá bận không có thời gian quan tâm cô, bây giờ xem ra chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra, khiến thái độ Tiêu Dịch Thành trở nên kỳ quặc.

Cô không thể hỏi thẳng anh. Cũng không thể nhờ người theo dõi anh.

Nhưng có thể lên quan sát anh.

Không phải anh nói bận việc sao? Vậy cô tự đến công ty xem thử, rốt cuộc anh đang bận việc gì. Cô cũng từng là nhân viên của Thiên Khải, cũng hiểu biết đôi chút về công việc của Tiêu Dịch Thành, nếu không biết cô có thể hỏi thư ký Vương.

Buổi trưa, cô nhờ chú Vương lái xe đưa cô đến cao ốc Thiên Khải. Cạnh chỗ ngồi có một cà mên giữ ấm, thức ăn do di Thảm nấu, chẳng qua Tô Yên Nhiên chịu trách nhiệm mang đến thôi. Cô có dặn họ không được nói với Tiêu Dịch Thành, định bụng tạo “bất ngờ” cho anh.

Dù sao bây giờ Tiêu Dịch Thành cũng không quy định cô không được ra ngoài, chỉ yêu cầu có người đi cùng cô là được.

Chú Vương ngừng xe, vội nói: “Thiếu phu nhân, cô chờ một chút, tôi xuống mở cửa xe cho cô.”

Tô Yên Nhiên chẳng muốn sửa cách xưng hô “Thiếu phu nhân” không “đúng” nữa, chỉ khẽ cười nhận ý tốt của chú Vương: “Được ạ.”

Mười hai giờ trưa Tiêu Dịch Thành nghỉ trưa. Bây giờ mới mười một giờ bốn mươi phút, cô từ từ lên cũng còn kịp. Cứ cho anh không chào đón cô, cũng không nói gì hay, nhưng cơm trưa vẫn phải ăn chứ? Đường như trở lại tâm trạng khi vừa quen anh không lâu, Tô Yên Nhiên nắm bắt mọi cơ hội để tiếp cận anh.

Tô Yên Nhiên từ chối đề nghị đưa cô lên của chú Vương, một tay cầm cà mên, tay chống eo, chậm chậm đi lên cầu thang cao ốc Thiên Khải.

Bỗng Tô Yên Nhiên dừng bước.

Cô nhìn đôi trai tài gái sắc đang đứng cạnh chiếc Ferrari màu đỏ cách đó không xa.

Ferrari đỏ chói, bắt mắt, nam đẹp trai phong độ, nữ xinh đẹp, đáng yêu sao có thể không thu hút ánh mắt người khác.

Người đàn ông ôm lấy cô gái, hơi cúi xuống... Tay cô gái cũng không tự nhiên đặt trên eo người đàn ông... Tư thế hôn tiêu chuẩn.

Vì chỉ cách có hơn mười mét, Tô Yên Nhiên từng được huấn luyện đặc biệt nên thính giác nhạy cảm hơn người bình thường, thậm chí nghe thấy người đàn ông mỉm cười nói: “Lần này em hải lòng chưa? Sờ Sờ.”

Tô Yên Nhiên ngó ra tại chỗ. Dù cô nhìn nhầm đằng sau anh, nhưng tuyệt đối không nghe nhầm giọng anh.

“Vô cùng hải lòng, anh yêu... Đừng quên giao hẹn của chúng ta nha... ~! Em đi rồi sẽ nhớ anh, bye bye ~!” Cô gái cười duyên, chui vào ghế lái chiếc Ferrari đang để cửa mở, rồi lái đi.

Anh im lặng nhìn theo một lúc, rồi xoay đi, bước về hướng cao ốc Thiên Khải. Không hề phát hiện bên này có một người vẫn im lặng đứng xem - - Anh

biết có nhiều người đứng xem, nhưng không ngờ trong đó lại có người mà anh không muốn cô nhìn thấy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Rời xa

Tài xế Vương cũng thấy cảnh đó, nhưng vì hơi xa, khi Tiêu Dịch Thành xoay đi chỉ thấy một bên mặt anh, thấy phản ứng của Tô Yên Nhiên mới dám khẳng định đúng là Tiêu đại thiếu gia nhà ông!

Thiếu gia cũng thật là, dù có bị kích động gì thì cũng nên kiềm chế chứ? Tuy rằng những thiếu gia nhà giàu chẳng mấy ai chung tình nhưng thiếu gia cậu cũng nên che giấu cho kỹ, thiếu phu nhân còn đang mang thai, chịu không nổi kích thích này đâu!

Chú Vương bước lên trước, dè dặt gọi: “Thiếu phu nhân, cô có sao không? Có muốn về trước không?”

Một lúc sau Tô Yên Nhiên mới lấy lại tinh thần, đối diện với ánh mắt lo lắng của chú Vương, cô mỉm cười: “Cháu ổn, không sao cả. Có điều, chú Vương à, sau này đừng gọi cháu là thiếu phu nhân nữa, thiếu gia của chú muốn kết hôn với ai còn chưa biết chắc đâu.”

Chú Vương không biết cách an ủi người khác, chỉ biết gãi đầu nói: “Tôi rất quê mùa, không biết những cái này. Nhưng gần hai năm qua, thiếu gia chỉ đối xử đặc biệt với mỗi mình cô, điểm này tất cả mọi người ai cũng thấy. Có lẽ thiếu gia chỉ nhất thời hồ đồ, bị cô ta mê hoặc...”

Tô Yên Nhiên không quan tâm nói: “Không, cháu sắp thành người cũ rồi. Chú Vương, cháu nghĩ sau này công việc của chú sẽ nhàn rỗi hơn nhiều, chú xem, thiếu gia nhà chú chọn người thích tự mình lái xe, hơn nữa coi bộ kỹ thuật cũng khá.”

Theo lý nhìn thấy chồng mình, ba của con mình ôm hôn người phụ nữ khác trước mặt mọi người trên đường lớn, cô nên giận mới đúng... Nhưng không biết tại sao, Tô Yên Nhiên lại không thấy giận. Thậm chí cô còn nghĩ điều này là đương nhiên, mới là sự thật. Trước kia chẳng qua Tiêu Dịch Thành không cam tâm mới tìm mọi cách đưa cô về. Bây giờ sớm chiều ở chung, anh đã bắt đầu thấy chán.

Đàn ông là thế, với những thứ quá dễ đạt được thường không biết quý trọng.

Mấy ngày nay, chẳng qua anh niệm tình cũ mới miễn cưỡng với cô. Gần đây, chắc anh không còn kiên nhẫn với cô nữa? Có thể ngại cô đang mang thai, anh mới không thể ngả bài với cô chăng.

May cho cô, vẫn chưa nói câu: “Em yêu anh, em muốn ở bên anh cả đời.”

Ha, ngốc biết mấy! Cô còn ở nhà tập trung nghĩ xem nên tìm cơ hội nào để nói với anh, nào ngờ người ta đã sớm có người phụ nữ khác.

Có lẽ anh có yêu cô, chẳng thế thì anh đã không nhường nhịn và cưng chiều cô, nhưng thân phận và địa vị, tất cả các mặt đều cho thấy anh có quyền chọn thêm, ngoài cô ra, anh có thể có thêm người khác.

Cô chỉ là một đóa hoa hồng trắng thích hợp đặt ở nhà. Bên ngoài còn rất nhiều hoa hồng đỏ quyến rũ chờ anh đến hái.

Thật ra cô đã đoán sẽ có hôm nay, đây cũng là nguyên nhân khiến cô không yên lòng ở cạnh anh. Nhưng không ngờ, ngày đó lại đến nhanh như vậy, đột ngột lúc cô vẫn chưa phòng bị, lúc cô đang thân bất do kỷ.

Thậm chí cô có muốn bỏ đi cũng không được... Anh không sắp xếp nhiều người đi theo cô, nhưng chắc chắn đã căn dặn chú Vương phải theo sát cô.

Tô Yên Nhiên vờ tỏ vẻ đau bụng, nhíu mày nói với chú Vương: “Chú Vương, bụng cháu hơi đau... Phiền chú đưa cháu đến bệnh viện nhé?”

Chú Vương căng thẳng: “Sao đột nhiên lại đau bụng? Có cần gọi điện báo thiếu gia đến không?”

“Không cần đâu chú Vương, bây giờ cháu không muốn nhìn thấy anh ấy! Còn nữa, xin đừng nói anh ấy biết chuyện hôm nay cháu đến, cháu nghĩ anh ấy cũng không muốn cháu biết.”

Nhìn vẻ buồn rầu của Tô Yên Nhiên, chú Vương không biết nói gì, chú thấy giấu diếm như thế không có gì, thậm chí thấy thiếu phu nhân đã rất rộng lượng, nhưng vẫn vì thế mà thấy xót xa: “Haiz - - được rồi!”

“Bệnh viện XX rất gần đây, thiếu phu nhân chúng ta đến đó nhé?” Chú Vương vừa khởi động xe vừa hỏi.

“Đừng, đến bệnh viện thành phố đi! Cháu có quen bác sĩ ở đó, anh ấy biết rõ bệnh án của cháu, đến đó khám cháu thấy yên tâm hơn. Thật ra cháu không đau lắm, vẫn có thể chịu được.” Giọng Tô Yên Nhiên hơi yếu đi, nhưng so với lúc này vẫn đỡ hơn một chút.

Nửa tiếng sau, Tô Yên Nhiên miễn cưỡng cười với chú Vương: “Chú Vương ở ngoài phòng chờ cháu nhé, cháu phải khám một lúc mới ra.”

Sau đó, cô ngồi ở văn phòng của Diệp Thu Miên.

Mấy hôm trước đến khám vẫn khỏe mạnh, hôm nay lại thấy Tô Yên Nhiên ôm bụng đến tìm anh, Diệp Thu Miên căng thẳng: “Tiểu Tiểu, em sao thế, đau ở đâu? Anh đưa em đến khoa phụ sản khám, phụ sản không phải chuyên môn của anh...”

Tô Yên Nhiên đề tay Diệp Thu Miên đang định bắt mạch cho cô, giọng nói cũng trở lại bình thường: “A Miên, em không sao cả, em giả vờ để đến tìm anh.”

“Tiểu Tiểu, em nói vậy càng khiến anh lo lắng! Mau nói xem có chuyện gì xảy ra?” Mặt Diệp Thu Miên đầy lo lắng, khăn trương.

Anh đang rất lo cho cô.

Vì anh vừa là người thân, vừa là bạn cô. Chỉ có mấy anh chị lớn lên từ nhỏ với nhau, nên mới có thể tin tưởng và nhờ vả... Cô khờ thật, sao có thể nghĩ sẽ đi theo người kia cả đời? Cô chưa kết hôn đã có con còn chưa sợ, lại sợ bị anh lạnh nhạt... Nghĩ tới thật buồn cười biết mấy! Tô Yên Nhiên cô cũng có ngày khốn khổ vì tình!

Tô Yên Nhiên cười, càng cười, nước mắt càng rơi. Cuối cùng khóc thành tiếng.

Diệp Thu Miên bối rối, anh luôn chịu thua nước mắt của cô: “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, đừng khóc, đừng khóc mà, em đang mang thai, em khóc sẽ không tốt cho đứa bé... Là anh ta làm em đau lòng đúng không? Không sao cả, em còn có anh... Anh mãi mãi ở bên cạnh em” Em có biết em thế này khiến anh đau lòng lắm không?

Tô Yên Nhiên biết mình không nên quá kích động. Khó lắm mới ngừng khóc, nắm tay Diệp Thu Miên: “A Miên, cầu xin anh, dẫn em đi đi...”

Tận mắt chứng kiến cảnh đó, lòng cô đau như cắt, trước mặt người ngoài cô phải giữ hình tượng.

Nhưng cảnh đó cứ như thước phim quay chậm, không ngừng tua đi tua lại trong đầu cô. Bây giờ nhớ lại, mới thấy đau...

Nếu em không yêu anh, em sẽ không để ý. Nhưng anh lại khiến em ảo tưởng có thể ở bên nhau, dứt bỏ mọi ân oán để làm lại từ đầu.

Cũng chính anh, khiến em cảm nhận được cái gì gọi là tan thành mây khói. Em không muốn yêu nữa! Em chỉ muốn là chính em... Hãy để em quay về trước kia, làm một người không quan tâm mọi thứ, không yêu bất cứ ai...

Cầu xin anh, dẫn em đi đi.

Một Tiểu Tiểu luôn kiên cường, tự làm mọi việc không muốn làm phiền ai thế mà vừa khóc vừa cầu xin anh như thế. Cô muốn đi cùng anh, không phải vì cô nhận ra anh là tình yêu của cô rồi lao vào vòng tay anh, mà là vì một người đàn ông khác đã làm tổn thương cô... Nhưng anh vẫn không oán thán không hối hận, lại còn cảm thấy may mắn vì trước kia đã quyết định đến thành phố S.

Người đàn ông đó, cuối cùng đã làm gì khiến cô tuyệt vọng đến thế, mới khiến một người ngoài mềm trong cứng như cô yếu đuối đến vậy? Nhưng anh biết, cô không muốn anh hỏi gì cả. Anh sẽ chờ đến lúc cô tự nói ra: “Được, anh đưa em đi.”

“Thật không? Bây giờ, ngay lập tức đúng không?” Tô Yên Nhiên ngẩng lên, mắt ngấn lệ, nhưng giọng mừng rỡ, hệt như một đứa trẻ đang oan ức đáng thương nhận được món quà yêu thích mà quên mất đau buồn.

“Phải, bây giờ, ngay lập tức!” Diệp Thu Miên nghe thấy anh đã không do dự nói như thế.

Tuy Diệp Thu Miên biết Tiểu Tiểu chỉ giả vờ quên. Cô luôn như thế, đối với những chuyện không vui cô luôn né tránh, cô giấu chúng vào hộp khóa lại rồi chôn sâu dưới đáy lòng, không nói với ai, để những chuyện không vui đó từ từ mục nát trong lòng, còn cô vẫn cười rất vui vẻ.

Diệp Thu Miên cười trấn an Tô Yên Nhiên: “Em cứ ngồi đây uống nước ấm ổn định lại tâm trạng.”

Sau đó Diệp Thu Miên gọi mấy cuộc điện thoại, nhưng Tô Yên Nhiên không còn tâm trạng nghe xem anh nói gì. Dù sau chuyện mà trước giờ A Miên đã hứa, anh chưa từng thất hứa. Cô chỉ biết mình phải đi khỏi đây ngay.

Sau này không còn mong chờ, không còn thất vọng nữa, tốt biết mấy. Nhưng tại sao cô không nhẹ nhõm như trong tưởng tượng, ngược lại lòng vẫn đau như cắt? Nghĩ sao này không còn gặp được anh - - Lần này không giống những lần trước, một đi không trở lại, sẽ không để anh tìm thấy nữa!

Nhưng nếu ở lại, cô phải chấp nhận số phận chỉ là một đóa hồng trắng ở nhà chờ anh, vui thì anh cưng chiều, anh muốn trêu chọc hoa hồng đỏ bên ngoài cô cũng không có quyền hỏi - - cảm giác đó còn sống không bằng chết!

Cô thà chọn hết hi vọng, rời xa anh. Ít nhất có thể giữ lấy những hồi ức đẹp.

Sau đó Diệp Thu Miên thu dọn sơ, rồi chia tay cười với cô: “Tiểu Tiểu, chúng ta đi. Em muốn đi thì chúng ta sẽ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 37

Dù nói đi ngay nhưng muốn đi xa phải có thời gian chuẩn bị, huống chi lần này Tô Yên Nhiên muốn đi càng xa càng tốt, sau này không phải chạm mặt Tiêu Dịch Thành nữa.

Em muốn đi đâu anh sẽ dẫn em đi đến đó, nghe thì có vẻ lãng mạn, nhưng khi làm mới thấy không dễ.

Giấy tờ tùy thân của Tô Yên Nhiên đều để ở nhà họ Tiêu, cô không thể về lấy, hơn nữa nếu cô còn dùng giấy tờ tùy thân của mình sẽ rất dễ bị Tiêu Dịch Thành điều tra ra nơi ở, vì vậy cách tốt nhất là đổi thân phận!

Việc làm giả giấy tờ tùy thân đối với người khác quả rất khó, nhưng đối với người nào đó lại dễ như trở bàn tay!... Đoạn Á Hi! Anh chỉ cần xâm nhập máy tính, sửa một ít số liệu là được. Có điều để làm giấy tờ giả dựa vào giấy tờ thật thì phải cần ít nhất hai ngày.

Diệp Thu Miên dẫn cô đến một nơi rất vắng vẻ, nghe nói là nhà cũ của một người bạn, rồi tự mình đi làm. Chủ yếu là muốn tìm hiểu để cùng làm giả giấy tờ, vì cô đang mang thai, nên anh phải làm giả giấy tờ sao cho không có hại đến cô hơn nữa có thể gắng sức rút ngắn thời gian làm giả.

Việc này cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Nhà cũ nát, nơi ở vắng vẻ, những điều này khiến Tô Yên Nhiên không lo sẽ bị Tiêu Dịch Thành tìm thấy trong một thời gian ngắn - - thật ra cô nghĩ, Tiêu Dịch Thành vốn không hề quan tâm cô có biến mất không. Anh đã bắt đầu chán cô, cũng đã tìm được người mới thế vào, dù có phải người tìm cô thật, tuyệt đối cũng chỉ vì đứa bé trong bụng chứ không phải vì cô.

Cũng may ngôi nhà đã được quét dọn sạch sẽ, trước khi đi A Miên đã giúp cô đổi mới chăn nệm. Cô ngủ một giấc dậy, cố ăn một ít thức ăn A Miên mua sẵn đặt trong tủ lạnh, nhưng thấy không có khẩu vị - - bụng cô đã bị kỹ thuật nấu ăn của di Trần chiều hư, không quen ăn thức ăn nhanh mua bên ngoài.

Sau đó Tô Yên Nhiên thấy không có việc gì để làm.

Ở đây không có mạng và máy tính, cũng không có sách, những nơi cô có thể đi lại cũng rất hạn chế, hoạt động giải trí duy nhất Tô Yên Nhiên có thể chọn là xem Tivi.

Tivi hai mươi mốt inch, xem chừng rất cũ, lại chỉ phát mấy kênh địa phương. Rõ ràng khác một trời một vực với cái Tivi Plasma LCD năm mươi inch treo tường trong phòng khách của Tiêu Dịch Thành.

Tô Yên Nhiên không ngờ cái gọi là rời xa, thì ra không chỉ xa người đó mà còn đồng nghĩa với việc xa cuộc sống thoải mái mà anh cho cô.

Nghĩ đến sau này phải trở về cảnh sống một mình... A Miên có thể đưa cô đi, nhưng không thể ở với cô mãi, nếu cô bằng lòng dĩ nhiên A Miên sẽ bằng lòng, nhưng nếu không thật tâm thì đừng nên cho người ta hi vọng không nên có, lần này nhờ vả anh cũng chỉ vì bắt buộc dĩ, nhưng cô cảm thấy dường như A Miên vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ cô.

Ấn điều khiển trong tay, Tô Yên Nhiên dừng bừa ở một kênh giải trí thành phố S.

“Tiếp theo xin thông báo một tin vô cùng thú vị. Lúc mười hai giờ trưa nay, trước cửa một cao ốc, phóng viên đài chúng tôi chụp được một tấm ảnh vô cùng tế nhị, hai nhân vật chính của ảnh này đều là những doanh nhân quen thuộc của thành phố S... Nào, quý vị hãy xem thử... Không cần tôi nói chắc mọi người cũng đoán được là ai đúng không? Đúng vậy, chính là người đàn ông độc thân hoàn kim có giá nhất thành phố chúng ta soái ca Tiêu Dịch Thành, cùng danh xưng “Hoa hồng quyến rũ...”

Mất một lúc lâu Tô Yên Nhiên mới lấy lại tinh thần, hốt hoảng ấn chuyển kênh ngay... Lại nghĩ tới cảnh tượng giữa trưa đã khiến cô khắc cốt ghi tâm.. Chuyển kênh xong cô ném điều khiển đi như muốn né tránh.

Cắn tay không biết làm sao... Đây là biểu hiện khi lòng cô đang cực kỳ sợ hãi...

Một lát sau lại trách bản thân mình không có chí khí, nếu đã quyết định bỏ đi đến cùng, cũng đồng nghĩa từ đây về sau tất cả những chuyện của anh đều đã không liên quan đến cô nữa, trốn tránh chỉ nói lên cô vẫn để ý anh... Gương gao thuyết phục mình xong, Tô Yên Nhiên khó khăn cúi người nhặt chiếc điều khiển vừa bị mình ném xuống đất - - khụ khụ, thế mà vẫn chưa hỏng.

Chuyển trở lại kênh lúc nãy, màn hình chuyển từ cảnh người dẫn chương trình đang chỉ vào tấm ảnh phóng đoán sang cảnh Lâm Sở Sở đang công khai nói vào micro phóng viên, mặt mày tươi cười hạnh phúc: “Phải, chúng tôi đã đính hôn, vừa được mấy hôm, tôi cũng thấy rất đột ngột... Có điều, Lâm Thị tuyệt đối sẽ không sáp nhập với Thiên Khai, điều này tôi có thể đảm bảo, nhưng sau này chắc chắn sẽ càng hợp tác nhiều hơn...”

Mặt Tô Yên Nhiên trắng bệch, đại ra.

Đi được vài bước, lúc thì va phải bàn trà, lúc lại đập phải sọt rác suýt té nhào, khó khăn lắm mới bước đến cạnh Tivi, ra sức rút điện.

Hai tay mệt mỏi chống bàn, Tô Yên Nhiên bỗng thấy hận.

Trước kia tất cả đều là suy đoán của cô. Thậm chí cô vẫn thầm hi vọng tất cả chỉ là hiểu lầm, nụ hôn đó có lẽ chỉ là nụ hôn tạm biệt.

Đã nói không mong anh sẽ tìm thấy nhưng trong lòng vẫn không khỏi mong chờ, dù anh vì đứa bé thì sao? Không có anh, có lẽ cô sẽ lại được tự do, nhưng mãi mãi cũng không thể trở về như trước kia, lòng của cô sớm đã đánh rơi ở chỗ anh.

Nhưng cô gái kia lại dùng vẻ mặt hạnh phúc nói: “Phải, chúng tôi đã đính hôn.” Đính hôn với người đàn ông đã từng nói sẽ kết hôn với cô.

Tiêu Dịch Thành, anh thật con mẹ nó không phải người! Một chân đạp hai thuyền! Em đi cũng vừa hay đúng ý anh phải không? Em không đi, em càng không đi! Em phải về dựa vào anh đến chết, em nhất định không cho anh lấy cô ta! Anh chỉ có thể lấy em!

Tô Yên Nhiên em không phải loại con gái hèn nhát, bị anh bỏ chỉ biết khóc sụt sùi mà lặng lẽ bỏ đi - - Ày, trong mắt khán giả hình như cô đang làm thế mà, đúng là như thế.

Tô Yên Nhiên “Mạo hiểm” đi đến điện thoại. Gọi cho A Miên. Cô muốn nói với A Miên, em không đi nữa! Em không muốn giống những cô gái ngốc trong tiểu thuyết, gặp chuyện chỉ biết trốn tránh! Dù đó là thói quen của em, nhưng bây giờ em không muốn trốn nữa! Em muốn cướp lại anh ta!

Nhưng điện thoại reo mãi không có ai bắt.

Hễ A Miên làm việc đều rất tập trung tinh thần, lúc anh làm việc sẽ không quan tâm đến âm thanh gì bên ngoài, nếu không phải động đất hay hỏa hoạn có lẽ rất khó khiến anh khôi phục tinh thần? Ha ha.

Nếu tự cô chạy đi, vậy tự cô về là được rồi!

Lê cơ thể nặng nề, Tô Yên Nhiên mở cánh cửa cũ nát. Bước ra ngoài.

Lúc này trời đã tối đen.

Bên ngoài toàn là ngõ nhỏ, chỉ có ánh đèn đường lờ mờ. Có điều, chỉ cần ra khỏi đây thì sẽ tới khu phố sầm uất.

Tô Yên Nhiên rất sợ trong ngõ nhỏ này sẽ gặp phải cái loại lưu manh như những tình tiết câu huyết trong tiểu thuyết, bây giờ một chút năng lực tự vệ cô cũng không có. Tim đập chân run, cô cẩn thận bước tới, bây giờ mới trách bản thân sao lại bị kích thích chạy ra ngoài, lại không mang theo gì. Ngoài trừ tờ giấy đang cầm trong tay - - số điện thoại A Miên viết cho cô.

Nhưng cô sẽ không quay lại, Tô Yên Nhiên siết chặt tờ giấy mỏng, không hề chùn bước tiến về phía trước.

Chúng ta không thể trở về quá khứ, cũng như không thể biết trước tương lai.

Nhưng em nghĩ mình có thể tạo ra tương lai mà mình mong muốn.

Chuyện mà Tô Yên Nhiên hối hận nhất trong đời chính là chưa từng nói với mẹ cô Tô Nhã Như, mẹ, con yêu mẹ, con không hề muốn xa mẹ.

Tiêu Dịch Thành, anh có thể không cần em. Nhưng em không thể vì lựa chọn của anh mà xem nhẹ tình cảm của mình. Dù sau này em có thua, ít nhất em đã tôn trọng trái tim mình.

Tâm trạng vẫn rối loạn dữ dội, bất tri bất giác đã đến đầu ngõ, Tô Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm. Đoạn đường dài như vậy khiến một người đi lại khó khăn như cô mất hết sức lực. Nhưng cố chấp trong lòng buộc cô không được lùi bước!

Tô Yên Nhiên bước nhanh về trước, thấy sắp đến đầu ngõ... Bỗng xuất hiện một người đang chạy rất gấp ngoài hẻm, rồi đột ngột rẽ vào... Là bóng một chàng trai trẻ.

Chàng trai đó phát hiện đối diện có người, lúc đứng cách Tô Yên Nhiên hai bước, vội la lên: “A, mau tránh ra!”

Tô Yên Nhiên chợt bối rối không biết nên tránh bên nào mới tốt, hướng chỉ cô đang đi lại bất tiện...

...

Thấy sắp đụng phải cô, chàng trai cũng định dừng lại nhưng lúc này ngoài ngõ lại truyền đến tiếng bước chân và tiếng nói: “Nhanh lên, đừng để tên kia chạy thoát! Hắn rẽ vào ngõ rồi!”

Vì thế chàng trai kia càng chạy nhanh hơn... May thay, trong lúc cấp bách Tô Yên Nhiên tựa bừa vào một bên tường, nhờ nhanh nhẹn chàng trai lách qua người Tô Yên Nhiên!

Nhưng trong ngõ lại có mấy người đàn ông cao lớn, cả đám đều chen vào ngõ này!!!

“Ồanh!”

“A!...”

Đau... Đau thấu tâm can... Bên dưới chảy rất nhiều dịch... Là máu. Tô Yên Nhiên biết nó có nghĩa là gì...

Tô Yên Nhiên yếu ớt gọi: “Cứu, cứu cứu con tôi... Con của tôi...”

Một người đàn ông lúc này đẩy cô nghe thấy tiếng kêu rên của cô quay lại nhìn, nhìn xuống bụng cô, dưới ánh đèn mờ mờ thấy một vũng máu, vội hoảng hốt gọi: “Này, đừng đuổi theo nữa! Đại ca, đại ca! Hình như xảy ra tai nạn chết người rồi!”

“Cái gì? Sao lại thế này?” Từ xa vọng lại tiếng nói...

“Ài, ai bảo cô ta không đứng đứng đây cản đường... Lúc này, lúc này em không cần thận trọng bụng cô ta, thấy cô ta vương tay vương chân, nên sốt ruột đẩy cô ta một cái... Ai ngờ...”

“Lã tũ, cậu đừng ai cũng không sao, lại đừng phụ nữ có thai! Cô ta, cô ta chảy máu quá nhiều, có khi nào cô ta chết rồi không?”

“Đại ca, bây giờ phải làm sao?” Giọng run run.

“Cứu, cứu con... tôi, con...” Tô Yên Nhiên đau đớn nhắm mắt, nhưng miệng vẫn không ngừng lặp lại những lời này...

“Chúng ta nhanh trốn đi, đèn mờ như vậy, có lẽ cô ta không nhận ra chúng ta... Đừng đuổi theo thằng nhãi kia nữa... Lần sau gặp nó lại tính sổ!”

Tô Yên Nhiên phần nộ, sao các người có thể như vậy? Nếu Tô Yên Nhiên ta đại nạn không chết, ta nhất định bắt các người nợ máu trả bằng máu! Nhưng suy nghĩ của cô càng ngày càng loạn... Sau đó hoàn toàn mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 38: Gặp lại

Ba năm sau, Newyork.

Sau khi tan ca đến siêu thị mua một ít nguyên liệu nấu ăn, Tô Yên Nhiên chậm rãi quay về căn phòng mình thuê, vừa đi vừa nghĩ: Thành phố nổi tiếng trên thế giới thế này có hơi ồn ào, dù bây giờ cô chỉ là một nhân viên thu ngân của một nhà hàng Trung Quốc, nhưng ngày ngày phải đối mặt với bao nhiêu người, hôm nay lại gặp phải một tên khách “Giàu có” cứ ám chỉ muốn bao nuôi cô mãi... Phải tìm cách khéo léo từ chối càng khiến cô thấy mệt mỏi.

Đúng, hiện tại tâm trạng cô cực kỳ mệt mỏi. nhưng mỗi ngày đều có thể giả vờ cười vui, việc này đã thành thói quen thâm căn cố đế.

Hơn nữa, hiện tại đã là cuối tháng chín, lá cây đã bắt đầu rơi là tả, mùa đông sắp đến - - tuy hiện tại chỉ mới cuối thu, thời tiết hơi lạnh nhưng buổi tối cô đã đắp chăn rất dày vẫn cảm thấy không đủ ấm... Làm hết tháng này nhận lương xong thì đổi chỗ ở thôi - - năm trước đi Australia, dù ấn tượng ở đó cũng tạm nhưng cô không thích lặp lại, chỉ bằng năm nay đi Nam Phi thôi.

Nơi cô thuê hiện tại là một căn gác bình dân, chủ nhà là một cặp vợ chồng già, họ định đến thăm con gái đã lấy chồng và đến sống ở Washington, vì con gái họ vừa sinh con, muốn họ đến chăm sóc đứa bé.

Đứa bé, hai từ này không khỏi khơi lại một góc nội tâm nào đó của Tô Yên Nhiên... Ba năm, không biết Nha Nha đã bao lớn? “Nha nha” chỉ là cái tên Tô Yên Nhiên lên đặt cho con bé, trên thực tế con bé tên gì cô cũng không biết.

“Con bé” ở trong bụng cô hơn bảy tháng, cô thậm chí chưa kịp nhìn nó một cái, nó đã bị đưa vào lòng ấm bảy ngày... Bảy ngày sau đó, cô cũng chỉ vội liếc nhìn con bé một cái, ôm con bé một chút, rồi phải chia cách...

Lúc cô đi, sao lại không mang con bé theo? Tô Yên Nhiên lại hối hận tột độ. Nhưng cô không thể phủ nhận, so ra người đó có thể chăm sóc “Nha nha” tốt hơn, đây cũng là một trong những lý do lúc trước cô lựa chọn để “Nha Nha” lại.

Nghĩ tới nghĩ lui, bất giác Tô Yên Nhiên đã về tới cửa nhà.

Oa, sao lại có một cô nhóc trắng mập, tóc tết hai búi ngủ dựa vào lan can cầu thang trước cửa nhà cô? Dường như cô nhóc ngủ rất ngon, thậm chí Tô Yên Nhiên còn nhìn thấy ngực cô bé hô hấp lên xuống.

Theo lý cô nên đánh thức cô nhóc, nhưng Tô Yên Nhiên không khỏi dừng bước, dùng ánh mắt tham lam đánh giá cô bé đang say ngủ - - hình như chỉ mới ba, bốn tuổi, vóc dáng vừa bằng “Nha Nha” của cô, thậm chí, cái miệng hồng hồng hơi chu trên khuôn mặt xinh xắn đều có vài nét giống cô, không

lẽ cô nhóc này là “Nha Nha”? - - cảnh tượng tốt đẹp thế này dường như có hơi không thật.

Nhưng đây là Newyork, cũng không phải phố người Hoa, sao lại có một cô nhóc người Hoa ngủ trước cửa nhà cô? Đây chắc không phải ảo giác của cô?

Nếu chỉ là mơ, thì xin hãy để nó tồn tại lâu một chút. Chỉ nhìn thấy cô nhóc ngủ say, Tô Yên Nhiên không kèm chế được nhớ lại khoảng thời gian ba năm trước.

Chàng trai bị đám người đuổi bắt sau khi trốn thoát quay trở lại, còn A Miên đúng lúc đang trở về, hai người đưa cô đến một phòng khám tư là bạn của A Miên, ở đó có thiết bị chữa trị tiên tiến, lại mời bác sĩ và y tá giỏi nhất chuyên khoa sản... Sau một ngày một đêm phẫu thuật, may là mẹ tròn con vuông.

Nhưng ngày thứ ba, sau khi cô tỉnh lại, rốt cuộc đã không còn khí thế hăng hái - muốn cướp lại Tiêu Dịch Thành như lúc ở ngôi nhà cũ nát kia nữa, dù có cướp lại được, cũng phải để ý đến ý kiến của Tiêu Dịch Thành.

Cô đã không còn hơi sức đi tranh giành chém giết. Anh muốn cưới ai còn có liên quan gì đến cô - bây giờ, con cô cũng đã sinh xong, bọn họ chẳng qua chỉ là những người qua đường xa lạ.

Được đi cùng nhau một quãng đường, đó đã là may mắn.

Nếu tình yêu khiến cô mệt mỏi, tổn thương tinh thần và thể xác như thế, thậm chí suýt chút nữa mất cả mạng mình và con mình, vậy cô thà không muốn yêu nữa...

Thông qua A Miên, cô biết Tiêu Dịch Thành đang lật tung cả thành phố S tìm mình. Nhưng trải qua một hồi sinh tử, trái tim và thể xác của cô đều không còn chịu được bất kỳ rung động nào nữa. Vì thế cô chọn im lặng rời xa...

Bỗng nhiên, một giọng nói ngây ngô khẽ vang lên: “Dì ơi, sao dì lại khóc? Có phải vì dì không tìm thấy mẹ không?” Thì ra cô nhóc không biết tỉnh lại khi nào, đang dùng tay hồng hồng dụi mắt.

Thì ra, cô nghĩ đến nhập tâm, không nên được mà rơi lệ.

Khó trách... Ngực bắt đầu thấy khó chịu, hít thở cũng thấy khó khăn.

Thì ra không phải mơ, vì khó chịu trên cơ thể cô chân thật đến thế.

Tay mất hết sức lực làm túi mua sắm rơi trên đất. Tô Yên Nhiên không nhặt lên, lấy tay đè ngực, mặt nở nụ cười dịu dàng, giọng điệu trầm nhẹ vô cùng, như sợ dọa cô nhóc, lại như đang yếu ớt mà không có hơi sức nói chuyện: “Cháu, cháu tên gì? Sao cháu lại ở đây? Mẹ... Cháu đâu?”

Cô nhóc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt hồn nhiên nhưng ngờ ngàng, lại có hơi bối rối và kiên quyết: “Dì ơi, cháu tên Tiêu Tư Nhiên. Ba nói mang cháu đến đây tìm mẹ... Ba bảo ở đây chờ ba sẽ về ngay, nhưng chờ mãi vẫn không thấy ba về, cháu chờ ba lâu quá không chịu nổi ngủ quên mất... Dì ơi, dì nói xem, ba có thể bỏ đi giống mẹ, sau này Tư Tư không thể gặp được ba nữa không? ...”

Tiêu Tư Nhiên?! ... Bỗng Tô Yên Nhiên thấy rét run cả người.

... Cô nhóc nói, cô nhóc tên Tiêu Tư Nhiên... Chẳng lẽ, cô nhóc này thật sự là con gái của cô, Nha Nha?

Anh, anh tìm thấy cô rồi. Dù mỗi tháng cô đều đổi chỗ ở. Ba năm qua, cô chưa từng tìm tin tức về anh. Chỉ có một năm trước Lâm Vô Hà từng ngầm tiết lộ, anh chưa từng ngừng tìm cô.

- Vì chưa đưa cô ba trăm ngàn như trong hợp đồng đã giao?

Nhưng, nếu chỉ như vậy tại sao anh lại đặt tên con là “Tiêu Tư Nhiên” ?!

Liệu cô có nghĩ nhiều không, hay chỉ là trùng hợp, ví dụ như ba của cô nhóc này cũng vô tình họ Tiêu mà thôi. Không được... Càng lúc ngực càng khó chịu, đến thở cũng khó khăn... Ba năm trước sau khi hết hi vọng chạy trốn, cơ thể cô cũng không thể khôi phục như trước, đã trở nên rất yếu - thiếu máu, gan phổi, ruột cũng không tốt, kinh nguyệt cũng không đều... Rất sợ lạnh, không thể đứng lâu, càng không thể vận động mạnh, thậm chí không thể quá xúc động, nếu không sẽ rất khó chịu, khó thở như bây giờ... Còn rất dễ xiu.

Lúc mới xuất ngoại, A Miên đã giúp cô điều trị hơn một năm, cuối cùng cũng khá hơn, cô khẳng khái muốn sống một mình, muốn đi khắp nơi - chu du thế giới, đó vốn là ước mơ của cô, A Miên bắt buộc đi chỉ có thể chiều theo ý cô.

Tự du lịch khắp nơi hai năm, Tô Yên Nhiên lại không thấy vui vẻ và tự do như mình nghĩ - một mình cô đi bộ cũng thở dốc, đi xe say xe, đi thuyền say sóng, đi máy bay thì say máy bay, có thể tự sống được một mình đã may lắm rồi, còn chơi vui gì nữa?

Có điều, cô không thể không đi làm, vì cả ngày ở trong nhà khiến cô phát điên. Vì thế chung quy cô vẫn phải tìm một công việc nhẹ mà làm, nhưng với cơ thể ốm yếu của mình, tìm việc dễ cũng đã là một nhiệm vụ khó khăn, liên tiếp hai năm, khiến cơ thể cô ngày càng yếu. Nếu A Miên biết cô tự chăm sóc bản thân thế này, chắc sẽ rất giận? Vì thế trong điện thoại cô luôn phải tỏ ra vui vẻ nói: “Bây giờ em rất khỏe”.

“Cháu, ba của cháu là... Ai?” Tô Yên Nhiên gần như khó khăn hỏi một câu, rồi không cầm cự được nữa, ngất đi.

“Đi oi, đi... Đi sao thế?” Cô nhóc cuống cuống, vội bước tới trước, đông đưa cánh tay Tô Yên Nhiên. Nhưng không thấy Tô Yên Nhiên tỉnh. Hoảng hốt một lúc, mới nhớ ra mình còn một tuyệt chiêu - cầm lấy dây chuyền trên cổ, nói lớn: “Ba oi, ba oi! Ba mau tới đây đi... Di, không biết đi có phải mẹ con không, đi ngất rồi...”

Cô nhóc vừa dứt lời, một bóng người cao lớn đã vội chạy đến: “Yên Nhiên! Yên Nhiên! Em sao vậy?”

Anh ta dáng người rất cao, khí chất văn vẻ, nhưng khuôn mặt tuần tú hấp dẫn lại có nét từng trải và chín chắn, còn không phải Tiêu Dịch Thành thì là ai!

“Ba oi, đây là mẹ con đúng không?” Tiêu Tư Nhiên bắt đầu khóc to: “Sao mẹ lại ngất đi?”

“Phải, Tư Tư, đây là mẹ con. Ngoan, Tư Tư khoan khóc đã, mẹ không sao, ba mang mẹ vào bệnh viện trước...” Tiêu Dịch Thành gắng sức kèm chế xúc động khi gặp lại Tô Yên Nhiên, cố gắng bình tĩnh trấn an con gái.

“Không, không cần đến bệnh viện... Trong túi em, có thuốc... Khụ khụ khụ...” Mê man vài phút, sự kích động trong lòng Tô Yên Nhiên thoáng trấn tĩnh lại, vừa khôi phục được chút ý thức, nghe thấy tiếng của Tiêu Dịch Thành lại không nén được kích động, lại hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Lấy Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đại kết cục

Nửa tiếng sau. Trong phòng thuê của Tô Yên Nhiên.

Tiêu Dịch Thành tìm thấy một lọ thuốc trong túi xách mà Tô Yên Nhiên làm rơi trên đất, cho cô uống hai viên - trên mặt lọ chỉ viết “Mỗi lần hai viên”, lại tìm thấy chìa khóa mở cửa. Sau đó bế Tô Yên Nhiên vào phòng, nấu nước sôi, dứt Tô Yên Nhiên nửa ly nước ấm.

Gọi điện báo An quản gia đi theo đến rước Tiêu Tư Nhiên về khách sạn trước, tâm trí anh đều đặt trên người Tô Yên Nhiên, quả thật không còn hơi sức chăm sóc con gái nữa.

May mà Tiêu Tư Nhiên mới ba tuổi nhưng đã rất hiểu chuyện, không khóc cũng không ầm ĩ, ngoan ngoãn theo An quản gia, trước khi đi còn ra về người lớn dặn dò Tiêu Dịch Thành hết lần này tới lần khác: “Ba ơi, ba nhất định phải dẫn mẹ về cho con nhé.”

Ngồi cạnh giường, Tiêu Dịch Thành nắm bàn tay trắng, nhỏ của Tô Yên Nhiên, đưa lên miệng không ngừng hôn: “Yên Nhiên, Yên Nhiên của anh... Sao em lại thành ra thế này? Ba năm rồi... Không có ngày nào anh không nhớ đến em, nhớ em thì tim lại đau. Nên anh tự nói với mình, nhất định phải tìm thấy em, nếu không sớm muộn gì anh cũng sẽ bị bệnh tim mất... Anh hận em, trước kia sao lại nhẫn tâm như thế, cứ bỏ đi là xong! Không cho anh một cơ hội giải thích! Anh không ngờ, em còn sống khổ sở hơn anh. Bây giờ khó khăn lắm anh mới tìm thấy em, gặp được em, lại khiến trái tim anh còn đau hơn...”

Từng giọt nước nóng bỏng rơi lên tay Tô Yên Nhiên... Đàn ông không dễ khóc chỉ vì chưa đến mức thương đau.

Còn Tô Yên Nhiên nằm trên giường, đôi mắt nhắm chặt nhưng khóe mắt bất tri bất giác trào ra hai dòng nước mắt...

Đúng, cô đã tỉnh vài phút, vừa khéo nghe không sót một câu những lời Tiêu Dịch Thành vừa bộc bạch, cô không thể giả vờ không có phản ứng, cũng không biết trường hợp này nên đáp lại thế nào.

Tiêu Dịch Thành vẫn chú ý nét mặt của Tô Yên Nhiên, anh ngạc nhiên: “Yên Nhiên, Yên Nhiên, em khóc... Em tỉnh rồi? Em nghe thấy lời của anh đúng không? Cầu xin em mở mắt đi được không?”

Tô Yên Nhiên nào chịu mở mắt, mở mắt rồi thì không mở miệng được, cô sợ hễ mở miệng thì sẽ thành thỏa hiệp. Anh còn mang Nha Nha đến, rõ là uy hiếp cô! Quả là tên nham hiểm mưu mô xảo quyệt!

Cô đâu không lại anh, cô chịu thua nên ra đi, còn không được sao?

Nhưng cô không thể phủ nhận, trong một góc nào đó tận đáy lòng, thật ra cô vẫn mong anh đến tìm mình... Dù chỉ gặp lại một lần cũng được! Nói muốn quên lại cứ khắc sâu tận đáy lòng... Cô muốn gạt bản thân mình cũng không thể, chỉ có thể bày ra khuôn mặt đã quên để lừa gạt người đời.

Tháng trước cô ngất xỉu được đồng nghiệp đưa vào bệnh viện. Sau khi tỉnh lại, bác sĩ trình trọng thông báo nếu cô vẫn tiếp tục làm việc, không nghỉ ngơi cho tốt, không quá mười năm cơ thể cô sẽ suy sụp hoàn toàn...

Dĩ nhiên, nếu cô nghỉ ngơi tốt, vẫn không giống người bình thường được, chỉ là nội tạng yếu ớt, nhiều chuyện không thể làm được.

Lúc đó cô chỉ cảm thấy: Sao lại còn đến mười năm?

Cô không yếu đuối, hay nói đúng hơn cô không dám chọn tự sát, bởi vì quả thật cô vẫn còn lưu luyến thế giới này. Nhưng cô không sợ chết, sống vô cảm thế này, như ao tù nước đọng không hề có một gợn sóng, một năm hay mười năm có gì khác nhau? Thậm chí Tô Yên Nhiên cảm thấy, lòng cô bị vấy trong vực sâu u ám, nửa vơi, chỉ có cái chết mới giải thoát được!

Nhưng, ai, ai đang dùng tay dịu dàng thương tiếc lau nước mắt cho cô, đè nén bi thương và thâm tình nói với cô: “Yên Nhiên, nếu em không muốn nói chuyện thì đừng nói. Nghe anh nói là được...”

“Năm đó, em nhìn thấy anh và Lâm Sở Sở hôn nhau đúng không? Đó cũng là ngòi nổ khiến em rời xa anh - nói ra thật buồn cười! Vì để thử lòng em, anh mới đồng ý diễn kịch với cô ta, anh không ngờ chuyện đó khiến em rời xa anh...”

Bỗng Tô Yên Nhiên mở to mắt, vội hỏi: “Cái gì, diễn trò gì? Anh nói rõ cho em!”

Giọng Tiêu Dịch Thành vừa buồn vừa vui: “Ha ha, năm đó em nhìn thấy cảnh đó, sao lại không xông đến chất vấn anh? Anh hi vọng sau khi em nhìn thấy tin tức anh đính hôn với cô ta, sẽ ra mặt chất vấn anh biết bao... Vì chỉ có như vậy anh mới có thể xác định, em có yêu anh nhiều hay không... Anh ngốc lắm đúng không... Anh vẫn cho rằng em vì mang thai con anh nên mới chấp nhận ở cùng anh, anh nghĩ trong lòng em trước giờ chỉ yêu thanh mai trúc mã của em...”

Tô Yên Nhiên nhin không được đồ mắt, cực kỳ mất lịch sự phun ra hai chữ: “Cái rắm!” Vì kích động nên hô hấp bắt đầu khó khăn, Tiêu Dịch Thành vội đỡ cô ngồi xuống tựa vào ngực mình, dứt Tô Yên Nhiên ít nước ảm, sau đó nhẹ vỗ lưng cho cô thuận khí: “Đừng giận... Anh từ từ nói em biết. Em giận nữa anh sẽ không nói, trực tiếp đóng gói mang em về nhà.”

Nghe câu sau cùng, trái tim Tô Yên Nhiên không nén được đập lờ một nhịp... “Về nhà”, ngôi nhà mà cô thật sự đã từng nghĩ sẽ ở lại cả đời, nơi có vô vàn vui vẻ và chua xót... Nơi mà chính cô cũng khao khát muốn về lại.

Hai năm qua, nhà cô ở tạm đều có thể gọi là “Nhà”, nhưng không một chỗ nào khiến cô bằng lòng ở lại quá lâu...

Hít một hơi thật sâu, Tô Yên Nhiên nhẹ “Ừm” một tiếng tỏ ý bằng lòng, nhưng không nén được nói lên nghi ngờ trong lòng: “Nhưng, cô ta vốn có ý đồ với anh...”

Dừng một lát, Tiêu Dịch Thành chậm rãi nói: “Lâm Sở Sở đồng ý hợp tác với anh là vì, cô ta thông báo tin tức đính hôn đơn phương, mà tin tức này cũng chỉ là giả, nhưng có thể nâng cao vai trò truyền thông cho Lâm Thị mang đến lợi ích thật sự, cuối cùng cô ta có thể đóng vai bị vứt bỏ giành được đồng tình của giới truyền thông và đông đảo công chúng...”

...

Cô một mực đoán chuyện năm đó chỉ là hiểu lầm, nhưng cuối cùng cũng không có can đảm trở về giáp mặt hỏi rõ... Bây giờ biết rõ chân tướng - thế mà lại là “Ván cờ” do Tiêu Dịch Thành tạo nên chỉ vì muốn thăm dò tâm chân tình của cô, còn cô chỉ nghe lời nói một phía của Lâm Sở Sở trên Tivi, dù cô không tin hoàn toàn những gì cô ta nói, nhưng vẫn vì lời nói đó mà mất lí trí, dẫn đến bị kịch sau này, đúng là vừa nực cười vừa đáng buồn vừa đáng tiếc.

Nói ra thì, ngọn nguồn sự việc cũng chỉ vì bọn họ đã quen tính kể nhau, thăm dò tâm tình đối phương, vĩnh viễn không thể thẳng thắn với nhau.

“Yên Nhiên, đều do anh không tốt, em tha thứ cho anh được không? Chúng ta về nhà nhé! Tư Tư rất nhớ mẹ... Anh, anh cũng rất nhớ em...” Tiêu Dịch Thành ôm chặt cô, như sợ người trong lòng lại biến mất ba năm nữa.

Không có em ba năm hai người cũng sống tốt đó thôi? Tô Yên Nhiên ngập một cái: “Em hơi mệt...” Ngược lại, cô không có hai người họ, sống như cái máy không hề có ý nghĩa.

Dù trong lòng đã tha thứ cho anh, nhưng ngoài mặt vẫn còn e dè... Những đau khổ mà ba năm trước em đã chịu, ba năm này còn sống rất cực khổ... Em không phủ nhận chuyện năm đó em cũng có trách nhiệm, em không phủ nhận em vẫn còn lưu luyến anh, nhưng... Ba năm, chúng ta có thể trở lại như trước kia thật sao? Cơ thể em bây giờ... Trở về cũng chỉ liên lụy anh... Nghĩ như thế, Tô Yên Nhiên bỗng thấy áy náy vì hai năm qua đã không chăm sóc tốt cho bản thân...

“Mệt thì em ngủ đi... Anh ngủ cùng em. Sau này anh sẽ luôn ngủ cùng em, em đừng hòng đuổi anh đi!” Tiêu Dịch Thành vẫn ôm chặt cô như cũ không chịu buông tay, tỏ vẻ chuẩn bị nằm xuống ngủ cùng.

Giờ phút này, Tiêu Dịch Thành đột nhiên nhớ tới câu: “Trên thế gian này, chuyện hạnh phúc nhất chính là ôm người trong lòng lẳng lặng đi vào giấc ngủ.” Trước kia không có cảm giác gì, cảm thấy ngoài chuyện ở cùng người yêu, ngoại trừ cùng ngủ ra còn có rất nhiều chuyện khiến mình hạnh phúc? Ví dụ như, cùng Yên Nhiên ăn cơm, cùng tản bộ, cùng đi ngắm biển...

Bây giờ, rốt cuộc mới cảm nhận được ý nghĩa câu nói này. Bởi vì anh đã ba năm không có được một giấc ngủ ngon... Mỗi đêm, đều nhớ cô, mất ngủ cho đến lúc buồn ngủ đến cực hạn mới chịu đi ngủ, ngủ không phải là chuyện khiến anh có thể thư thái mà là một loại hành hạ.

Thật tốt, cô lại nằm cạnh anh, ngay trong lòng anh. Đáy lòng trống rỗng của anh nháy mắt bị hạnh phúc lấp đầy.

Khó khăn lắm cô gái Lâm Vô Hà kia mới bị anh làm cảm động, lên nói cho anh biết tung tích của Yên Nhiên... Dù anh từng rất hận chị ta, nhưng giờ phút này anh vẫn thấy chị ta rất đáng yêu, vì Yên Nhiên về bên anh, nên toàn bộ những thứ trên giới này trong mắt anh đều trở nên tốt đẹp! Anh quyết định sau khi trở về sẽ tặng Lâm Vô Hà một món quà lớn.

Anh đã sớm nghe Lâm Vô Hà nói cơ thể Yên Nhiên không được khỏe. Năm đó sau khi biết Yên Nhiên xảy ra chuyện, anh rất muốn làm thịt hết cái đám đám làm cô ngã! Lâm Vô Hà lại nói với anh: Những tên cận bã đó đã sớm bị cô và A Miên đưa vào ngục vĩnh viễn không có ngày ra, lòng căm thù của anh mới dịu xuống, càng trách mình lúc trước đã phạm sai lầm!

Nhưng không ngờ, cơ thể Yên Nhiên sẽ tệ đến thế... Cuối cùng anh tìm được cô, rất vui mừng nhưng cũng rất đau lòng. Sau này anh nhất định chăm sóc tốt cho cô, để cô nghỉ ngơi thật tốt. Sau đó cùng chứng kiến Tư Tư lớn lên, cùng nhau già đi...

Im lặng một lúc, khi Tiêu Dịch Thành cho rằng Tô Yên Nhiên đã ngủ, tinh thần của anh cũng thả lỏng chuẩn bị ngủ, bỗng Tô Yên Nhiên lại chọc chọc ngực anh, rầu rĩ hỏi: “Tiêu Dịch Thành, có phải anh rất yêu em, không có em thì không được?”

Những lời này cô vẫn luôn muốn hỏi, nhưng ba năm trước không có can đảm hỏi anh. Bây giờ rốt cuộc cũng hỏi rồi. Đối với cô mà nói, đáp án rất quan trọng...

Dù người khác có thể sẽ nói chuyện này còn phải hỏi? Nếu người ta không thích cô có thể tìm cô nhiều năm như vậy sao? Có cần phải bày tỏ tình cảm nồng nàn với cô không? Đúng là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, chỉ cần anh không nói cô mãi mãi cũng không yên tâm. Bởi vì mọi người đều nhìn thấu, dù không có cô, anh cũng có rất nhiều sự lựa chọn hơn cô gấp trăm lần.

Vì yêu, nên sợ.

Tiêu Dịch Thành trước tiên sững sốt, sau đó cười cực kỳ vui vẻ: “Không ngờ em cũng xoắn xít loại câu hỏi buồn nôn này... Yên Nhiên, sao em lại đáng yêu thế này? Ha ha ha...” Thật tốt, cô đã biết bắt đầu tin tưởng anh, có vấn đề gì cũng trực tiếp hỏi anh mà không còn đoán già đoán non nữa.

“... Đây!” Cô gái nào đó then quá hóa giận.

Tiêu Dịch Thành nghiêm túc nói: “Tô Yên Nhiên, em nghe kỹ cho anh! Anh yêu em, đời này anh chỉ yêu mình em, không phải em thì không được!” Nếu chấp nhận tạm bợ anh không cần khiến mình chật vật như vậy... Ba năm, tất cả mọi người ở thành phố S đều biết rõ, Tiêu dịch Thành anh chỉ yêu một mình em, thế mà em lại không biết.

Nụ cười không nén được nở rộ. Thì ra, chỉ một câu buồn nôn như thế, khiến cô khổ sở như thế lại rất đáng.

Tô Yên Nhiên vui đầu vào lồng ngực ấm áp của anh, giọng ậm ờ nói: “Tiêu Dịch Thành... Em cũng yêu anh, rất yêu rất yêu... Mãi đến hết cuộc đời này, không thể yêu được nữa mới thôi.” Em quyết định từ đây về sau em sẽ ở bên cạnh anh, nếu có cô gái nào dám giành với em, giết hết, không, tha!

Tiêu Dịch Thành không nghe rõ cô nói gì, nhưng cũng biết chắc là đáp lại lời tỏ tình của anh, kéo cô ra khỏi ngực mình một chút, vội hỏi: “Yên Nhiên em nói gì? Em lặp lại lần nữa.”

“Em nói, em đói rồi! Anh mau đi nấu cơm cho em!” Tô Yên Nhiên cực kỳ hưng dữ la lối.

“Ừm, nhưng anh không biết nấu ăn...” Vừa nãy cô nói thế thật sao? Hình như không phải... Có điều, sau này còn thời gian, từ từ sẽ bắt cô nói những lời anh muốn nghe. Dĩ nhiên anh tuyệt đối không dùng cách ngốc nghếch thế nữa, bắt kể ra sao, anh cũng chịu không được nổi đau mất đi cô lần nữa.

“Nhưng em đói rồi...” Tô Yên Nhiên đáng thương tội nghiệp.

“... Được rồi.” Nấu cơm? Hề nghĩ đến chữ này, Tiêu đại boss anh mình, phi thường không gì không làm được gạt gạt khóe miệng, đầu xuất hiện mấy vạch đen đáng ngờ. =.=

...

Nửa tiếng sau: “Tiêu Dịch Thành! Anh chắc đây là cháo?”

“Chắc là... Phải... Rồi?” Giọng điệu Tiêu đại boss cũng cực kỳ không chắc. Nhưng món này quả thật do anh đau khổ mất nửa giờ mới nấu xong, còn làm cho nhà bếp loạn xạ lên... Khụ khụ.

Tiêu Dịch Thành dè dặt đề nghị: “Hay là chúng ta đến nhà hàng ăn đi?”

Đừng giận đừng giận đừng giận...

“Thôi, em với anh vẫn nên đến nhà hàng ăn.” Bỗng Tô Yên Nhiên thấy bất lực.

Tiêu Dịch Thành vui đến mặt mày hớn hở như trẻ con: “Được được, anh gọi An quán gia đến đón chúng ta, nhân tiện bảo ông ấy đặt vé máy bay sáng sớm mai về nước...”

Khụ khụ, cái này có tính là trong họa được phúc không?

Còn những việc khác? Ừm, tạm thời không còn quan trọng, tất cả vấn đề đều đã được giải quyết.

Chỉ cần họ ở bên nhau lần nữa, thì không còn bất cứ người nào hay điều gì có thể chia cắt được một đôi yêu nhau sâu sắc như họ.

Yêu, là cách duy nhất để cứu chuộc lại tâm hồn của đối phương.

--- Hoàn ---

Bạn đang đọc truyện *Chuộc Láy Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.